

Владимир Мегре

Родова книга

КОЙ ВЪЗПИТАВА ДЕЦАТА НИ

На вратата на кабинета в частната поликлиника висеше табелка, която известяваше, че в него има прием доктор на медицинските науки, специалист по детска психология. На табелката бяха изписани фамилията, името и бащиното име на лекаря, когото ми бяха препоръчали като едно от най-големите научни светила по въпросите на взаимоотношенията между деца и родители. Записах се за прием при него последен, за да не ограничавам себе си и него във времето: ако разговора се окажеше полезен щях да предложа на лекаря допълнително заплащане за да продължим важният за мен разговор.

Зад бюрото в кабинета седеше човек на пенсионна възраст с тъжно лице. Той уморено подреждаше в папка изписани листи хартия. След като ми предложи да седна, лекарят сложи пред себе си чист лист хартия и каза;

– Слушам ви. Какви са проблемите?

За да не разказвам дългата история, свързана със събитията след срещата с Анастасия в тайгата, аз се постарах да изложа същината на въпроса колкото може по-кратко:

– Александър Сергеевич, нужно ми е да установя контакт с дете, със своя син, който скоро ще навърши пет години.

– Смятате, че сте загубили контакта с вашия син? – уморено и безучастно попита психологът.

– Такъв осмислен контакт почти не е имало. Стана така, че след неговото раждане, аз почти не съм общувал с детето. Видях го в съвсем кърмаческа възраст, а после... Нито веднъж не съм разговарял с него, и изобщо той е започнал да осмисля живота без мен. Живеехме отделно, но сега ми предстои среща с моя петгодишен син и разговор с него. Може би съществуват някакви методи, които помагат да се предразположи детето към мен? Има случаи когато мъж се жени за жена, която вече си има дете и някак си създава контакт с него, става му и баща и приятел.

– Методи, разбира се има, но не винаги са еднакво ефективни. Много неща във взаимоотношенията между деца и родители зависят от индивидуалностите в характерите.

– Разбирам, но все пак ми се иска да знам тези конкретни методи.

– Конкретни... Какво пък... Когато се появите в семейството, а трябва да разберете, че даже сама жена с дете това е вече семейство,

постарайте се колкото може по-малко да нарушавате приетият от тях начин на живот. За вашия син, вие ще бъдете известно време страничен човек и трябва да се примирите с това. Трябва отначало да се вгледате във всичко и да разрешите да се вгледат във вас. Постарайте се да свържете своето появяване с изпълнението на по-рано неизпълними желания и мечти на детето. Научете от майка му, за каква играчка е мечтало, но тя не е могла да му я купи. Самата тази играчка вие не бива да купувате. Започнете някак разговор с детето за своето детство, за своите играчки и за коя сте мечтали. Ако той подхване разговора и ви съобщи за желанието си да има същата такава играчка, предложете му заедно да отидете в магазина и да купите желаната играчка. Важен е самият процес на разговора, общото излизане. Момчето трябва да ви довери мечтата си, да ви разреши да участвате в нейното осъществяване.

– Примерът с играчките не е много подходящ за мен. Моят син още не е виждал играчките, които се продават в магазините.

– Странно... Значи, не подхожда?... Нека уважаеми да говорим честно. Ако искате да чуете съвет, полезен за вас, разкажете ми по-подробно за своите взаимоотношения с жената, която ви е родила син. Коя е тя? Къде работи, къде живее? Какъв е доходът на семейството? Какво според вас, е станало причина за вашата раздяла?

Разбирах, че за да чуя от психолога по-конкретни съвети, ще ми се наложи да му разкажа за отношенията си с Анастасия, които аз самият още не разбирах много, затова и не си представях как да ги изложа пред психолога. Без да назовавам името ѝ, аз му казах следното:

– Тя живее в много затънтена местност в Сибир. Запознах се с нея случайно, когато бях там с търговска експедиция. След началото на перестройката аз започнах бизнес в Сибир: прекарвах с кораб стоки към вътрешността на поречието на Об, а обратно докарвах кожи, риба и диворасли.

– Ясно. Значи кто Паратов: Разхождал се търговец по реката сибирска за завист на всички.

– Не съм се разхождал, а работех. Предприемачите винаги имат много грижи.

– Да речем, че имат, но и да се позабавлявате, успявате, вие, предприемачите.

– Изобщо не беше развлечение това, което се случи между мен и тази жена. Аз поисках да имам син от нея. И по-рано бях искал син, после забравих за това си желание. Годиците си минаваха... А като я видях... Колко е здрава, млада, красива... Сега почти всички жени са

някак болнави, повяхнали, а тя – здрава и цъфтяща. И си помислих, че детето също би било красиво и здраво. Тя ми роди син. Ходих при него когато беше съвсем малък, още не можеше да ходи и да говори. Държах го на ръце. След това не съм общувал с него.

– А защо не сте общували?

Как да му обясня на този човек в кратък разговор всичко онова, което бях написал в няколко книги. Как да му кажа, че Анастасия отказа да напусне своята полянка в тайгата и да се пренесе със сина ни в града, а аз не съм приспособен към живота в тайгата? И че именно тя не ми даваше възможност не само да му подарявам традиционните грачки, но и просто да общувам с него. Всяко лято аз отивах в сибирската тайга, на полянката, където живееха Анастасия и моят син, но така и успях да видя сина си. Всеки път той се оказваше някъде другаде, не край Анастасия, а при дядо ѝ или прадядо ѝ, които живееха в съседство, в дълбините на безкрайната сибирска тайга. Анастасия отказваше да ме заведе на гости и нещо повече: всеки път упорито настояваше, че първо трябва да се подготвя за разговора със сина си.

Когато се опитвах да започна разговор за възпитанието на децата, аз задавах на много мои познати един и същи въпрос, който винаги предизвикваше недоумение и неразбиране, макар да беше съвсем прост:

– Ти разговарял ли си някога сериозно с детето си?

В крайна сметка винаги ставаше ясно, че темите на разговор при всички са еднакви: „Иди да ядеш... Време е да спиш... Не прави бели... Прибери си играчките... Научи ли си уроците?...“

Детето пораства, тръгва на училище, а да поговорят за смисъла на живота, за предназначението на човека или дори просто за това какъв жизнен път му предстои, на мнозина не им достига време или пък не смятат подобен разговор за важен. Може би смятат, че сега не му е времето че ще успеят по-късно. Но не успяват. Детето пораства...

Но ако ние дори не се опитваме да говорим сериозно със своите деца, кой тогава ги възпитава?

Защо Анастасия не ми даваше да общувам с моя роден син през всичките тези години? От нещо неизвестно се е бояла или нещо е предотвратявала?

И ето че дойде ден, когато тя внезапно попита: „Владимир, чувстваш ли се готов да се срещнеш със своя син и да поговориш?“ Аз ѝ отговорих, че искам да се срещна, но не можах да произнеса думата „готов“.

През всичките тези години аз четях всичко, което можах да намеря за взаимоотношенията между родители и деца. Пиших книги, изказвах

се на конференции в различни страни, но почти не пишех и не говорех за най-главното, което ме интересуваше през тези години – за възпитанието на децата и за отношението на по-старото поколение към тях.

Обмислях множество съвети от литературата за възпитание на децата, обаче все по-често си спомнях една фраза на Анастасия: „Възпитанието на децата – това е възпитание на самия себе си“ Дълго време не ми беше ясен смисълът на тази фраза, но в края на краищата аз направих за себе си твърд извод: нашите деца ги възпитават не родителските нотации, не детската градина, училището или института. Нашите деца ги възпитава начина на живот: нашият начин на живот, начина на живот на обществото като цяло. И каквото и да казват родителите, учителите в училище или в друго просветно учреждение, каквито и мъдри системи за възпитание да се прилагат, децата ще следват наложилият се край тях начин на живот на мнозинството от хората.

Следователно излиза, че възпитанието на децата изцяло зависи от собственото разбиране за света, от това, как живееш ти самият, твоите родители и обществото като цяло. В болно, не щастливо общество могат да се родят само болни и нещастни деца.

– Ако подробно не ми разкажете за взаимоотношенията си с майката на вашия син, ще ми бъде трудно да ви дам действен съвет, – прекъсна проточилата се пауза психологът.

– Дълго е за разказване. С две думи, животът ми така се завъртя, че няколко години не съм общувал със сина си, и толкова.

– Добре, тогава кажете, през тези години помагали ли сте материално на майката на вашия син? Мисля, че материалната помощ за един предприемач е най-простият знак на внимание към семейството.

– Не, не съм помагал. Тя смята, че е осигурена с всичко необходимо.

– Тя да не би да е богат човек?

– Просто си има всичко.

Александър Сергеевич рязко стана иззад масата и бързо заговори:

– Тя живее в сибирската тайга. Води отшелнически начин на живот. Казва се Анастасия, вашият син се нарича Володя, а вие самият – Владимир Николаевич. Познах ви. Чел съм вашите книги, и не един път.

– Да...

Александър Сергеевич, развълнуван започна да крачи из кабинета, после отново заговори:

– Така... Така... Нима го открих... Разгадах. Отговорете ми, моля ви на един въпрос. Отговорете ми! Това е много важно за мен. За

науката... Макар че не, не отговаряйте. Сам ще го кажа. Започвам да разбирам... Сигурен съм, че през всичките тези години след срещата с Анастасия вие интензивно сте изучавали психология, философия. Вие постоянно сте мислили за възпитанието на децата. Така ли е ?

– Да

– Но изводите, направени от вас след прочитането на „умните“ книги и статии не са ви удовлетворили. И тогава сте започнал да търсите отговори в самия себе си или с други думи, да размишлявате за подрастващото поколение, за възпитанието на децата?

– Така е сигурно. Но най-вече за моя син.

– Това е неразривно свързано. Вие дойдохте при мен, отчаян и без много да се надявате да получите отговори на стоящите пред вас въпроси. Ако не ги получите от мен, ще продължите търсенето.

– Сигурно

– Така... Потресаващо е... Ще ви назова името на човек, който е много по-силен и по-мъдър от мен.

– Кой е този човек и как да стигна до прием при него?

– Този човек е вашата Анастасия, Владимир Николаевич.

– Анастасия? Но тя в последно време малко говори за възпитанието на децата. И именно тя не ми даваше да общувам със сина ни.

– Точно така, тя. И аз не можех до този момент да намеря логично обяснение на такова поведение от нейна страна. Невероятна постъпка. Любеща жена изведнъж заявява на бъдещия баща, че той не бива да общува със сина си. Ситуацията е нестандартна и никога по-рано не е срещана. Не резултатът!... Резултатът е потресаващ! Тя е успяла да ви застави... Не, тази дума не подхожда в дадената ситуация. Анастасия е успяла да увлече... И то кого? – Извинете ме, накарала е не много образования предприемач да се интересува от психология, философия, от въпросите за възпитанието на децата. Вие сте мислили за всичко това през тези години, самият факт, че дойдохте при мен свидетелства за това. През тези години тя е възпитавала вашия син, но е възпитавала и вас. Тя е подготвяла срещата между бащата и сина.

– Сина ни тя наистина е възпитавала. Що се отнася до мен – не мисля. Ние с нея съвсем рядко се виждаме. И срещите ни са кратки.

– Но информацията, която тя ви дава по време на тези, както казвате кратки срещи, и досега ви е необходимо да осмисляте. Потресаваща информация. Вие, Владимир Николаевич, казвате, че Анастасия малко говори за възпитанието на децата, но това не е така.

Александър Сергеевич бързо се приближи до масата и извади от

чекмеджето дебела сива тетрадка, грижливо я поглади и продължи:

– От вашите книги аз преписах в определена последователност всички изказвания на Анастасия за раждането и възпитанието на децата, като изпусках сюжетните подробности. Макар че може би не трябваше да изваждам цитатите от контекста. Сюжетът несъмнено е важен за облекчаване на възприемането. В изказванията на Анастасия е скрит изключително голям, бих казал философски смисъл, мъдрост на много древна култура. Склонен съм да предполагам, и не само аз, че тези постулати са изложени в някаква древна книга, възрастта на която е може би милиони години. Думите на Анастасия се отличават с дълбочина и точност на изразяването на най-значимите, от наша гледна точка, мисли, написани в древни ръкописи и съвременни научни трудове. Когато преписах отделно всичко, което засяга раждането и възпитанието на човека, то... в резултат се получи трактат, който няма равен на себе си в света. Въз основа на него, сигурен съм, ще бъдат защитени множество дисертации, ще бъдат дадени не малко научни степени, ще бъдат направени потресаващи открития, но главното е друго – на Земята ще появи нова раса, която ще бъде наречена – Човек!

– Ами че човекът и сега съществува.

– Мисля, че от позицията на бъдещето, фактът на съществуването на човека може да бъде поставен под съмнение.

– Как така? Ние с вас съществуваме, и как може да се поставя нашето съществуване под съмнение?

– Съществуват телата ни, тях ние наричаме „хора“. Но съдържанието, психическото състояние на човешките особи в бъдеще значително ще се отличава от нашето и, следователно, подчертавайки разликата, ще е нужно да изменим и наименованието. Възможно е днешните хора да бъдат наречени „човек от еди-кой-си период“ или пък по различен начин ще бъдат наречени хората, които се родят в бъдещето.

– Нима е толкова сериозно?

– И е сериозно и е безспорно. Ето вие сте прочели много книги за възпитанието на децата, написани от учени. Сега кажете, в кой период започва възпитанието на детето?

– Някои автори смятат, че трябва да се започне от годинката му.

– Ето това е. В най-добрият случай от първата годинка. Но Анастасия показва как се формира човекът още преди... Сигурен съм, че сега си помислихте: „В утробата на майката“. Но тя доказва, че родителите могат да формират бъдещото си дете още преди срещата на сперматозоида с яйцеклетката. И това е научно обяснимо. Анастасия стои по-

високо от всички съществували някога на земята психолози. Нейните изказвания тежат, те обхващат всички периоди на развитие и възпитание на детето: предзачатъчния, зачатъчния, утробния и т.н.

Тя засяга теми, които не са могли да осъзнаят нито мъдреците от миналото, нито съвременните учени. Тя прави акцент върху онова, без което е невъзможно да се роди и възпита пълноценен човек.

– Но аз не помня такова нещо. Не съм писал за периоди.

– Вие сте писали книгите свидетелствайки за събитията. Анастасия е разбирала, че ще пишете именно така. А по-нататък, следващ ход: тя сама е започнала да формира тези събития, като фактически е придала на най-великия научен труд увлекателна повествователна форма. Тя е сътворявала вашата книга със своя живот, носейки на хората безценни знания. Повечето читатели чувстват това интуитивно. Мнозина са във възторг от книгите, но не могат до край да осъзнаят причината за възхищението си, те приемат непознатата им по-рано информация на подсъзнателно ниво. Но тя може да бъде приемана и съзнателно. Сега ще ви докажа това. И така, пред нас е конспектът с изказванията на Анастасия за раждането на човека. Ние щателно го обработихме и коментирахме с моя колега. Той е кандидат на медицинските науки, сексопатолог и има прием в съседния кабинет. Ние проведохме експерименти и анализирахме ситуацията.

Александър Сергеевич отвори тетрадката си и някак развълнувано и тържествено започна да говори:

– И така, началото... Предзачатъчен период: В обозримото ни минало и настоящо общество той почти не е разглеждан като аспект от възпитанието на детето. Но днес е свършено ясно: на Земята или някъде в безкрайните простори на Вселената е съществувала или съществува култура, при която взаимоотношенията между мъжа и жената са неизмеримо по-съвършени от сегашните. И предзачатъчния период е бил важна съставна част, а може би и основна, за възпитанието на човека. Анастасия, следвайки обичаите на непознатата за нас цивилизация, преди да зачене детето извършва определена подготовка. Тя е притъпила вашето сексуално влечение. По събитията, описани в книгата, за мен като психолог, това е лесно видимо. Ще напомня тяхната последователност. Вие с Анастасия сте в тайгата, пиете коняк, хапвате, Анастасия не докосва предложените от вас храна и алкохол. Тя съблича горната си дреха, ляга на тревата. Вие се поразявате от нейната природна красота, възниква естествено желание да овладеете прекрасното женско тяло. В сексуален порив вие правите опит за сближение, докосвате тялото ѝ и...

губите съзнание. Няма да навлизаме в подробности, как тя е изключила вашето съзнание. Важното е друго – в резултат на това вие сте престанали да възприемате Анастасия като обект за удовлетворяване на сексуални потребности. И самият вие го казвате, аз съм записал вашата фраза „И не помислях дори...“

– Да. Така е, след този случай у мен повече не са възниквали сексуални желания към Анастасия.

– Сега събитие второ – зачатие – разказ за културата на зачатие на детето. Нощувка в уютна землянка, аромат на суха трева и цветя. Но вие не сте свикнал да спите сам в тайгата и молите Анастасия да легне до вас. Вие вече разбирате, че ако тя е до вас, с вас не може да се случи нищо лошо. Тя ляга до вас. По такъв начин, в най-интимна обстановка, редом с вас се оказва най-прерасно женско тяло, което се отличава с още една особеност – излъчва здраве. За разлика от множеството видени от вас по-рано женски тела, то действително пращи от здраве. Вие чувствате ароматния дъх на Анастасия, но при това у вас не възниква сексуално влечение. То е изгонено от вас. Пространството е изчистено за друго психическо състояние – стремежът към продължение на рода. Вие мислите за син! За сина, който още го няма. Ето вашата фраза от книгата: „Хубаво би било моят син да се роди от Анастасия. Тя е толкова здрава. Значи и синът ще бъде здрав и красив.“ Неволно полагате ръка на гърдата на Анастасия, галите я, но това е вече друга ласка. Тя не е сексуална. Вие сякаш милвате сина си. После пишете за докосването на устните, за лекия дъх на Анастасия, а по-нататък... пълна липса на каквито и да било подробности. После вие описвате утрото, прекрасното настроение, усещането за нещо необикновено. Уверен съм, че издателите са ви предлагали, заради по-голямата популярност на книгата, да опишете онази нощ по-подробно.

– Да, наистина са ми предлагали да го направя.

– Но вие въпреки това, не сте описали онази нощ в нито едно от новите издания на книгата, защо?

– Защото...

– Стоп! Моля ви не говорете. Искам да проверя себе си и верността на моите изводи. Вие не сте описали сексуалните подробности от онази нощ, защото просто нищо не помните след докосването до устните на Анастасия.

– Да, не помня и сега нищо не мога да си спомня, с изключение на необикновеното усещане сутринта.

– Това което ще ви кажа сега, може да ви се стори невероятно. В

онази прекрасна нощ вие с Анастасия не сте правили никакъв секс.

– Не е имало секс? Ами сина? А сам видях сина си.

– В онази нощ между вас действително е имало физическа близост. Имало е сперматозоиди и изобщо всичко онова, което съпътства зачатие-то на детето, но не е имало секс. Ние с колеги не веднъж сме обсъждали това, което се е случило с вас. Те, както и аз са убедени, че не имало секс между вас с Анастасия. Самата дума „секс“ означава в наше време удовлетворение на плътска потребност, стремеж към получаване на плътски удоволствия. Но в контекста на нощта в тайгата отсъства такава цел, имам предвид, че вие не сте се стремили към плътско удовлетворение. Стремежът и целите са били различни – дете. Следователно и названието на събитието трябва да е различно. Не е въпроса само в терминологията, а в качествено различния начин на раждане на човека. Искам още веднъж да повтора: това е качествено различен начин на раждане на човека. Моето твърдение не е абстрактно, то с лекота може да бъде доказано чрез научни съпоставки. Съдете сами, никой от психолозите или физиолозите днес няма да започне да отрича влиянието на външните психически фактори върху формирането на зародиша в утробата на майката. Освен всичко друго, често доминиращо значение има отношението на мъжа към бременната жена. Не можем да отричаме и влиянието на отношението на мъжа към жената в момента на тяхната полова близост върху формирането на бъдещия човек. В единия случай – това е отношение като към обект на удовлетворение на плътска страст. В другия – като към сътворец. Следователно и резултатът ще бъде различен. Възможно е детето заченато при такива условия да се отличава толкова много по интелектуалното си ниво, колкото съвременния човек е различен от маймуната. Сексът и свързаното с него удоволствие при сътворението не са самоцел, а представляват само средство. Различни психологически енергии ще ръководят телата, различно ще се сформира и състоянието на детето. От гореказаното следва първото правило: жената, желаеща да роди пълноценен човек, да създаде здраво щастливо семейство, трябва да съумее да улови момента, в който мъжът ще поиска да се сближи с нея с цел раждане на човек и ще си представя своето бъдещо дете, ще желае неговото раждане. В дадения случай мъжът и жената достигат психическо състояние, позволяващо им да получат най-високо удовлетворение от близостта. А бъдещото дете получава енергии, които отсъстват при родните по традиционен, а по-точно казано – случаен начин.

– А как ще почувства жената този момент? Откъде ще научи

мислите на мъжа? Мислите са невидими.

– Ласките! По тях може да се определи. Психическото състояние винаги се изразява чрез външни признаци. Радостта – със смях и усмивка. Тъгата – със съответното изражение на очите, позата и т.н. В този случай, мисля, няма да е много трудно да се различат чисто сексуалните ласки от съприкосновението на мъжа към жената, като към бъдещото дете. Само при такъв подход се случва „нещо“, да изпита което е способен, от всички същества, живеещи на Земята, само човекът. Да опише и научно да обясни това „нещо“ никой и никога няма да може. В момента, когато то се случва е невъзможно да се анализира. Аз, като психолог, мога само да предположа, че главното в това събитие не е сливането на двете физически тела, а нещо неизмеримо по-голямо: сливането в едно на две мисли. Още по-точно – сливането в единство на два комплекса чувства. Полученото при това удоволствие и изпитаното блаженство значително ще превъзхождат просто сексуалното удовлетворение. Неговата продължителност не е скоротечна както при обичайният секс. Непонятното приятно състояние може да продължава месеци и дори години. То именно сформира силното любящо семейство. За това говори Анастасия. Това значи, че мъжът, веджъж изпитал това, не може да замени полученото усещане с чисто сексуално удовлетворение. Той не може, няма да поиска да измени на своята жена. На своята любима. Именно от този момент започва да се формира семейството. Щастливото семейство! Има такъв израз: „Браковете се сключват в небесата“. В дадения случай той напълно съответства на събитието. Съдете сам. Какво представлява днес общоприетото свидетелство за небесния брак? Хартийка, издавана от Общинските съвети и всякакви църковни ритуали. Смешно е нали? И смешно и тъжно.

Анастасия много точно определя: свидетелство за брака сключен на небето, може да бъде само необикновено прекрасното състояние на мъжа и жената, следствие на което се явява раждането на нов пълноценен човек.

От себе си бих могъл да добавя: множество от родените днес деца се извънбрачни. А ето сега... Сега ще ви прочета коментара на моя колега-сексопатолог:

Сексуалните взаимоотношения между мъжа и жената, описани в книгата „Анастасия“, разкриват съвсем различно значение на секса. Всички, съществуващи днес пособия по тази тема, като се започне с древноведическите и индийските и се свърши със съвременните, изглеждат просто наивни и смешни в сравнение със значимостта на

казаното от Анастасия. Във всички достигнали до нас, древни и съвременни трудове за секса, всичко казано се свежда до търсенето на всевъзможни пози, техника на ласките и външните атрибути. А на практика физиологическите и психологически особености и възможности на хората са различни.

За всеки отделно взет човек може би най-приемлива и ефективна е само една поза, присъща само на неговия характер и темперамент, и на определена външна атрибутика. Едва ли ще се намери в света специалист, способен с точност да определи от многото съществуващи способности най-приемливият за всеки конкретен човек.

За изпълнение на подобна задача, специалистът трябва да познава хиляди способности с всичките им нюанси, да изучи физическите и психически особености на конкретния човек, а това не е възможно.

Като доказателство за това, че проблемът на теорията на сексуалните взаимоотношения между мъжете и жените не е решен от съвременната наука, служи все по-голямата загуба на потенциала на множество мъже и жени в съвременното общество. Нараства количеството на сексуално взаимно неудовлетворените семейни двойки. Нерадостната картина може да бъде изменена.

Показаното от Анастасия свидетелства за това, че в природата съществува някакъв механизъм, някакви висши сили, способни да решат привидно нерешимия проблем, само за миг. Този механизъм или сили, чрез определено състояние на двама човека – мъж и жена – намират специално за тях, присъщите единствено на тях, състояние и способности за полово взаимоотношение. Несъмнено, полученото удоволствие в този случай ще достигне най-високи стойности на нивото си. Напълно е възможно, изпиталите подобно удовлетворение мъж и жена, да запазят завинаги съпругеска вярност, без значение дали ще е скрепена от закони или ритуали.

Съпругеска вярност! Съпругеска невярност. Измяна,
Александър Сергеевич стана и продължи да говори прав:

– Анастасия за пръв път показва природата на това явление, аз помня наизут цели нейни фрази и цели монолози, ето как говори тя: „Те по всякакви начини внушават на човека, че удовлетворение може да се получи като се мисли само за плътско удоволствие и с това именно отклоняват човека от истината. Бедните измамни жени, които не знаят това, цял живот приемат единствено страдания, цял живот търсят изгубената благодат. Не търсят където трябва. Никоя жена няма да успее да удържи мъжа от блудство, ако си позволи да му се отдаде заради

удовлетворението само на плътски потребности.“ А ето и още... Сега... Да... „След това те ще се стремят да обладават все нови и нови тела или да използват посредствено и обречено телата си, само интуитивно осъзнавайки, че все повече се отдалечава от тях истинската благодат на истинския съюз.“

Абсолютно вярно е посочена причината за съпругеската невярност. Мога да обясня това и като психолог. Всичко е логично: мъжът и жената, така наречените съпрузи, се занимават със секс заради самия секс. Те интуитивно чувстват, че не получават достатъчно удоволствие, обръщат се към специалист, четат допълнителна литература. Съветват ги да разнообразят позите, ласките, с една дума, да се заемат с търсене на по-голямо удоволствие чрез смяна на сексуалната техника. Обърнете внимание на думите „да се заемат с търсене“. Това може и да не бъде изречено, но и те сами, както точно отбелязва Анастасия, интуитивно знаейки за съществуването на висшата благодат, ще се заемат с търсенето. Но... къде са границите на това търсене? Нима то се ограничава единствено до смяната на позите? Негово абсолютно логично продължение става смяната на телата. „Ах! – крещят в обществото. – Това е съпругеска изневяра“. Никаква изневяра няма тук. Няма, защото няма съпрузи!

Бракът, сключен с хартийка, не е брачен съюз. Това са само измислени от обществото условности.

Брачният съюз трябва да се сключи от мъжа и жената чрез постигане на онова висше състояние, за което ни учи Анастасия. Тя не само разказва за него, но и показва начините за неговото постигане. Това е нова култура на взаимоотношения между мъжа и жената.

– Ама вие какво, Александър Сергеевич, да не би да предлагате на младите хора да встъпат в интимна връзка преди официалното сключване на брак?

– Повечето от тях именно така и постъпват. Само че ние се срамуваме открито да говорим за това. Но аз предлагам да не се занимават със секс заради секса нито преди, нито след регистрацията на брачния съюз. Ние се смятаме за свободно общество. Ние имаме възможност свободно да се занимаваме с разврат. И ние го правим! Развратът е станал индустрия. Киното и множество всевъзможни порнопродукции, проституцията, гумените жени в секмагазините – са потвърждение за това. На фона на тази вакханалия, показваща пълното безсилие на съвременната наука да разбере природата и предназначението на механизмите, които скрепват съюза между двама, като прозрение се появява откритие. На мен,

като психолог, ми стана разбираема грандиозността на откритието на Анастасия. Тя показва нова култура на отношения между мъжете и жените. Основна роля в тях се отрежда на жената. Анастасия успява и вас да доведе до разбирането на тази култура. Тя е успяла да направи това, използвайки, може би интуитивно, знанията на някаква древна цивилизация. Но... ние... По-точно, моят колега, той доказа на практика... Доказа, че и мъжът може...

Той е сексопатолог. Ние заедно с него анализирахме изказванията на Анастасия. Той първи каза за новата, неизвестна за нас култура на взаимоотношения. А повече от всичко него го потресе едно то изказванията на Анастасия... Вие сигурно го помните, тя каза: „Кой човек ще поиска да се появи на бял свят като следствие единствено на плъски наслади? Всеки би искал да бъде сътворен с великия порив на любовта, със стремеж именно към сътворение, а не да се яви на света, като резултат от плътско удовлетворение.“ Но нашите деца идват на бял свят именно като следствие от плътски удоволствия. Ние с жена ми искахме дете и се занимавахме със секс. Аз дори не знам, в кой ден е заченала жена ми. По-конкретно започнахме да мислим за детето, когато тя забременя. Но Анастасия каза, че е необходимо определено състояние и стремление именно в момента, който предшества интимната близост. Изобщо, моят колега разбра от изказванията на Анастасия повече отколкото аз. Или е почувствал повече. Той поиска да изпита това състояние. Поиска да имат дете, син. Моят колега вече е на 40, жена му е по-млада с две години. Имат две деца. Както самият той призна, през последните години те рядко са се занимавали със секс. Той подхванал разговор с жена си за дете. Тя отначало се учудила много на неговото желание. Каза, че вече й е късно да ражда. Но променила отношението си към мъжа си към добро. Той й дал да прочете книгите с изказванията на Анастасия. И жена му сама започнала да говори, не, не за желанието си да има дете, а за това колко е вярно написаното в книгите. Веднъж, през нощта, моят колега, приласкал жена си, като мислел при това не за секс, а за бъдещия си син. Той, сигурно е могъл да направи това, което сте направили вие. Разликата е само в това, че вас ви е довела до това състояние Анастасия, а той го е постигнал сам. Случайно ли се е случило това или не, е трудно да се каже, но той успял да постигне, по всяка вероятност същото състояние. Жена му отвърнала със същата ласка. Те вече не са млади хора, разбира се, и не са изпитвали толкова силно сексуално влечение като в младостта. Мислите за бъдещото дете, вероятно са изтикали на заден план мислите за сексуалните техники. В резултат... в

резултат се е случило „нещо“. Нито моят колега, нито неговата жена не могли да си спомнят подробности от интимната си близост. Както и вие, те не ги помнят. Но, както и вие, те говорят за незабравимите, прекрасни чувства на сутринта. Моят колега казва, че през целия си живот, нито в близостта с жена си, нито в близостта с други жени, а той ги е имал немало, нищо подобно не е изпитвал. Неговата 40 годишна жена сега е бременна в седмия месец. Но това не е най-важното. Важното е друго. Жена му се е влюбила.

– В кого?

– В своя мъж, Владимир Николаевич. Само си представете, тази, преди мърмореща и раздражителна жена, сега често идва в нашата клиника и чака мъжът ѝ да свърши с приема на пациенти. Стои в салона и като влюбено девойче чака. Скришом често съм наблюдавал изражението на лицето ѝ. То също е променено, повила се е едва забележима стаена усмивка. Познавам това семейство отдавна. От около осем години. Унилата понапълняла жена изведнъж се подмлади с десет години. Тя стана красива, независимо от вече видимата бременност.

– А отношението на вашия колега също ли се измени или остана предишното?

– Той самият се промени. Изобщо престана да пие, макар че и преди не е прекалявал с това, спря и да пуши. Най-любимото им занимание на него и жена му сега е рисуването.

– Рисуването? Да не би да рисуват?

– Те рисуват своето бъдещо родово име, за което говори Анастасия. Те искат да вземат земя и да построят на нея... Неправилно се изразих, не да построят къща, а да положат основите на бъдещият райски кът за бъдещите си деца.

– За бъдещите?

– Да, за бъдещите. Неговата жена сега съжالياва само за това, че зачеването е станало в апартамента, а не в собственото имение както казва Анастасия, в създаденото със собствени ръце пространство на любовта, в което жената трябва да се намира по време на бременността и в което трябва да стане раждането. Жената на колегата ми е убедена, че ще може да роди още едно дете. Колегата ми също е сигурен в това. Аз съм убеден че инстинктът за продължение на рода, който е присъщ на животните, се различава от човешкия по това, че животните се чифтосват, като се ръководят само от зова на природата. Като се занимава с т.нар. секс, човекът се оприличава на животните. Детето, появило се на бял свят вследствие на такъв процес, ще бъде получовек – полуживотно.

Истински човек може да се роди едва тогава, когато в сътворението участват присъщите само на човека енергии и чувства: любов, способността да се види бъдещето, осъзнаването на творимото. Думата „секс“ тук не подхожда. Тя опошлява това действие. По-точна по смисъл тук ще бъде думата „сътворение“. Когато мъжът и жената достигнат до състоянието, при което се извършва сътворение, тогава между тях се сключва съюз и в небесата. Този съюз е скрепен не с хартийка или ритуал, него го скрепява нещо неизмеримо по-голямо и значимо, и затова той ще бъде здрав и щастлив. И не бива да се мисли, че само младите могат да встъпят в такъв съюз. Примерът на моя колега доказва, че това е достъпно за хората от всяка възраст. Такъв съюз е възможен само в случай, че могат да разберат значимостта на казаното от Анастасия.

– Но какво се получава тогава? Всички онези, които имат печат за брачна регистрация в паспорта, всъщност не са женени хора?

– Печатът в паспорта – това е само една измислена от обществото условност. Хартийките, всевъзможните ритуали в разни времена и различни народи са се отличавали самовъншно, но същността им е една – въздействие на психиката, опит по изкуствен начин да създаде поне привидност на съюз между двама. И Анастасия точно отбелязва, като говори за него: „Лъжливият съюз е страшен. Децата! Разбираш ли, Владимир, децата! Те усещат изкуствеността и лъжливостта на такъв съюз. И поставят децата под съмнение всичко казвано от родителите им. Децата подсъзнателно усещат лъжата още при зачатията си. И на тях им е зле от това.“ Оказва се, че съществува в природата, не изкуствен, а природен Божествен съюз. И на днешните хора е показано по какъв начин да го постигнат.

– Значи даже женените, имам предвид тези, които имат печат в паспорта, фактически трябва повторно да встъпят в брак със своя съпруг или съпруга?

– По-точно е да се каже, не повторно, а истински.

– Това ще е трудно да го разберат повече хора. Във всички страни са свикнали че сексът – това е най-голямото удоволствие и всички наред се занимават с това заради удоволствието.

– Лъжа е това, Владимир Нуколаевич. Деветдесет процента от мъжете не са способни да задоволят жените. Митът за това, че повечето хора получават от секса най-висша наслада е само психологическо внушение. Сексуалното влечение на човека се използва от търговската индустрия. Масата легални и нелегални порно списания – това са парични потоци. Те объркват главите на хората. Филмите, в които супермени от

всякакви раси свободно удовлетворяват своите партньорки – също са бизнес. Ние просто се боим, стесняваме се да признаем един на друг това, че нямаме подходящи партньори. Но неоспоримият факт си остава. Шестдесет процента от сключените бракове се разпадат. Останалите 40% от семействата са далече от съвършенството. Постоянните съпружески изневери, и процъфтяването на проституцията свидетелстват за това. Удовлетворението, което ние изпитваме днес от секса далеч не е пълно. То е само малка част от присъщото на човека удовлетворение от истинското сътворение на двама. Божественото предназначение, което ние напразно търсим цял живот. „Не търсим където трябва!“ Верността на казаното неоспоримо потвърждава самият живот.

Анастасия – като представител на култура на някаква древна цивилизация, за която нашите историци, сигурно нямат и представа – разрушава изградените стереотипи. За съвършенството на тази култура може да се съди и по отношението към бременната жена.

Задължително условие в тази култура е бременната жена девет месеца да се намира в онова място, където е заченала и също там да роди. Доколко това е важно?

С помощта на информацията, с която разполага съвременната наука, и чрез сравнителния анализ може да се докаже преимуществото на това твърдение. Мястото, където трябва да стане зачатие и износването на детето от майката е наречено имение. В него мъжът и жената със своите ръце са засадили градина с разнообразни растения. Физиолозите няма да отрекат важността на правилното хранене на бременната жена. За това са написани много научни и научно-популярни трудове. И какво? Трябва ли всяка бременна жена да ги изучава? Да забрави за всичко и усилено да преравя литературните източници: какво и как да употребява за храна? Трудно е да си представим такова нещо.

Даже ако всяка бременна жена би изучила тези научни трактати, пред нея непременно би застанала друга неразрешима задача: откъде да вземе препоръчания продукт.

Да си представим много богата съвременна семейна двойка. Материалните възможности позволяват да се купи всичко, за което може да се помисли. Илюзия! Няма и не може да има пари, позволяващи да се купи това, което поиска бременната жена, и именно в онзи момент в който го поиска. Имам предвид, че за никакви пари не могат да се купят например ябълки, близки по качество на онези, които може да откъсне жената от ябълката в своята градина и веднага да я изяде. Следващият аспект е от психологичен характер, и той е не по-малко важен от

физиологичния. Нека си представим и сравним две ситуации.

Първата – стандартна, каквато се случва с повечето хора. Да вземем младо семейство със средни или малко над средните доходи. Бременната жена живее с мъжа си в апартамент. Може ли тя да се храни достатъчно качествено? Не! Съвременните, дори и най-скъпите супермаркети не могат да ни предложат качествена храна. Консервираните и замразени хранителни продукти са неестествени за човека. Пазарите? Но и там продуктите, меко казано, са със съмнително качество. Дори частниците се научиха да използват всякакви химически добавки при отглеждането на хранителни продукти. Когато ги отглеждат за себе си е отделна работа, а когато ги отглеждат за продажба, стремежът да получат повече доходи ги подтиква към използването на всевъзможни стимулатори. Това го разбира всеки, и естествено се появява чувство на тревога при използването на храна с неизвестен произход.

Чувството на тревога! То е постоянен спътник на съвременния човек.

Върху бременната жена се стоварва нескончаем поток от информация за постоянните социални катаклизми и екологични бедствия. В нейното съзнание и подсъзнание расте тревогата за съдбата на бъдещото дете. А къде са, в какво са положителните фактори? Тях просто ги няма и не може да ги има в чудовишните битови условия, на които обричаме сами себе си. Дори в добре обзаведен апартамент ние привикваме към обстановката и тя престава да радва очите ни като поохтее. Ние свикваме и с това, че в нашите домове вещите стареят и се чупят, също така привикваме и към знанието, че водопроводната вода е непригодна за пиене. И всичко това наоколо ясно го чувства бременната жена. Нищо не ѝ остава, освен да се надява на „може би“ и късмет. Това е единственото, на което тя може да разчита, намирайки се под налягането на безизходността.

Във втория случай – жената е обкръжена от пространство на Любов, както го нарича Анастасия, където освен удовлетворяването на физиологичните си потребности тя получава и най-мощно психологическо подхранване.

Съвременната наука може да изясни и докаже верността на почти всички твърдения на Анастасия. Те са съвсем прости и логични. Можем само да се учудваме, че произнасяйки толкова много преумни речи, не сме обърнали внимание на тях.

Обаче Анастасия говори и за загадъчни и необясними за съвременната наука явления.

„Три главни точки, три първи плана на битието родителите дължни са да предоставят на сътворението свое“.

По-нататък тя казва, че за сливането в едно на трите загадъчни точки на битието в едно място, а именно в родовото именование, трябва да се случи следното: „На двама мислите с любов в единство да се слоят... Това е първата точка и се нарича тя – мисъл родителска... Точка втора, или по-вярно, още един човешки план ще се роди, нова звезда в небето ще изгрее, когато с мисли за творение прекрасно се слоят две тела... И трета точка – нов план в същото място трябва да се изгради. Там, където е заченото детето, там и раждането трябва да се състои. И редом да стои бащата. И ще възнесе, над тримата, венец, любящият ни наш Отец.“ Несъмнено, преимуществата на зачатието, износването и раждането на детето на едно място – в прекрасно родово именование – могат да бъдат научно доказани от физиолозите и психолозите. Но Анастасия говори за нещо по-голямо. Тя говори, че в този случай се получава пълна връзка на родения човек с Космоса. Защо? По какъв начин? Доколко е важен за бъдещия човек този подход към раждането му? Съвременните учени...

(нещо липсва???)

Аз се опитах да съпоставя казаното от Анастасия с това, което прокуват популярните днес хороскопи. От само себе си възниква въпросът, кой именно от трите момента може да се смята за главен при раждането на човек: мисълта, физиологичното зачатие или появата на бял свят на младенца от майчината утроба?

За общоприета дата на раждане се смята момента на излизане на младенца от майчината утроба. От този момент се пресмятат хороскопите. Но науката и сега знае: плодът, още в майката, вече живее и чувства. А щом е така, значи човекът вече съществува. Той е вече роден. Той се движи – майката усеща движението на крачетата и ръчичките. Възможно е по-точната дата на раждане да е мигът на оплождане на яйцеклетката от сперматозоида? От гледна точка на физиологията, този миг най-точно определя датата на раждане на човека. Но... Срещата на сперматозоида с яйцеклетката не е причина, а следствие. Тя е предшествана от помислите на двамата. Може би именно те се явяват дата на раждане? От трите момента, към днешния ден е прието да се смята, че появата на плода на бял свят е неговата дата на раждане. Утре общоприето може да бъде нещо различно. По теорията на Анастасия се получава, че рожденна дата за човека е моментът на сливането в едно на трите съставки, на всички изброени моменти. И в това има безспорна логика. Но ние, имам предвид и съвременната наука, и религиозните учения, се боим

дори да споменаваме за това.

– Че от какво има да се боим?

– Има от какво... Виджте, Владимир Николаевич, ако приемем, че твърденията на Анастасия са безспорни, то веднага ще трябва да признаем, че в сравнение с хората от онази култура, която тя представлява, ние не сме пълноценни хора. У повечето съвременни хора няма да достига една или две съставки, присъщи на пълноценния човек. Ето защо не само да говорим, но и дори да мислим за това, ние се страхуваме. А би трябвало да се замисляме...

– Може би не говорим и не мислим защото тези твърдения са прекалени спорни?

– Напротив! Те са прекалено безспорни!

Първо. Замислете се сам, кой ще започне да отрича, че по-нравствена и по – психологически наситена ще бъде ситуацията, в която не развратът, а мисълта за бъдещо дете, ще предшества срещата на сперматозоида с яйцеклетката.

Второ. Абсолютно безспорно е, че бременната жена трябва да се храни пълноценно и да избягва стреса. Идеално подхожда за това собственото имение, за което говори Анастасия.

Трето. Раждането в позната обстановка, в привична среда ще бъде по-благоприятно за родилката и най-вече за новороденото. Това също е безспорен факт както за психолозите така и за физиолозите. С всеки един от тези три пункта вие сте съгласен. Нали?

– Разбира се, съгласен съм.

– Виджате ли, те са безспорни и не само за учените. Следователно, ние не можем да отричаме положителното въздействие от съединението в единно цяло на тези три положителни съставки.

Като психолог аз мога да предполагам, че при такова съединение в пространството се извършва психическа реакция. На нея реагира цялото пространство на Вселената. То приема новороденото и установява с него информационна връзка.

– Възможно е. Но какво значение има точното определяне на рождената дата на човека?

– Огромно! Глобално! Това определя нивото на нашето собствено светоусещане. Ако ние сложим на първо място появата на бял свят на плода, то следователно, в нашето светоусещане материята е първична.

Ако ние сложим на първо място моментът на сливането на помислите на мъжа и жената, в нашето светоусещане първично ще бъде съзнанието. Следователно ще се формират различни култури, определящи и

начина на живот. В първия случай ще се отдава предпочитание на материята, а във втория – на духовността. Гласен и негласен спор за това се води отдавна. Но за мен сега е очевидно безсмислието на този спор. Анастасия говори за сливането в единство не само на тези две понятия, но и на третото. Като се базираме на тейните твърдения можем да изградим теория за раждането на пълноценен човек, а също и възможностите за нейната реализация. Това е просто и достъпно за всеки. Но защо ние не реализираме нашите възможности? Защо е хаос в нашето съзнание, а животът ни преминава в суета, ето това е въпросът?

– Аз пък мисля, че за дата на раждане все пак трябва да се смята онзи ден и час, когато младенецът се появява на бял свят от утробата на майката. Само че да бъде по-точно – часът на поява на бял свят.

– Възможно е. Напълно е възможно! Но за мига на раждане все пак попитайте Анастасия.

– Ще попитам, и на мен самия ще ми бъде интересно да науча, кога конкретно аз съм се родил, кога се е родил моят син.

– Вашият син... Вие дойдохте при мен за съвет, а пък аз все за своето... Извинете ме, разприказвах се. Насъбрало ми се е. Разбирате ли, аз имам прием три пъти седмично. Хора идват със своите проблеми. Въпросите при всички са стандартни: как да възпитаваме детето си? Как да изградим контакт със сина или дъщерята? А детето е вече на десет, че и на петнадесет години. Да кажеш на човека: „Късно е братче, да възпитаваш“ – значи да убиеш и последната му надежда. Ето как се налага, честно казано, да се занимавам с утешение.

– Ами че и моят син е вече на пет години. Значи и аз съм закъснъл?

– При вас, Владимир Николаевич, ситуацията е различна. Редом с вашия син е Анастасия. Не напразно тя не ви е разрешила да хвърлите детето в бита на нашия свят. Тя го възпитава в съответствие с различна култура.

– Значи ли, че ние със сина ми сме хора от различни култури, а следователно няма и да се разберем никога?

– Родителите и децата винаги изглеждат като представители на привидно различни култури, различни мировъзрения. Всяко поколение си има свои приоритети. Наистина, разликата не е толкова ява, както във вашия случай. Моят съвет е: преди да общувате със сина си, посъветвайте се с Анастасия как да го направите по-добре. Внимателно се отнесете към онова, което тя ще ви каже. Вие сте чели много за възпитанието на децата, размишлявали сте. Сега ще ви бъде по-лесно да я разберете.

– Не винаги успявам да я разбера, даже след дълго време. Након нейни изказвания предизвикват съмнения. Те са мистични и недоказуеми. Много от казаното от Анастасия аз изобщо се старая да не публикувам, защото често повече прилича на фантастика и ...

Александър Сергеевич внезапно удари с ръка по масата и рязко, някак грубовато, ме прекъсна:

– Нямате право да постъпвате така. Ако вашият ум не позволява нещо да осъзнаете, дайте възможност други да направят това.

Не ми хареса резкия тон на психолога и смисъла на това, което каза. Не за първи път чувах или четях подобни изказвания по мой адрес. От тях излизаше, че съм някакъв малоумник и моята роля се свежда единствено до най-точното излагане на всичко казано от отшелницата от тайгата. Но умниците, които отправяха подобни заявления не отчитаха всичко. Аз реших да поставя на място психолога, който внезапно беше станал агресивен:

– Вие, разбира се, отнасяте себе си към онези, другите – способни да разберат всичко казано. Аз не съм психолог с научна степен, но даже на мен ми е ясна простата истина: ако публикувам всички недоказуеми и мистични изказвания, то като цяло към всичко, написано в книгите отношението ще бъде като към приказка. И ще бъде погребано всичко рационално, което може да бъде приложено в живота още днес. Като не публикувам някои мистични изказвания, аз може би спасявам по този начин рационалното.

– А конкретно можете ли да кажете за каква мистика става дума?

– Да, ето например каква. Тя каза, че е събрала от Вселената най-добрите съчетания от звуци, скрила ги е в текста на книгата и те ще влияят благотворно върху четящите.

– Да, помня това. Много добре го помня. Това е написано още в първата книга. Там е казано също, че въздействието им ще се усилва, ако четящият слуша при това природни звуци.

– Спомняте си, значи? И това, че тези думи звучат не само в текста на самата книга, а са поместени и на вътрешната страна на обложката. Помните ли? Издателите ме посъветваха така, за да заинтересуват читателите. Така и направих.

– И правилно сте постъпил.

– Правилно?! А знаете ли, че това изказване на обложката отблъсна мнозина от книгата. Мнозина го сметнаха за рекламен трик, за това и в пресата писаха. В някои от изданията аз го магнах от корицата. Много хора го смятат за мистично и измислица.

– Идиоти! Нима... Нима разумът на обществото е способен да атрофира до такава степен? Или умствената леност изключва логическото мислене на масата?

– Каква връзка има с леността на ума? Щом е невъзможно да се докаже.

– Да се докаже? Какво има тук за доказване? Това изказване не е нищо друго освен най-гениален по своята простота психологически тест, който само за един миг просто определя пълните глупаци с атрофирани умствени способности. Ако при това те се изказват и в пресата, то с това сами показват: вижте ни, какви сме глупаци! Гениален тест!

– Какъв тест? Това изказване е недоказуемо.

– Недоказуемо смятате? А тук изобщо няма какво да се доказва. Казаното от Анастасия е аксиома. Съдете сам. Текстът на всяка една книга, всяко едно писмо, всяка устна реч, се състои именно от съчетания от звуци. Това ясно ли е? Съгласни ли сте с това?

– Ами, в общи линии, да, съгласен съм. Действително, текстовете на всички книги се състоят от съчетания.

– Виждате ли колко е просто всичко? И в тази простота, ленивите да мислят логически са се спънали.

– Възможно е... Но тя каза, че е намерила и събрала от просторите на Вселената най-добрите съчетания и те ще оказват благотворно влияние върху четящите.

– Но и в това също няма абсолютно нищо мистично. Съдете сам. Когато четете една или друга книга, статия от вестник или списание, нима те не ви оказват никакво влияние? Текстът може да ви остави равнодушен, да предизвика раздражение, удовлетворение, злоба или радост. Така ли е? Това разбираемо ли е? Съгласен ли сте?

– Да.

– Е добре. А що се отнася до благотворното влияние на текстовете на Анастасия, то се доказва от реакцията на читателите към прочетеното. Става дума не за рецензии, които могат да бъдат и поръчани. Фактът на благотворно влияние се потвърждава от творческия порив. За него свидетелстват множеството стихове и песни, написани от вашите читатели. Аз съм купил пет аудиосборници с песни, посветени на Анастасия. Написали са ги обикновени, или точно обратното, необикновени хора. Купих тези касети, слушах ги. Самият живот потвърди казаното от Анастасия. А вие: „Мистика“. Нямате право да бъдете цензор на Анастасия.

– Добре. Извинете ме. Благодаря ви за съветите.

Вече бях хванал дръжката на вратата за да изляза от кабинета на психолога.

– Почакайте малко, Владимир Николаевич. Виждам, че ми се обидихте. Простете ми, ако тонът ми е бил малко рязък. Не искам да се разделяме така.

Александър Сергеевич стоеше в средата на кабинета. Леко пълен, възрастен човек. Той внимателно закопча копчетата на самото си и продължи:

– Разберете, длъжен сте да пишете всичко, което казва Анастасия. Дори и ако нещо от казаното не ви е ясно, дори и на мен да не е или на някой друг. Дори и така да е. Важно е те да го разберат!

– Кои те?

– Младите жени, които още са способни да раждат здрави деца. Ако те разберат, със сигурност всичко ще се промени... Само че малко говорихме ние за вашия син, а нали точно това ви доведе при мен.

– Да, за това дойдох.

– Нищо конкретно не мога да ви посъветвам. Прекалено нестандартна е ситуацията. Може би да му занесете книжки с картинки там в тайгата. По история например. Или да се облечете по-добре. Може и да говоря глупости в момента, но просто ми се иска да му представите нашата действителност като не толкова страшна.

– А като каква? Украсена и напудрена?

– Не е в това работата. Вие самият ще бъдете представител на нашата действителност пред сина ви и с това ще се компрометирате пред детето.

– А защо пък аз само трябва да отговарям за всички извращения в нашето общество?

– Ако покажете на сина си своята неспособност да измените каквото и да било в обществото към добро, то ще му покажете своето безсилие. Ще се компрометирате пред сина си. Мисля, че той е възпитан така, че няма да разбере съществуването на нещо невъзможно за човека.

– Изглежда че сте прав Александър Сергеевич. Благодаря ви за практичния съвет. Действително, по-добре да се поразкраси малко нашият живот пред детето. Струва си, а то иначе ще си помисли...

Ние си стиснахме ръцете и както ми се строи, се разделихме без неприязън.

РАЗГОВОР СЪС СИНА

Изминавайки самостоятелно целия път до полянката на Анастасия, аз се приближавах към познатите места с чувството, че се връщам у дома. Този път не ме посрещаше никой. И на мен дори ми хареса да ходя из тайгата, сам, без водач.

Не започнах да викам Анастасия, тя сигурно се занимаваше със свои работи, като се освободи ще почувства че идвам, и ще дойде сама. Като видях любимото ми място край брега на езерото, на което често седяхме с Анастасия, реших първо да се преоблека, преди да седна и да си почина малко след дългия път.

Извадих от раницата си тъмно сив немачкаем костюм, тънък бял пуловер и нови обувки. Когато се стягах за тайгата, исках да взема и бяла риза с вратовръзка, но после реших, че ризата ще се смачка, а в тайгата няма как да я изгладиш. А костюмът в магазина така ми го опаковаха, че той не се измачка.

Реших да се представя пред сина си елегантен и тържествен, затова и толкова време отделих на обмисляне на външния си вид.

И самобръсначка бях донесъл със себе си, и огледало. Подпрях огледалото на дървото, избърснах се, сресах се. После седнах на малката могилка, извадих бележник и писалка, за да добавя към плана за срещата със сина ми обмисленото по пътя.

Синът ми скоро ще стане на пет години. Разбира се той вече може да разговаря. Последният път го видях съвсем мъничък, още не говореше, а сега сигурно вече много неща е осмислил. Сигурно дърдори по цели дни с Анастасия и дядовците. Твърдо реших: щом видя Анастасия, веднага да ѝ разкажа как съм планирал срещата си със сина ни и какво смятам да му кажа.

Пет години внимателно изучавах различните системи за възпитание на децата и взех, от моя гледна точка, всичко най-добро и разбираемо. Направих си нужните изводи след общуването си с педагози и детски психолози. Сега, преди да се срещна със сина ми, ми се искаше да обсъдя разработеният план и направени изводи с Анастасия. Заедно с нея още веднъж всичко в детайли да обмислим. Нека Анастасия да ме посъветва, какви да са първите ми думи към сина, в каква поза да застава пред него. Позата също е важна, реших аз, бащата трябва да изглежда значим пред детето. Но отначало Анастасия трябва да ме представи

пред него.

В бележника като първа точка беше записано: „Представянето ми пред сина от Анастасия“

Нека ме представи с прости думи от типа: „Ето синко, пред тебе стои твоят роден баща“

Но трябва да каже тези думи много тържествено, за да може детето веднага да почувства по тона ѝ значимостта на своя баща и после да се вслушва в него.

Изведнъж усетих как всичко наоколо притихва, сякаш застана нащрек. Не се изплаших от настъпилата внезапно тишина. Винаги така ставаше преди срещата с Анастасия в тайгата. Тайгата с всички свои обитатели сякаш замираха и се вслушваха, заставаха нащрек и оценяваха дали няма да пришелецът да причини на тяхната стопанка неприятности. После всичко ще се успокои, щом устеи, че липсва агресия...

По настъпилата тишина аз разбрах, че зад мен тихичко се е приближила Анастасия. Не беше трудно да я почувствам и заради това, че отзад сякаш нещо започна да сгрява гърба ми. А само Анастасия можеше да гледа със сгряващ поглед. Не се обърнах веднага към този поглед. Известно време продължавах да седя, усещайки приятната и радостна топлина. После се обърнах и видях...

Пред мен стабилно стоеше, стъпил на тревата с боси крачета моят малък син. Беше пораснал. Русите му коси вече се спускаха на къдрици до раменете. Беше облечен в къса, изплетена от копривени влакна ризка без яка. Приличаше на Анастасия и на мен малко, но това не се забелязваше веднага. Както се обърнах подпрян с ръце на земята, така и останах да го гледам, замрял на четири крака и забравил за всичко на света. И той ме гледаше мълчаливо с погледа на Анастасия. Може би не можех да кажа нищо дълго време заради неочакваността, но той първи заговори:

– Поздравявам светлите ти мисли, мой татко!

– Да? И аз те поздравявам, – отговорих аз.

– Прости ми татко.

– За какво да ти простя?

– Затова, че прекъснах важните ти размишления. Отначало стоях по-далече от теб, без да ти преча, но ми се прииска да се приближа и да постоя до тебе. Позволи ми, татко, да поседя до тебе тихичко, докато завършиш размишленията си.

– Да? Добре. Разбира се, поседи.

Той бързо се приближи, седна на половин метър от мен и замря. Аз

продължавах да седя объркано на четири крака, но докато той седяше успях да помисля: „Трябва да заема дълбокомислена поза, за да може, докато, както той смята, завърша своите важни размишления, да реша как да се държа по-нататък“.

Заех достойна поза и известно време ние седяхме и мълчахме. После аз се обърнах към седящият тихо мой малък син и го попитах:

– Е как вървят твоите работи?

Той трепна радостно като чу гласа ми, обърна се и се загледа право в очите ми. По погледа му се чувстваше: той се напруга, но не знае как да отговори на моят прост въпрос. После все пак заговори:

– Не мога, татко, да отговоря на въпроса ти. Не знам как вървят работите. Тук животът върви, татко. Хубав е животът.

„Трябва някак да продължа разговора,-помислих аз, – не бива да изпускам инициативата.“ И зададох още един стандартен въпрос:

– А ти как си? Слушаш ли майка си?

Този път той отговори веднага:

– Винаги с радост слушам, когато говори мама. И когато дядовците говорят ми е интересно да слушам. И аз им говоря и мен също ме слушат. А мама Анастасия смята, че аз много говоря, а трябва повече да мисля, така казва мама Анастасия. Но аз бързо мисля и ми се иска да говоря по-различно.

– Как различно?

– Както дядовците нареждат думите една след друга, като мама, като тебе татко.

– А откъде знаеш как аз подреждам думите?

– Мама ми показа. Когато мама заговори с твоите думи, на мен ми става много интересно.

– Така ли? Виж ти... А какъв искаш да станеш?

Той отново не разбра този най-обикновен въпрос, който не веднъж възрастните задават на децата и отговори след известна пауза.

– Ами че аз вече съм, татко.

– Разбира се, че си, но аз имам предвид какъв искаш да станеш. Когато пораснеш, какво ще правиш?

– Аз ще бъда теб, татко, когато порасна. Ще довършвам това, което ти сега правиш.

– Откъде знаеш какво правя аз сега?

– Мама Анастасия ми разказва какъв си ти... Как беше тази дума... да, спомних си, какъв си герой, татако.

– Герой?

– Да. На тебе ти е трудно. Мама иска да ти бъде по-леко. Да си поинеш в човешки условия, но ти заминаваш там, където на много хора им е трудно да живеят. Затова и заминаваш, за да бъде и там хубаво. Много ми стана мъчно като разбрах, че има хора, които си нямат свои полянки и тях винаги ги плашат и ги карат да живеят не така, както те сами искат. Те не могат сами да си вземат храна. Те трябва... да, да работят, така се казаше. Те трябва да правят не както те искат, а така, както им казва някой. И за това им дават хартийки – пари, после тези пари ги разменят за храна. Те просто малко са забравили, как може различно да се живее и как може да се радват на живота. И ти татко отиваш там, където на хората им е трудно, за да направиш и там да е хубаво.

– Да? Отивам... Трябва навсякъде да е хубаво. Но как планираш ти да довършиш доброто, как се готвиш за това сега? Нали трябва да се учиш.

– Аз се уча татко. Много ми харесва да се уча и се старая.

– Какво учиш, какъв предмет?

Той отново не веднага разбра въпроса, но после отговори:

– По целия предмет се уча. Щом стигне до скоростта на мама Анастасия, веднага ще разбере целия предмет или всичките предмети. Да, по-правилно е да се каже всичките предмети.

– Какво ще стигне до скоростта на мама?

– Мисълта ми. Но засега тя не се ускорява толкова бързо. Скоростта на мамината мисъл е по-бърза. По-бърза е отколкото на дявоците и на слънчевия лъч. Тя е толкова бърза, че само при Него е още по-бърза.

– При кого, при Него?

– У Бога, нашия Отец.

– Да, разбира се. Ами така, старай се. Да, трябва да се стараяш, синко.

– Добре татко, аз още по-старателно ще се старая.

За да продължи разговора за учението, но и да кажа нещо умно и значимо, аз напосоки извадих от раницата една от донесените с мен книги, тя се оказа учебник за пети клас „История на Древния свят“ и казах на сина ми:

– Ето виждаш ли, Володя, това е една от многото книги, които пишат съвременните хора. В тази книга на децата се разказва за това, как се е зародил животът на Земята, как се е развивал човекът и обществото. Тук има много цветни картинки и печатен текст. В тази книга е разказана историята на човечеството. Учените – това са такива мъдри хора, помни от другите, са описали в тази книга животът на първобитните хора

на земята. Когато се научиш да четеш ще можеш да научиш от нея много интересни неща.

– Аз мога да чета татко.

– Да... Как? Мама ли те научи да четеш?

– Мама Анастасия веднъж ми начерта на пясък буквите и с глас изобрази названието им.

– И ти веднага ли запомни всички букви?

– Запомних ги. Те са много малко. Тъжно ми стана като разбрах колко са малко.

Отначало не отдадох значение на казаното за количеството букви. Искях да чуя, дали наистина ще може моят син да прочете печатния текст. Отворих книгата на първата страница и я подадох като му предложих:

– Ето, опитай да прочетеш.

ИЗОПАЧЕНОТО ПРЕДСТАВЯНЕ НА ИСТОРИЯТА

Той взе разтворената книга, не знам защо с лявата ръка, известно време мълчаливо гледа печатния текст, после започна да чете: „Най-древните хора живеели в горещи страни, където нямало мраз и студени зими. Хората живеели не поотделно, а на групи, които учените наричат човешки стада. Всички в стадото, и малки и големи, се занимавали със събирателство. По цели дни търсели ядивни корени, диворастящи плодове и яйца на птици.“

Като прочете този текст, той вдигна главичка от книгата е ме загледа право в очите някак въпросително. Аз мълчах, не разбирайки въпроса. Володя заговори някак обезпокоено.

– У мен не се появява представа, татко.

– Каква представа?

– Никаква представа не се получава. Или се е прекъснала или написаното в книжката не може да се представи. Когато мама Анастасия или дядовците говорят, всичко ясно се представя. Когато чета Неговата книга всичко още по-ясно се представя. Но от това, което е написано в тази книга представата е някаква обезобразена. Или тя у мен се е прекъснала.

– А защо ти е да си представяш? Защо да губиш време за представи?

– Ами че представата сама си идва, когато е истина... но сега не идва, значи... Сега ще се опитам да проверя. Може пък онези хора, за които пише в книжката как са търсели по цял ден храна, да са нямали очи? Защо са търсели по цял ден храна, когато тя винаги е била до тях?

После с детето започна да се случва нещо непонятно. Той изведнъж замижа и започна да опипва с една ръка тревата около себе си. Нещо намери, скъса го и го изяде. После стана на крака и без да отваря очи каза: „Може пък носле да са нямали“. Затисна с пръсти ноздрите си и тръгна настрана от мен. Измина около петнадесет метра без да си отпушва носа, легна на тревата и издаде звук подобен на „а-а“.

И веднага всичко наоколо се раздвижи. От дърветата на земята скочиха няколко катерички наведнъж. Те бягаха по тревата, разперили лалчици и опашки като парашути, притичваха до лежащото на тревата дете, нещо слагаша до главичката му, скачаха по тревата към дърветата, катереха се по тях и отново се спускаха към земята.

Три вълка, които стояха по – встрани, също притичаха до лежащото

на тревата дете и започнаха обезпокоено да стъпват край него.

Чу се прашене на съчки и от храстите, клатушкайки се бързо се появи млад мечок, после втори – по дребен, но по-пъргав.

Първият мечок подуши главата на детето и лизна ръката му, която все така запушваше носа. От храстите продължаваха да се появяват различни, големи и малки зверове от тайгата. Всички те също така обезпокоено стъпваха около лежащия на тревата малък човек, без изобщо да си обръщат внимание един на друг. Те явно не разбираха какво става с него.

Аз също отначало не можех да разбера странните действия на сина ми. После се досетих. Той изобразяваше безпомощен човек, лишен от зрение и обоняние. Произнасяният от време на време звук „а-а-а“ съобщаваше на околното, че той иска да яде.

Катеричките както и преди притичваха и се връщаха, носейки и подреждайки до лежащото на тревата дете кедрови орехи, сухи гъби и други разни неща.

Една катеричка застана на задни лапички, а в предните държеше кедрова шишарка, от която започна бързо да изважда със зъбки ядките. Още една катеричка разчупваше ядките и трупаше на купчинка вече изчистените от черупката.

Но човекът не вземаше храната. Той както и преди лежеше със затворени очи и запушен нос и все така възискателно издаваше звука „а-а-а“.

От храстите стремително изтича самур. Красиво пухкаво зверче с преливащи цветове на козината. Той направи два кръга около лежащото на тревата дете. Той бягаше без да обръща внимание на събралите се зверове. И зверовете, чието внимание беше изцяло погълнато само от необичайното поведение на детето, сякаш не забелязваха самура. Но когато той внезапно рязко се спря до купчинката изчистени от катеричките кедрови ядки и започна да ги яде, зверовете реагираха. Първи се озъбиха и настръхнаха вълците. Мечокът, който тъпчеше на едно място отначало замря втрещил се в самура, после го шляпна с лапа отстрани. Самурът излетя встрани, превътря се, но веднага скочи, чевръсто притича до лежащото дете и опря предните си лапки на гърдите му. Щом момченцето се опита отново да произнесе своето поредно възискателно „а-а-а“, самурът веднага доближи муцунката си до отворената уста на човека и сложи в нея сдъвканата храна.

Най-после Володя седна на тревата, отвори очи и отпуши носа си. Той огледа всички все още възбудени зверове, стана на крачета и

започна да ги успокоява.

Зверовете по някаква, известна само на тях йерархия, по ред се доближава до малкия. Всеки получаваше възнаграждение. Вълците – плесване по хълбока, едният мечок Володя помилва с две ръце по муцуната, а на втория потърка с ръка носа. Самурът, който се въртеше в краката му, леко притисна с крак към земята, и когато той се обърна по гръб го почеса по гърдите.

Всяко звярче, получило своята награда, веднага тактично се оттегляше.

Володя взе от тревата шепа очистени кедрови ядки и направи на катеричките някакъв знак, очевидно означаващ, че е време да прекратят носенето. Макар че детето успокояваше зверовете, до този знак те продължаваха да го хранят и едва след това спряха.

Моят малък син се доближи до мен, подаде ми шепата ядки и каза:

– В представата, която се появява у мен, татко, на първите хора живели на Земята, не им е било нужно по цели дни да се занимават със събирателство и да си търсят храна. Те изобщо не са мислели за храната. Ти татко извини моята представа, но тя не е такава каквато са я описали умните учени в книжката, която донесе.

– Да, разбрах, съвсем не е такава.

Аз отново приседнах на могилката и Володя веднага се настани до мен и попита:

– Но защо са различни татко, моята представа и това, което се появява от написаното в книгата?

Сигурно и моята мисъл заработи както никога преди ускорено. Действително защо в учебниците за децата е написана такава абракадабра? Даже на възрастен човек, без да е запознат много с дивата природа му е ясно, че в топъл климат, а още повече тропически, е пълно с всякаква храна. Толкова много има, че и огромните животни – мамонти и слонове, спокойно са се изхранвали. Не са гладували и дребните животни. А човекът сред тях, най-развитото в интелектуален смисъл същество, трудно си е намирал прехрана. Това наистина е почти невъзможно да си представиш. Излиза, че повече хора, които изучават история чисто и просто не се замислят върху смисъла на написаното в историческите книги. Не съпоставят прочетеното с най-елементарната логика, а възприемат историческото минало такава, каквото им го поднасят.

Кажете например на дачника, който има участък само шестотин квадрата, че неговия съсед по цял ден ходи между храната, растяща по него и не може да си намери какво да яде. Дачникът ще помисли, че

съседът му е човек, който меко казано е болен.

И детето, израснало в тайгата и опитало различни растения и плодове, не можеше да си представи защо е нужно да ги търси, ако те са просто до него. Освен това заобикалящите го животни са готови във всеки един момент да му служат, като го избавят от необходимостта да се катери по дървото за орехи или даже да ги чисти от черупките.

По-рано бях наблюдавал още един феномен. Всички женски зверове на територията на семейството на Анастасия, възприемат роденият от нея младенец като техен собствен. Този феномен е описан не само от мен. Известни са много случаи, когато животни са изхранвали човешко дете. Също така мнозина са наблюдавали как куче изхранва котенце. Или котка – малко кученце. Но животните имат особено отношение към човека.

Зверовете в тайгата винаги маркират своята територия. На тази територия живее семейството на Анастасия и затова към нея също има особено отношение. Защо всички зверове така се стремят към човека и са готови с огромно и трепетно желание да му служат? Защо на всеки от тях му е нужна ласката на човека? Както в къщи например, в съвременен апартамент живеят различни животни: котка, куче, папагалче – и всеки се стреми да получи от човека някакво внимание и като висша награда – ласка. Дори се ревнуват, ако човекът се отнася с повече внимание към някое от животните. Но това ни изглежда обикновено и привично. Тук, в тайгата, това изглежда малко необичайно, а фактически е същото уникално явление – всички животни се стремят да получат благодатната, излъчваща се от човека светлина, или чувства, или някакво там друго излъчване. Не е важно как ще бъде наречен този неоспорим факт. Важно е друго: в природата той съществува и трябва точно да знаем защо. Имало ли го е изначално, или човекът с векове е опитомявал животните? Възможно е той да е опитомил абсолютно всички. Нали и днес по всички континенти множество различни животни и птици служат на човека. Познават стопанина си. В Индия – слоновете и маймуните; в Средна Азия – камилите и магаретата. Почти навсякъде – кучетата, котките, кравите, конете, кокошките, гъските, соколите, делфините. Трудно е да се изброят всички. Главното е друго: те служат, и този феномен е известен едва ли не на всеки. Но кога е започнало това: преди три хиляди години, пет хиляди, десет хиляди? Или може би така си е било замислено от началото от Създателя, още при сътворението на природата? По-скоро е така. Ето и в Библията е казано: „Да определи предназначението на всички твари“. А ако е било замислено и

осъществено веднага, то човекът наистина не би трябвало да е имал проблеми с намирането на храната.

Но защо тогава с книгите по история за деца и възрастни се пише точно обратното? И това не е само у нас, в нашата страна, а по цял свят се внушава на хората този абсурд. Грешка? По-скоро не. Нещо много по-значимо стои зад това от простата грешка. Замисъл! И той е много необходим на някого. На кого? Защо? А ако се напише по различен начин? Ако се напише истината? И по цял свят да се напише в учебниците ето така например: „Първите хора живели някога на Земята, не са имали никакви проблеми с храната. Тях ги е заобикаляло велико многообразие от първокласна и полезна за здравето им храна“. Но тогава... Тогава в много човешки глави ще възникне въпроса: „Къде се я дянало това многообразие и изобилие? Защо човек днес е длъжен като роб да работи на някого за парче хляб?“ И най-важното, може да възникне и следният въпрос: „Доколко е безупречен сегашният път на развитие на човешкото общество?“

Как да отговоря на сина си, защо в „умната“ книга – в учебника – е написан такъв абсурд? Той, живеещият в тайгата между преданни нему зверове, не може да си представи написаното от „умните хора“.

Спомних си думите на Анастасия: „Действителността трябва да се възприема чрез самия себе си.“ И като се опитах да измъкна от положението казах на сина ми:

– Тази книжка не е обикновена. Ти трябва да провериш със своята представа всичко, което е написано тук. Защо да се опише онова, което и така ясно си представяш? Ето затова пишат обратното. За да можеш с представата си да провериш къде е истината, а къде напротив. Трябва да бъдеш по-внимателен Володя, разбираш ли ме?

– Аз, татко ще опитам да разбера защо не пишат истината. Но засега не разбирам. Има някои зверове, които замитат следите си с опашка. Други си строят лъжливи леговища, а има и такива които правят капани. Само че защо на хората са им нужни такива капани?

– Нали ти казвам, за да се развиват.

– А нима чрез истината не могат да се развиват?

– И с истината може... Но не по този начин.

– Там, където ти живееш татко с истината ли се развиват или с неистина?

– Всякак, и с истина, и с неистина се опитват да постигнат ефективност в развитието. А ти Володя, често ли четеш книжки?

– Всеки ден.

– Какви? Кой ти ги дава?

– Мама Анастасия ми даде да прочета всички книжки, които си написал ти татко. Аз много бързо ги прочетох. Но всеки ден чета и други книжки. Такива, на които буквите им са различни и весели.

Отначало аз дори не обърнах внимание на думите му за някакви странни книжки с весели и различни букви.

МАМА СИ ОБИКНАЛ, НО НЕ СИ ПОЗНАЛ ЛЮБОВТА

В съзнанието ми се мярна страшна догадка. „Ако синът ми е прочел всички мои книги, то той прекрасно е осведомен за моето отношение към Анастасия в първите дни на запознанството ми с нея... Знае за това как я ругаех и дори исках да я ударя с пръчка. А кое дете, което обича майка си ще може да прости такова просташко поведение към нея? Без съмнение, всеки път като си спомня прочетеното, синът ми ще си мисли с неприязън за мен. Защо му е дала да прочете написаните от мен книги? По-добре изобщо да не можеше да чете. Или пък може да се е сетила да извади от книгите страниците, в които се говори за моето неблагоприятно поведение?“ Хванал се за тази надежда, аз внимателно попитах Володя:

– Ти, значи, Володя, всички книжки, които написах си прочел?

– Да, татко, прочетох ги.

– И всичко ли което там е написано разбра?

– Не всичко разбрах, но мама Анастасия ми обясни как да разбирам неясното и аз разбрах.

– Какво ти обясни тя? Един пример от неразбраното можеш ли да приведеш?

– Мога. Аз не разбрах веднага, защо ти си се сърдил на мама Анастасия и си искал да я удариш. Тя е добра и красива. Тя те обича. А ти изобщо не си я обичал щом си я ругаел. Но после мама ми разказа всичко.

– Какво? Какво ти разказа тя?

– Мама Анастасия ми обясни, колко силно си обикнал ти, но не си познал любовта си. Но въпреки всичко, макар и с непозната любов, когато си се върнал там, където на хората им е трудно да живеят, си започнал да правиш това, за което те е помолила мама. Тя казва, че ти татко, всичко си правил по своему, както сам си смятал, че ще бъде по-добре. Но когато си си спомнил за мама си написал книжка, която хората са харесали. Хората започнали да пишат стихове и песни. Започнали да мислят хората как да направят доброто. Те стават все повече и повече хората, които мислят за доброто и хубавото. Значи ще бъде добро на цялата Земя. А теб също са те ругаели заради книжката, и са ти завиждали. Но ти тако си написал още една, после още и още. Някои хора започнали

още повече да те ругаят. Но други, когато си отивал при тях са ти ръкопляскали и са разбирали написаното в книжките. Тя чувствали: такива книжки ти помага да напишеш все още неразпознатата от теб енергия на Любовта. И аз съм се родил защото ти много си искал да ме видиш, а и Любовта е искала. Ти си писал книжките татко, защото си искал да подготвиш хубав свят за моето раждане. Само че не си успял съвсем да го подготвиш, когато съм се родил. Защото светът е много голям. Мама Анастасия каза, че трябва да бъда достоен за теб и за света. Трябва да порасна и всичко да разбера. И още мама каза, че никога не ти се е сърдила. Тя познала веднага енергията на Любовта. После мама ти прочела книжката, която е написана с не тъжни букви. Тя не ти е прочела цялата книга. Но това, което ти е прочела ти си могал да го напишеш с разбираеми за много хора букви. И почти всичко се е получило правилно.

- Каква книжка? За коя казваш, че мама ти е прочела? Как се казва?
- Тя се казва „Сътворение“.
- „Сътворение?“

КНИГАТА ОТ ПЪРВОИЗТОЧНИЦИТЕ

– Да, „Сътворение“. И аз всеки ден обичам да я чета. Само че не с твоите букви татко. На мен ми харесват различните весели букви. Цял живот може да се чете тази книга. В нея е казано всичко. И скоро на земята ще се появи нова книга. И ти, моят татко, ще опишеш тази книга.

– Володя, ти неправилно се изрази, трябва да кажеш „ще напишеш“

– Но твоята девета книга, татко няма да я пишеш ти. Нея ще сътворят много хора и възрастни и деца. Тя ще бъде жива. Ще се състои от много прекрасни глави – райски имения. Хората ще пишат тази книга на Земята с веселите букви на своя Отец. Тя ще бъде вечна. Мама ме научи да чета тези живи и вечни букви и да съставям от тях думи.

– Почакай – прекъснах сина си аз. – Трябва да помисля.

Той веднага смирено замълча.

„Невероятно, – мислех аз, – значи тук някъде в тайгата, Анастасия има древна книга, написана с неизвестни на хората букви. Тя знае тези букви, научила и сина ни да съставя от тях думи и да чете. Тя е чела и на мен от тази книга глави за книгата «Сътворение» Главите за това как е сътворил Бог Земята и човека, и аз съм ги записал. Така се получава по думите на сина ми. Но аз никога не бях виждал Анастасия да държи в ръцете си някаква книга. А синът ми каза, че тя е превела за мен буквите от тази книга. Трябва да се опитам да си изясня това чрез сина ми.“

И аз го попитах:

– Володя, знаеш ли, че на света съществуват много езици? Например немски, английски, руски, френски и много други?

– Да, знам.

– На какъв език е написана тази книга, която мама може да чете и ти също?

– Тя е написана на свой език, но буквите ѝ могат да говорят на всеки език. И на този, на който ти говориш татко, те се превеждат. Само че не всички нейни думи могат да се преведат защото в твоят език има съвсем малко букви, татко.

– Можеш ли да ми донесеш тази книга с весели и различни букви, както я наричаш?

– Да ти донеса тази книга, татко аз не бих могъл. Могат да се донесат само някои малко букви. Само че защо да го нося, по-добре е те да си стоят на мястото. Ако искаш татко, аз мога да ти прочета и оттук

буквите. Само че аз не мога да чета толкова бързо колкото мама.

– Почети ми както можеш.

Володя стана и сочейки с пръст в пространството започна да чете фрази от главите в книгата „Сътворение“.

„Вселената сама по себе си е мисъл. От мисълта поражда се мечта. В материята тя е видима частично. Мой сине, ти безконечен си и вечен, в тебе са твоите мечти творящи“.

Той четеше на срички. Аз следях изражението на лицето му. То леко се променяше при всяка сричка: беше ту удивено, ту внимателно, ту весело. Но като се вглеждах натам, където той сочеше с пръстчето си, никакви букви, още по-малко срички не виждах в пространството, зато ва и прекъснах това странно четене.

– Почакай Володя. Значи, ти виждаш в пространството някакви букви? Но защо аз не ги виждам?

Той с удивление ме погледна. Известно време мисли, после неуверено каза:

– Нима не виждаш татко ей онази брезичка, елата, кедърът, рябината?

– Тях ги виждам, но буквите къде са?

– Ами че именно това са буквите, с които пише нашият Създател!

Той продължи да чете на срички, като показваше с пръстче различни растения. Аз разбрах невероятното. Цялата тайга край езерото, на брега на което ние със сина ми седяхме, а и Анастасия неведнъж, беше пълна с растения. Името на всяко растение започваше с определена буква, а някои имаха и по няколко названия. Название до название, буква до буква – и се получаваше сричка, после дума, фраза. Едва после разбрах, че цялото пространство на тайгата около полянката на Анастасия е обкръжено не просто с хаотично растящи дървета, храстчета и треви. Огромното пространство около поляната на Анастасия е изписано действително с живи букви-растения.

Изглеждаше, че невероятната книга може да бъде четена до бекрайност. Получаваше се така, че от едни и същи названия на растения, ако се чете от север на юг се образуваха едни срички и думи. От запад на изток – други. По окръжност – трети. Още от названията на растенията се образуваха думи, фрази и образи и по хода на слънцето. Сякаш лъчите на слънцето като показалка сочеха буквите. Разбрах защо Володя нарича тези букви весели. В обикновените книги всички печатни букви строго си приличат една на друга. Но в този случай буквите-растения, дори едни и същи растения, винаги бяха различни. Осветени от слънцето под

различен ъгъл, шумoleyки с листенца, те приветстваха човека. Наистина можеха да се гледат безкрайно.

Но кой, кога, колко столетия е писал тази удивителна книга? Поколенията предци на Анастасия? Или?... Впоследствие от Анастасия аз чух кратък и лаконичен отговор: „Поколения мои предци хилядолетия са съхранявали буквите на тази книга в първоначалната им последователност.“

Гледах сина си и трескаво тръсах тема за разговор, по време на който бихме могли да постигнем пълно взаимно разбиране.

ЕДНО ПЛЮС ЕДНО ПРАВИ ТРИ

Аритметиката! Математиката! Разбира се, такава точна наука не може да предизвика никакви разногласия. Ако Анастасия е научила сина ни да смята, то разговорът на такава тема не може да крие в себе си никакви противоречия или превъзходство. Две и две си е винаги четири, на всеки език и във всички времена. Зарадван от находката си аз с надежда попитах:

– Володя, а да смяташ мама научили те?

– Да, татко.

– Това е хубаво. Там, където живея аз има такава наука – математика. Тя има голямо значение. Много неща са основани на разчети и сметки. А за да може по – лесно да се събира, изважда, дели и умножава хората са изобретили множество прибори, без които днес е трудно да се мине. Аз ти донесох един такъв, той се нарича калкулатор.

Аз извадих малък джобен японски калкулатор със слънчева батерия, включих го и го показах на сина ми:

– Виждаш ли Володя, това малко приборче може да служи за много неща. Например ти знаеш ли какво число ще се получи ако умножиш две по две?

– Икаш да кажа „четири“, нали татко?

– Правилно „четири“. Но работата не е дали аз искам. То си е така. Винаги две по две ще бъде четири. И това малко приборче също може да смята. Погледни екранчето. Ето аз натискам копчето „две“ и на екрана се появява цифрата две. Сега натискам знака за умножение и пак цифрата две. Сега натискам знака за равенство за да разбере колко се получава в резултат. И ето моля ви – на екрана светва цифрата четири. Но това е много просто аритметично действие. Този прибор може да смята така както за човека е невъзможно. Ето например, сто тридесет и шест да умножим по хиляда сто тридесет и шест. Сега ще натисна знака за равенство и ще видим колко се получава.

– Сто петдесет и четири хиляди четиристотин деветдесет и шест – произнесе Володя изпреварвайки калкулатора.

После започнах да умножавам и да деля четири-, пет-, и шестцифрени числа, но синът ми всеки път изпреварваше калкулатора. Той назоваваше резултата веднага и без напрежение. Съревнованието с калкулатора приличаше на игра, но тя изобщо не увеличаше сина ми. Той просто

назоваваше цифрите мислейки си за нещо свое.

– Как правиш това, Володя? – попитах аз изумено. – Кой те е научил така бързо да смяташ на ум?

– Аз не смятам татко

– Как така не смяташ? Ти назоваваш цифрите, отговаряш на въпросите.

– Аз просто назовавам цифрите, защото те винаги са неизменни в мъртвото измерение.

– Може би искаше да кажеш в точното измерение?

– Може и в точното, но това е едно и също. Цифрите винаги се получават неизменими, ако си представяш пространството и времето като замряли. Но те винаги са в движение, тяхното движение променя цифрите и тогава е по-интересно да се смята.

После Володя започва да изказва някакви невероятни формули или аритметични действия, които ми беше невъзможно да разбера. Запомних само това, че тази формула беше много дълга и изобщо нямаше край. Той оживено назоваваше резултатите от аритметичните действия, но те винаги бяха междинни. Всеки път назовавайки цифрата, Володя оживено добавяше: „Във взаимодействие с времето това число става...“

– Почакай Володя, – прекъснах аз сина си, – твоето измерение е непонятно. Едно плюс едно винаги ще бъде две. Ето виж, вземам една пръчка.

Взех от тревата малко клонче и го сложих пред сина си. После намерих второ клонче, сложих го до първото и попитах:

– Колко клончета се получиха?

– Две, – отговори Володя.

– Ето, именно две, и иначе не може и да бъде, в което и да било измерение.

– Но в живото измерение сметките са съвсем други татко. Аз съм го виждал.

– Как така, виждал си? Ти с пръсти можеш ли да покажеш как се смята в това измерение?

– Да, татко.

Той вдигна пред мен малката си ръчичка със свити в юмруче пръстчета и започна да показва. Първо разгъна едно пръстче и каза: „Мама“. Разгъна второ пръстче: „Като прибавиш татко, се получавам аз“ – и разгъна трето пръстче. „Ето получиха се три пръстчета, за да останат две трябва да махна едното. Но аз не искам да махна нито едно от тези пръстчета. Искане ми се те да са повече и в живото измерение това е

възможно.“

И на мен не ми се искаше да махам някое от тези три пръстчета. Нека си съществува това друго – живо измерение, като той казва. И нека се увеличава сбора. Ех, че работа! Едно плюс едно прави три! Необичайно е някак. И все пак най-непонятна за мен си оставаше книгата на тайгата с живите букви.

ЩЕ НАПРАВЯ ЩАСТЛИВА ДЕВОЙКАТА- ВСЕЛЕНА

Гледах своя малък син, умеещ да чете необичайната и навярно най-жива книга в света, която той откри и за мен. Разбирах, че за да се прочете цялата е нужно много време. Освен това трябваше да се знаят названията на растенията. Но не знам защо на душата ми беше приятно като знаех, че тя съществува – тази книга, с весели и различни букви, според израза на сина ми. Той ще я чете. А после какво? Когато той порасне? Той каза: „Ще бъда като тебе татко“. Значи ще дойде в нашия свят. В света където има войни, наркотици, бандитизъм и отровена вода. За какво му е да идва там? А той се подготвя. Той смята да дойде в нашия свят когато порасне и да направи нещо добро. Интересно какво? Попитах го:

– Когато пораснеш Володя, какво дело или занимание ще смяташ за главно?

– Мама Анастасия ми казваше. Първо и най-важно когато порасна... Трябва да направя щастлива девойката – вселена.

– Кого? Някоя Вселена или девойка?

– Всяко момиче живеещо на Земята – това е подобие на Вселената. Отначало не разбирах това. После четох, четох книгата и разбрах. Всяко момиче прилича на Вселената. Във всяко момиче има вселенските енергии. Момичетата-вселени трябва да бъдат щастливи. И аз трябва обезателно някоя от тях щастлива.

– И по какъв начин смяташ да осъществиш своя замисъл, когато пораснеш?

– Ще отида там където живеят много хора и ще я намеря.

– Кого?

– Девойката.

– Тя ще бъде разбира се необикновено красива?

– Навярно. А може би ще бъде малко тъжна и не всички хора ще я смятат за красива. Може би ще е болна. Там, където ти живееш много хора боледуват от нежизнените условия.

– А защо ти е на тебе не най-красивата и не съвсем здрава девийка?

– Ами че татко аз самият трябва да направя най-красива и здрава моята девойка-вселена.

– Но как? Макар че до времето когато пораснеш, ти ще се научиш

как да направиш щастлив друг човек – своето момиче. Но ти не всичко знаеш още, Володя, за света, в който аз живея. Може... може и така да се случи, че избраната от теб девойка изобщо да не поиска да разговаря с теб. Знаеш ли на кого обръщат внимание съвременните момичета? Не знаеш. А аз ще ти кажа. Красиви или не толкова, здрави или болни – те обръщат внимание преди всичко на онези, които имат много пари, кола, на онези, които се обличат добре и имат положение в обществото. Не всички, разбира се, но повечето от тях са такива. А откъде ще вземеш ти много пари?

– Много – това колко е татко?

– Ами например, да кажем, милион. И по-добре в долари. Познаваш ли паричните единици?

– За разните хартийки и монетки, които хората обичат, ми е разказвала мама Анастасия. Тя ми каза, че тях ги дават за облекло, храна и разни вещи.

– Дават ги. И откъде ги вземат знаеш ли? За да се получат тези монетки, трябва да се работи някъде. Не, просто да се работи е недостатъчно, за да има много... Трябва да се занимаваш с бизнес или да изобретиш нещо. Ето ти например Володя, можеш ли да изобретиш нещо нужно за хората, нещо което много не им достига?

– А какво изобретение най не достига на хората татко?

– Какво ли? Ами че много. Енергийна криза например настъпва в много райони. Не достига електроенергия. Не искат да се строят атомни електростанции, те са опасни, защото се взривяват. И без тях обаче не може да се мине.

– Атомните? От които радиацията убива хора и растения ?

– Ти знаеш за радиацията?

– Да, тя е навсякъде. Това е енергия. Тя е добра. Нужна е. Само че не трябва да събира в голямо количество на едно място. Дядо ме научи да управлявам радиацията. Но за това не бива да се разказва, защото някои хора превръщат добрата радиация в оръжие, за да убиват други хора.

– Да. По-добре е да не се разказва. Изглежда ти наистина ще можеш да изобретиш нещо и да спечелиш за своята девойка много пари.

– Навярно ще мога. Но парите не правят човека щастлив.

– Какво, според теб парви човека щастлив?

– Пространството, което той самият създава.

Представих си моят син като юноша. Наивен, макар и да познава много необичайни неща, различни явления. Умеещ да общува дори с

радиацията, но въпреки това наивен по отношение на хитрините в нашия живот, той ще тръгне да търси своята девойка, за да я направи щастлива. Ще се старее външно да не се отличава от другите хора. Така прави винаги Анастасия, когато излиза от тайгата при другите хора. Той ще се старее да не се отличава и въпреки това няма да може да бъде докрай такъв както всички. Той се подготвя, събира в себе си колосални знания, старее се да бъде здрав физически и всичко това заради едно момиче. Аз мислех, че Анастасия подготвя сина ни за големи дела и затова му предава своите знания и способности. А озлоза, че главното дело в живота на мъжа е да направи щастлива една единствена жена. Синът ми е убеден, че всяка жена е подобие на цялата Вселена. Нима наистина това е така? Необикновена философия, но така или иначе, моят син е убеден в това и ще смята като една от главните си задачи в живота си да направи щастлива една единствена девойка, която освен това не познава. Може би тя още не се е родила. Може би вече пълзи или прави първите си стъпки. А може и никоя девойка да не поиска, или по-точно да не може да го обикне? Отначало като изпълни желанието ѝ и донесе пари, тя може и да се направи, че го обича. О, колко такива жени има в нашия свят! За старец дори са готови да се обвържат заради пари. Те са се научили да изобразяват любов.

Моят син ще порасне, ще срещне такава, ще изпълнява желанията ѝ, тя ще говори че го обича, но какво ще стане с него когато той започне да говори за необходимостта да се създаде пространство на Любовта, да се сади градина... Ще му се надсмее? Ще го сметне за ненормален или ще го разбере? Може и да го разбере. Но може и не... Не, по-добре да го предупредя за най-лошото.

– Разбираш ли, Володя, когато намериш това момиче и успееш да го направиш здраво и красиво, най-красивото, както казваш, може да се случи нещо, което ти не познаваш. Най-красивите девойки в нашия свят се стремят да станат манекенки, актриси, да отидат в шоу-бизнеса. На тях им харесва, когато мъжете наоколо им казват комплименти. Ами, представи си, че тя поиска да блести като кралица пред публиката, а ти започнеш да ѝ предлагаш да създадете пространство на Любовта. Тя може и да те изслуша и толкова. Ще си отиде от тебе там където има много светлини и комплименти и аплодисменти, а на тебе отгоре на всичко и дете може да ти остави, какво ще правиш тогава?

Володя без да се замисли дори отговори:

– Тогава ще изградя пространството сам. Отначало сам, после с детенцето, което тя ще остави, ние заедно ще пазим в това пространство

Любовта.

– За кого ще я пазите?

– За себе си татко, и за девойката, която както ти казваш ще отиде при изкуствената светлина.

– Но защо ти е именно за нея да правиш или да съхраняваш пространството на Любовта? Виждаш ли колко си наивен по тези въпроси. Трябва да потърсиш друга. И да бъдеш по-внимателен следващия път.

– Ако е друга, кой ще направи щастлива девойката, която си е тръгнала?

– Ами който иска, той да я направи, защо ти трябва да си блъскаш главата за това? Тя си е тръгнала и край.

– Тя ще се върне. Ще види прекрасната гора, градината. Ще направи така, че всички зверове да ѝ се подчиняват и да ѝ служат. Всички и всичко в това пространство ще я обича искрено. Тя сигурно ще се върне уморена. Ще се измие с чиста вода, ще си почине. Ще стане още по-красива и няма да поиска да напусне повече своето пространство на Любовта. Нашето пространство. Тя ще стане щастлива. И звездите над нея ще бъдат по-ярки и по-щастливи. Но ако ти татко не беше замислил, не беше произвел с мисълта си такава ситуация, в която да си отиде, тя не би си тръгнала.

– Аз? Аз ли произведох?

– Да, татко. Нали ти го каза. Твоята мисъл. Човек твори с мисълта си различни ситуации, и ето че ти сътвори.

– Но ти, твоята мисъл не би ли могла да промени ситуацията? Да се пребори с моята? Нали ти казваше, че е бърза, почти както на Анастасия.

– Може да се пребори.

– Ами пребори се.

– Не искам моята мисъл да се бори с твоята татко. Ще търся друг изход.

КАК ДА СЕ ПРЕОДОЛЕЕ БАРИЕРАТА?

Не можех повече да говоря със сина си. Всички ми думи той автоматично проверяваше със своите представи, които с лекота определят къде е истината и кое е лъжа. Дори изводите на историците, изложени в учебника с лекота опроверга. Изобщо не се получаваше превъзходство на бащата пред сина, разговорът не ми придаваше по-голям авторитет, а сигурно разрушавах и онзи авторитет, който имаше благодарение на Анастасия. И освен това, неговата странна увереност в силата на мисълта плашеше и ме отдалечаваше от него. Ние сме различни. Контакт с детето като баща със син не се получаваше. Той изобщо ми изглеждаше различно същество. Ние мълчахме. И тогава си спомних думите на Анастасия: „С децата заължително трябва да сме искрени и правдиви.“ Дори ме обхвана злоба от безизходното положение. „Значи «искрени»? Правдиви?“ Аз се старах, а какво се получи? Че ако бъда докрай искрен и правдив... Изобщо в тази ситуация какво ли не можеш да кажеш. И аз казах, изстрелях на един дъх:

– Володя, ако трябва изцяло да съм искрен, то при нас с тебе не се получава разговор като баща със син. Ние сме различни. Понятията, информацията, знанията ни са различни. Не те чувствам като роден син. Дори се страхувам да те докосна. В нашия свят детето можеш и да го помилваш просто така, дори да го накажеш, да го набиеш ако е виновно. А аз и да си помисля дори за такова отношение не мога. Между нас има непреодолима бариера.

Аз млъкнах. Седей, мълча, не знам какво да кажа още. Седей и гледам моя замислен, моят малък, със странно мислене син.

Той обърна към мен къдравата си главичка и отново заговори с мен първи, но този път почувствах нотки на тъга с гласа му:

– Между нас с тебе има някаква бариера ли татко? Тежко ти е да ме възприемаш като свой роден син? Ти дълго стоиш там, в другия свят, където не всичко е така, както при нас. Знаем, татко, че там родителите понякога бият децата си... Там е малко по-различно. Помислих, татко, и сега...

Той бързо стана, затича се нанякъде, после се върна като носеше в ръка клонче с изсъхнали иглички и ми го подаде:

– Вземи татко клончето и ме набий в него. Както родителите бият децата си в онзи другия свят, където ти дълго стоиш.

– Да те набия? Тебе? Защо? Какво още си измислил?

– Знам, татко, че в света, в който ти стоиш дълго, родителите бият само своите родни деца. Аз съм твой роден син татко. Ти ме набий за да се почувстваш мой роден татко. Може би така ще ти е по-лесно да го почувстваш. Само по тази ръчичка не удрияй и по това краченце, не чувства тази ръчичка болката и крачето няма да почувства, те са малко изтръпнали. А всичко останало по тялото ще почувства болката. Само че да заплача сигурно няма да мога както другите деца плачат. Аз нито веднъж досега не съм плакал.

– Глупости! Пълни глупости! Никой и никога, даже в онзи, както казваш свят, не бие децата просто така. Е наказват ги понякога, наплескват ги мъничко. Но само в случай, когато не слушат родителите си, и не правят каквото трябва.

– Да, татко, разбира се. Когато родителите смятат, че децата не са постъпили правилно.

– Ето така.

– Ами ти татко сметни, че някоя моя постъпка не е правилна.

– Какво значи, сметни? Когато постъпката не е правила, на всички е ясно, че не е правилна, а не че някой е сметнал, че е неправилна. Трябва да е ясно на всеки, че не е правилно.

– И на децата, които ги бият ли?

– И на децата. Затова и ги бият, за да разберат своята неправота.

– А преди боя те не могат ли да разберат?

– Значи не могат.

– Обясняват им, а те не могат?

– Не могат и това е вината им.

– А този, който неясно е обяснил, няма ли вина?

– Ами този, излиза, че не, той... Ама ти съвсем ме обърка с твоето неразбиране!

– Много добре, щом не разбирам, набий ме. И няма да има бариера между нас.

– Ама как не можеш да разбереш:наказание има тогава... например... Ами например... Мама ти говори строго: „Володя, това не бива да се прави.“ И ти независимо от забраната, хоп – и правиш забраненото. Сега разбра ли?

– Разбрах.

– Някога правил ли си нещо, което мама забранява?

– Да, правил съм. Два пъти съм правил. И пак ще го направя, колкото и мама Анастасия да ми забранява да го правя.

Разговорът със сина ми продължаваше да се развива не както го бях планирал предварително. Никак не ми се удаваше да представя съвременното цивилизовано общество, а значи и себе си в изгодна светлина. Така ме ядосаха поредните доводи на сина ми, че ударих с юмрук по ствола на дървото.

И му казах... или по-скоро на себе си:

– Не всички родители в нашия свят наказват децата си с бой. Много от тях, напротив, търсят правилна система за възпитание. И аз търсих, но не намерих. Когато идвах при вас в тайгата, ти беше още съвсем мъничък. Винаги ми се е искало да те прегърна, да те притисна. Но Анастасия ми казваше: „Не бива с ласки да прекъсваш мисловния процес на детето. Мисловния процес на детето – това е много важен процес.“ И аз само те гледах, а ти през цялото време беше зает с нещо. И сега дори не ми ясно как да говоря с теб.

– А сега, татко искаш ли да ме прегърнеш?

– Искам, но не мога, всичко в главата ми е объркано с тези системи за възпитание.

– Тогава може ли аз да го направя, да те прегърна татко? Нали мислите ни сега са еднакви.

– Ти? Ти искаш да ме прегърнеш?

– Да, татко!

Той пристъпи към мен. Аз се смъкнах на колене и дори седнах на земята. С едната си ръка той здраво обхвана шията ми и прилепи главичка към рамото ми. Чух биенето на сърцето му. И моето заби отначало бързо и с прекъсвания. Започнах да дишам малко трудно. Може ни след секунди или минута, биещото с прекъсвания мое сърце започна да изравнява ритъма си, сякаш се настройваше към биенето на другото сърце. Започнах да дишам много леко. Настъпи такова едно състояние... Искаше ми се да кажа или да извикам: „Колко е хубаво всичко! Колко е прекрасен животът на човека! Благодаря на този, който е измислил този свят!“ И още много хубави неща ми се искаше да кажа. Но думите се подреждаха само вътре в мен. Помилвах сина си по косата и го попитах, не знам защо шепнешком:

– Е, кажи ми синко. Какво забранено от мама нещо си могъл да направиш? И какво смяташ пак да повториш?

– Когато видях веднъж мама Анастасия...-отговори Володя също шепнешком отначало, без да вдига главичка от рамото ми, – когато видях... – Той се дръпна от мен, седна на земята и помилва тревата с ръка. – Тревчките са винаги зелени, когато им е добре.

Той известно време мълча. После вдигна главичка и продължи.

АЗ ЩЕ СПАСЯ МОЯТА МАЙКА

– Веднъж мама дълго я нямаше. Помислих си: „Къде ли е тя?“ – и реших, че мама е на съседната полянка, която е близо до нашата, но на нея не е така хубаво. Отидох на съседната полянка. Там видях мама. Тя лежеше без да се движи и беше цялата бяла. И около лежащата без движение мама тревата беше също бяла.

Отначало стоях и мислех: „Защо се случва това, не трябва да е бяло лицето на мама и тревата край нея“. После реших да докосна мама, но тя трудно отвори очи и не помръдна. Тогава я хванах за ръката и започнах да изтеглям от белия кръг. Тя със своята ръка ми помагаше и се измъкнахме от белия кръг.

Мама, когато си стана предишната, ми каза, никога да не я пипам когато се случи такова нещо. Тя ще се справи сама, а аз няма да се справя. След като бях стъпил в белия кръг и изтеглях мама, ръчичката ми и краченцето ми дълго време бяха безчувствени. Мама бързо става предишната, а моите ръчичка и краченце дълго остават така.

Когато за втори път видях мама в същия такъв кръг... Как лежи там съвсем бяла, не започнах да я пипам сам. Извиках силната мечка, върху която спях като малък. Заповядах на мечката да издърпа мама. Мечката стъпи на бялото и падна, и повече не живее мечката. Само децата й останаха.

Мечката умря веднага щом стъпи на бялото. На бялата трева умира всичко.

Тогава сам отидох в белия кръг и задърпах мама Анастасия. Ние заедно се измъкнахме от мъртвата трева. Но ръчичката и краченцето ми вече не бяха толкова безчувствени както първия път, само тялото ми трепереше малко. Сега не трепери. Виждаш ли, татако, телцето ми не трепери, слуша ме. И ръчичката скоро ще започне да се повдига, когато поискам. Тя вече по малко се вдига. А по-рано съвсем не се вдигаше.

Изумен, аз слушах разказа на сина ми. Спомних си, че веднъж самият аз видях Анастасия в подобна ситуация и дори интуитивно се поставах да я измъкна от белия кръг. Спомних си какво говореше за това явление стария философ Николай Фьодорович.

Но защо се подлага тя на такава опасност? Че и сина ни рискува. Нима е толкова важно да изгаря в себе си насочената някаква енергия?

Необикновени кръгове с правилна геометрична форма са показвали

не веднъж по телевизията. Те се появяват в различни страни, основно по полята със зърнени култури. Хората откривали сред нормално растящите стъбла кръг, в който стъблата били смачкани до земята. Не хаотично смачкани, а наклонени на една страна и образуващи геометрични кръгове. Учените изучават тези непонятни явления, но засега не са им дали обяснения. И в случая с Анастасия също имаше кръг, също смачкана трева, но освен това, което показваха по телевизията, тревата беше побеляла, сякаш не ѝ достига слънчева светлина.

Анастасия казваше, че това е негативна енергия, произвеждана от хората. Да допуснем, но защо тя е насочена строго към Анастасия? Що за хора са я насочвали към нея. И без да се усетя казах на глас:

– Защо тя се бори с нея? На кого е нужно това? На кого ще му стане по-добре от това?

– На всички по малко, – чух аз гласа на сина си, – мама казва, че ако злобната енергия стане по-малко, ако тя успее да я намали, изгаряйки я в себе си, без да я отразява в пространството, тя ще стане по-малко. Онези, които я произвеждат също ще станат по-добри.

– Покажи, колко бели кръгове има? Къде са те?

– До нашата полянка има друга съвсем малка. Там винаги се появяват белите кръгове. После върху тях тревата пак позеленява, но сега още не е съвсем позеленяла и се виждат белите кръгове. Ако искаш да отидем, ще ти ги покажа, татко.

– Да вървим.

Бързо станах и хванах за ръка малкото си синче. Детето бързо ситнеше с малките си крачета, но аз забелязах, че леко понакуцва и се стараех да не вървя бързо.

От време на време Володя се стремеше да ме погледне в очите и през цялото време бърбеше, нещо ми разказваше вървейки. Но аз мислех за тези странни бели кръгове и за непонятното поведение на Анастасия, за смисъла на нейните действия, и изобщо за това странно явление.

За да поддържам някак разговора със сина си го попитах:

– Защо, Володя, наричаш майка си ту мама, ту мама Анастасия?

– Знам за много майки, които са живели по-рано на земята. Мама Анастасия ми разказа за тях. Може да ги наричам и баби и прабаби, но може и майки. Бабите ми са родили мама. Значи и тях може да наричам мами. Аз ги чувствам и ги виждам, представям си ги, когато слушам разказите за тях, а понякога и сам си ги представям. И за да не се объркам, наричам понякога майка ми, мама Анастасия. Всички мами са добри, но мама Анастасия за мен е най-близката и добрата, тя е по-красива

от цветята и облаците. Тя е много интересна и весела. Нека винаги бъде такава. Аз скоро така ще ускоря мисълта си, че ще мога да я върна винаги...

Аз не дослушах, не осмислих казаното. Ние стигнахме до малката полянка и аз видях четири белезникави кръга на земята. Кръгове с диаметър пет-шест метра. Те бяха едва забележими, но един се открояваше с белотата си, навярно беше се образувал неотдавна. И аз разбрах защо не ме посрещна Анастасия и защо и сега я няма с нас. Значи тя е някъде съвсем обезсилена. И не иска да я съжаляват и да се разстройват от вида ѝ.

Гледах белите кръгове и мислите ми се носеха бързо, преплитаха се. Разбира се много от хората побледняват при неприятностите, които им се стоварват. Почти винаги хората бледнеят, когато срещу тях неочаквано се насочи злоба. Но тук? Нима е възможно така, на голямо разстояние да се почувства? Нима може да се концентрира с единно огромно количество хорска злоба? Толкова огромно, че не само човекът, но и растителността наоколо да побелее? Значи, сигурно, може. Ето ги – следите от злобните опити. И отново си спомних думите на Анастасия, които приведох в четвъртата книга: „Цялото зло на Земята, делата свои остави, към мен ти се хвърли, опитай. Аз съм сама пред вас, победете. За да победите, всички към мен елате. Сражение ще има без сражение“. Мислех си, че са просто думи. Всичко се сбъдва. И книгите ги има, както тя предрече, и песните на бардовете, и стиховете... Тя не говори просто така. Но тогава защо „сражение ще има без сражение“? В крайна сметка тя се опитва просто да изгори злобата в себе си. Сама се старее! А според мене с тях трябва истински да се сражаваме! Така, че по мутрата... А тя сама. Не! Няма да си сама, Анастасия! Макар и само нещичко... Поне малко ще взема върху себе си от тази гадост. И ще се преборя с нея. Ах, ако можех да говоря като нея. Бих им казал аз. Навярно, бях се разпалил не на шега и изстрелях изведнъж на глас:

– Хайде, злобните, към мен елате, и аз все някои от вас ще изгоря!

Малкият Владимир внезапно изтръгна ръчичката си от моята, затича се напред, удивено и внимателно ме погледна в очите. После тропна с краче, хвана със здравата си ръка другата, все още неукрепналата, вдигна двете си ръчички нагоре и в тон с мен възкликна:

– И към мен елате, злобни. Ето ръчичката ми вече оздравява. Мама Анастасия не е сама. Ето ме и мен и мисълта ми ще се понесе и тя побързо. Бързайте злобни, оставете своите дела, към мен побързайте. О, ето гледайте ме как раста!

И той се повдигна на пръсти, като се опитваше да вдигне ръце още по-нависоко.

– Така, така, славни воители, отчаяни и смели. С кого се стягате да воювате, витязи? – чух аз тихият глас на Анастасия.

Обърнах се и видях седящата под кедъра, облежната на ствола му, Анастасия. Тя явно беше много изморена, защото и главата ѝ беше облежната на ствола. И ръцете ѝ бяха отпуснати към земята, и раменете. Лицето ѝ бледе, с едва отворени очи.

– Ние с татко встанахме срещу злобара, мамо, – отговори вместо мен Володя.

– Но за да се борите със злото трябва да знаете къде е то. Противника да си представите в детайли трябва. – Анастасия говореше тихо и трудно.

– Ти мамичко сега си почини докато ние с татко ще се опитваме да си представим. Ако не можем правилно да си представим, после ще ни подскажеш ти.

– Баща ти идва от дълъг път, синко. Трябва първо да си почине.

– Аз си починах Анастасия. Всъщност почти не се уморих. Здравей Анастасия. Как си?

Не знам защо от нейния безпомощен вид аз замрях на място и заговорих кратко, без да знам как да постъпя по-нататък, какво да правя и говоря. Володя се приближи до мен, хвана ме за ръката и продължи като се обърна към Анастасия:

– Аз ще нахраня татко след пътя и ще се изкъпя с него в чистата вода в езерото. И изчистваща трева ще накъсам. Аз сам ще направя всичко. После ще дойдем при тебе с татко. Нека по-бързо се възвърнат силите ти.

– И аз ще се изкъпя с вас, почакайте. Аз с вас...

Анастасия се опита да се изправи, като се опираше с ръце по ствола на кедъра. Малко се повдигна и отново, с ръце на ствола на дървото се отпусна на земята и едва чуто прошепна:

– Ох, каква съм се отпуснала. Не мога да стана да посрещна сина си и любовта ми?

Пак опряна на ствола на кедъра, тя започна с труд да се надига от тревата. Навярно и този път не би могла да стане. Но внезапно се случи нещо невероятно. Огромният кедър, на чийто ствол се облягаше Анастасия, изведнъж започна да насочва игличките на долните си клонки към нея.

Насочениите надолу иглички започнаха да излъчват едва

забележима светлина. Тя бавно, почти невидимо започна да обгръща Анастасия. После дочух как от високото се носи някакво пропукване, каквото може да се чуе под високоволтов електропровод. Вдигна нагоре глава и видях, че игличките на всички кедрни наоколо също започнаха да светят със синката светлина. Но това не беше всичко. Те всички бяха насочени към дървото, под което се опитваше да се изправи Анастасия. То приемаше с горните си иглички идващата от съседните кедрни светлина. И все повече се засилваше светенето на долните иглички. Това продължи около две минути. После проблясна син пламък. Кедровите иглички престанаха да светят. Дори ми се стори, че малко увяхнаха. Анастасия едва се виждаше в обгърналото я синкаво сияние. Когато то се разсея или влезе в нея, не знам, аз видях...

Под кедрата стоеше предишната, пълна със сили, необикновено красива Анастасия. Тя се усмихваше на мен и на сина ни. Вдигна глава нагоре и тихо каза: „Благодаря“. После... Че може ли да прави такива неща една голяма жена?

Анастасия леко подскочи на място и леко и стремително се затича към най-големия бял кръг. До неговия край тя отново, но вече много високо подскочи, направи тройно салто и се озова в центъра на белия кръг. И отново скочи нагоре, направи шпагат като балерина. Засмя се със своя звънлив и заразителен змях и се завъртя в танц над белите кръгове.

Наоколо гората сякаш оживяла, весело и възбудено и пригласяше. От клон на клон се носеха в кръг катерички. В храстите блестяха като мънистенца очи на още някакви зверчета. Съвсем ниско над поляната, по-ниско от дърветата стремително се спуснаха един след друг два орела и отново набраха височина., и отново ниско по кръга, и отново – нагоре.

Като акробатка и като балерина, танцуваше и се смееше Анастасия. И под краката ѝ тревата бавно започваше да зеленее. И дори най-белия кръг стана едва забележим. Все по – весело ставаше на душата ми от нейния танц, смях и всичко наоколо, и изведнъж... Изведнъж се раздвижи моят малък син и върху кръга, който все още леко белееше се претърколи два пъти през глава, бързо скочи, подскочи, завъртя се, опитвайки се да повтори танца на Анастасия. Не можах да се съдържа и аз, и започнах край тях също да танцувам и просто да подскачам от радост.

– Напред, към водата! Кой ще ме изпревари? – възкликна Анастасия и се затича стремително към езерото, а ние със сина ни също веднага хукнахме.

От скачането аз се задъхах и леко изостанах. Но видях как подскочи, превъртя се над водата и се гмурна Анастасия. След нея, малко покъсно, със засилка, отскочи от брега и плясна по коремче във водата и синчето.

Аз се събличах бягайки, хвърлях дрехите си по пътя, но увлечен още не съблякъл потника, панталоните и обувките, с дрехите се гмурнах в езерото и изплувах под звънкия смях на Анастасия. В прилив на чувства се смееше и пляскаше по водата с ръка нашият син.

Излязох от водата. Започнах да смъквам мокрите си дрехи и да ги изцеждам. Излязлата от водата Анастасия облече направо върху мокрото тяло своята лека рокличка и започна да ми помага да простираме на храстите панталоните, за да изсъхнат по-бързо на вятъра. После аз извадих от раницата спортните си дрехи и ги облякох. Анастасия стоеше до мен и роклята на нея вече беше суха. Искаше ми се да я прегърна, но нещо не ми достигаше решителност.

Тя дойде съвсем плътно до мен, от тялото ѝ се излъчваше топлина. Прииска ми се да ѝ кажа нещо хубаво, но думите не идваха и аз казах само две думи:

– Благодаря Анастасия.

Тя се усмихна, сложи ръце на раменете ми, притисна глава към рамото ми и отговори:

– И на теб благодаря Владимир.

– Ех, че хубаво! – раздаде се веселият глас на сина, – Сега аз заминавам.

– И къде отиваш? – попита Анастасия

– Отивам при по-големия дядо и ще му разреша да погребее тялото и ще му помогна. Тръгвам.

Володя бързо и вече без да куца тръгна.

ПОКАНА ЗА БЪДЕЩЕТО

– Какво означава, ще разреши на дядо да погребне тялото? – попитах аз неразбиращо

– Всичко сам ще видиш. Ще разбереш.

След известно време видях живия праядо на Анастасия, но не видях никакво никакво погребение. Той така си и остана в паметта ми – жив и недостижим.

Първа почувства приближаването на дядовците Анастасия. В този момент ние вървахме двамата с нея по поляната. Внезапно Анастасия спря, с жест спря и мен и се обърна към онова място където растяха най-високите и могъщи кедри. Я проследих погледа ѝ, не видях нищо и исках да попитам Анастасия „Какво става?“, но не можах. Тя ме хвана за ръката и леко стисна дланта ми, сякаш ме молеше да не проронвам нито дума.

Скоро видях между величествените кедри фигурата на праядото на Анастасия. Величественият старец беше облечен в дълга светло сива риза до под коленете. Когато той с бавна, но уверена и съвсем не старческа походка излезе на поляната, видях че редом с него, хванат за ръката му ситнеше нашият малък син и негов правнук – Володя. Малко по-назад вървеше дядото – синът на стареца. Изглеждаше че всички, дори аз, разбираха тържествеността на настъпващия момент на срещата, и само детето се държеше естествено и непринудено. Володя през цялото време нещо говореше на праядото, ту леко притичваше напред и го поглеждаше в очите, ту изведнъж спираше, пускаше ръката на стареца и се навеждаше към тревата заинтересуван от нещо и тогава спираше и старецът. После Володя отново го хващаше за ръката и като му разказваше оживено за нещо видяно, го водеше към нас.

Когато се приближиха съвсем близо, видях, че обикновено строгия и величествен старец леко се усмихваше. Светлото му лице излъчваше някаква благодат и в същото време тържественост. Той спря на няколко крачки от нас, но погледът му беше насочен някъде в далечината. Всички мълчаха – само Володя бързо говореше:

– Ето, деденце, пред тебе са мама и татко. Те са добри, очите ти не виждат, деденце, но ти чувстваш всичко. А моите очичики виждат. Ти гледай доброто с моите очи, деденце, и на тебе ще ти бъде добре.

После като се обърна към нас, Володя изведнъж още по-радостно

заяви:

– Мамо и татко, преди малко като се къпахме заедно... аз разбрах и разреших на тялото на дядо Мойсей да умре. Ние вече намерихме мястото, където ще погребем тялото на дядо ми Мойсей.

Володя се притисна с цялото си тяло и глава към крака на пращадото. Величественият побелял старец нежно и внимателно помилва косите на своя правнук. Любов, нежност, взаимно разбиране и радост се усещаше в тяхното отношение един към друг. Затова ми се струваха много странни разговорите за погребение. Както е прието при нас, аз исках да спра сина ни и да му кажа, че дядо му изглежда добре и има още много да живее. Нали ние така говорим, даже на много болните и възрастни хора, и аз исках да го кажа, даже поех въздух, но Анастасия изведнъж стисна ръката ми, и аз не произнесох нито дума.

Заговори пращадото, като се обърна към Анастасия:

– Творимото от теб пространство, Анастасия, внучке, с какво ограничава мисълта ти?

– В единно сливат се и мисъл и мечта не срещайки ограничения, – отговори Анастасия.

И веднага пращадото ѝ зададе нов въпрос.

– Човешките души приемат творимият от тебе свят, кажи, с каква енергия ти действаш?

– С онази, която отглежда и дърво и пъпчици отваря и ги превръща в цветя.

– Какви са силите, които могат да попречат на твоята мечта?

– Мечтаейки, препятствия не моделирам. Преодолимо само виждам на пътя си.

– Волна си във всичко, ти моя внучке Анастасия. Заповядай на моята душа в нещо на теб угодно да се въплъти.

– Да заповядвам аз не мога да си позволя на никоя душа. Душата волна е – творение на Създателя. Но ще мечтая аз, в градина най-прекрасна, мой мили дядо, достойно въплъщение душата твоя да намери.

Настъпи пауза. Нови въпроси пращадото не задаваше и тогава отново обръщайки се към дядото бързо заговори Володя:

– И аз няма да ти заповядвам, деденце. Но много, много силно ще те помоля. Ти по-бързо се въплъщавай отново на Земята със своята душа. Отново ще възникнеш млад и най-добър приятел ще ми бъдеш. Или пък някой друг за мен ще бъдеш... Не заповядвам... Просто говоря... Нека, деденце мой, Мойсей, душата твоя редом с моята да бъде.

При тези думи величествения старец се обърна към Володя, бавно

се отпусна пред него първо на едно коляно, после и на второто, наведе бялата си глава, поднесе към устните си малката детска ръчичка и я целуна. Володя прегърна шията му и нещо бързо-бързо му зашепна на ухото.

После праждото се изправи, и му помагаше, на него много възрастният човек само едно дете. Дори сега като си спомням тази сцена, не мога да разбера, как стана това. Те просто се държаха за ръце и праждото стана без да се подпира на нищо. Изправен той пристъпи към нас, поклон се и без да каже повече ни дума се обърна, отпусна ръка надолу и те тръгнаха все така държейки се ръце и разговаряйки. Малко зад тях вървеше втория дядо, без да прекъсва беседата им.

Разбрах: праждото на Анастасия си отиваше завинаги. Той отиваше да умре.

Без да откъсвам поглед гледах след отдалечаващите се дете и старец. Още от по-рано знаех от Анастасия нейното отношение към съвременните гробищни обичаи и погребения и дори писах за това в една от предните книги. Тя, а значи и всички нейни близки, живяли и живеещи и днес в тайгата, смятат че гробища не бива да има. Те приличат на отходни места, където се изхвърля станалото никому ненужно безжизнено тяло на мъртвия. Смятат, че хората се боят от гробищата защото там се извършва противоестествено действие. Смятат, че именно роднините на мъртвия със своята мисъл, със своята представа за него, като за безвъзвратно заминал, не дават на душата му отново да се възплъти в ново свое земно възплъщение.

Като анализирах вижданията от мен погребения, аз също започнах да клоня към тази мисъл. Прекалено много фалш има в тях. Ах, как се тръшкат роднините по умрелия, а само след няколко години... Отиваш на гробището, а там грижливо гледан гроб, отпреди двадесет ходини например, е голяма рядкост. На мястото на запуснатите гробове гробищните работници вече копаят нови.

От всички е забравен погребеният. Нищо не е останало от неговото пребиваване на земята, дори и спомените за него никому не са нужни. Защо се е родил, защо е живял ако такъв е краят му? Анастасия казва, че телата на починалите трябва да се погребват в собственото имение, без да се отбелязва гроба със специални надгробни паметници. Израсналите треви и цветя, дървета и храсти ще бъдат продължението на живота на тялото. При това, на душата напуснала тялото се дава голяма възможност за прекрасно възплъщение. В имението мисълта на починалия през време на живота му е творила пространство на Любов. В това

пространство остават да живеят неговите потомци, докосвайки се до всичко, растящо в него, а по този начин и с мислите на своите родители, и пазят от тях създаденото. Но и пространството опазва живеещите в него. Така се продължава вечно земния живот.

А как да стане при хората, които живеят в градовете? Как да минат те без гробища? Но, може би, техният начин на живот ще ги застави да се замислят макар и на стари години – не бива безотговорно към вечността да изживяват живота си.

И аз съм съгласен с философията на Анастасия. Но едно е да се съгласиш мислено, съвсем друга работа е да видиш наяве как се извършва прощаването с умиращия праядо. Макар че той, или по-скоро неговата душа в този случай няма да умре. Тя явно ще остане тук или ще се възплъти бързо в нов живот и то непременно добър. Те, никой от тях, нито Анастасия, нито малкият ми син, нито дядото, нито самият праядо – дори в мислите си не проектират трагедия, те знаят за смъртта нещо различно от нас. За тях тя не е трагедия, а само преход в ново прекрасно битие.

Стоп! Не беше тъжен дори праядото. Даже напротив. Ето! Ето го отговорът! „Когато заспиваш и те гнетят тъмни, тежки и неприятни мисли, то като правило ти се присънва кошмарен сън. При светли мисли преди сън – приятно и на сън ще видиш.“ – казваше Анастасия. И още: „...Смъртта не е трагедия, тя е единствено сън кратък, или по-дълъг, не е важно. С мисъл за прекрасното човекът трябва в сън да потъва, тогава и душата му не ще да страда. Със своите мисли може рай да създаде човекът или нещо друго за своята душа.“

Праядото знаеше това. Той не страдаше. Но какво в последните му часове му достави такава очевидна радост? Нещо се беше случило. Не можеше да се усмихва просто така, без причина. Какво се беше случило? Обърнах се към Анастасия и видях...

Тя стоеше малко встрани от мен, протегнала ръце към слънцето, и шепнеше, като ми се стори някаква молитва. Слънчевите лъчи ту се скруваха зад облаците, ту светеха ярко и се отразяваха в сълзичката спускаща се по бузата на Анастасия. А изражението на лицето ѝ не беше тъжно, беше умиротворено. Тя ту шепнеше нещо, ту се вслушваше, сякаш някой ѝ отговаряше. Аз стоях и чаках, без да посмея да се приближа до нея или дори да продумам. Едва когато тя се обърна, видя ме и се доближи до мен, аз я попитах:

– За мира на душата на праядо си ли се молеше Анастасия?

– Душата на праядо ми в покой велик ще пребивава, и ѝ предстои

земен живот отново, когато тя самата го поиска. Аз за сина ни, нашия, се молих, повече сили да му даде Създателя. Синът ни, Владимир, извърши дело, присъщо на малцина от днешните хора. Прадядовата сила прие той цялата у себе си, прадыдо му с душата си отдаде му я. Още подрастваш на него ще му бъде трудно да удържи енергиите множество в единство.

– Но защо, когато се случи това, аз нищо необикновено не забелязах у сина ни?

– Синът ни, Владимир, словата произнесе, преди прадыдото да падне на колене пред него. Той произнесе слова, чийто смисъл понятен е единствено на тези, които знаят как е творил Създателят ни. Детето може и да не разбра докрай, но искрено, уверено на прадыдо си каза, че е способен душата му чрез себе да остави си на Земята. Не бих си позволила за себе си подобно да изкажа. Не чувствам в себе си подобна сила.

– И прадыдото както забелязах, след тези думи засия по-силно.

– Да, в дълбока старост, малцина са могли да чуят подобно нещо. За бъдеще покана получи прадыдото от устата на детео. – За бъдещото въплъщение.

– Много ли се обичаха те двамата?

– Нашият син, Владимир, помоли прадыдото да остане и да живее, когато да живее той повече не можеше. И прадыдото живя, той не можа да откаже на детето.

– Но как е възможно подобно нещо?

– Много е просто. И не винаги е просто. От безсъзнанието и небитието човек могат да върнат лекарите. Но не само лекар, а и близък човек може да извика, да извади някого от безсъзнателно състояние или припадък и да остане жив човекът. Прадядовата воля и любов му позволиха по молба на внука да продължи живота си. Прадыдо ми е потомък на онези жреци, които дела велики през вековете са творили. Дори небивал взрив със своята воля, своя поглед той успя да спре веднъж и ослепа.

– Как с поглед? Нима възможно е взрив с погледа да спреш?

– Може, ако човекът гледа осмислено, с увереност в човешката сила и непоколебима воля. Знаеше прадыдо ми къде ще бъде това нещастие и там отиде. Малко закъсня той в своето предвиждане и първият взрив се извърши. А той стоеше пред смъртоносното и с поглед усмири вече издигналата се в пространство проява на тъмните сили. Само един единствен взрив се случи и то с непълна сила, а още два биха могли да се взривят. Но ако беше мигнал дори веднъж прадыдо ми... Владимир,

той не допусна взрива. Само че ослепя.

– Но защо те безпокоят толкова способностите на сина ни, които той получи от дядото?

– Смятах, че моите са му достатъчно, и твоите. Учих го как излишното да скрива, това което може да се стори на хората необичайно. Исках в света да иде и живее нашия син и да може да не се отличава външно от останалите хора. Да се твори може много и без от другите да се отделяш. Но се случи нещо твърде необичайно. Кой е сега нашият син, какво е неговото предназначение – на теб и мен ще се наложи да осмислим. Аз и Създателя помолих, сили да му даде, поне за малко още, дете обикновено да остане.

– Сега се притесняваш Анастасия, но мисля, че тук за много неща има и твоя вина, на твоето възпитание. Ти много говориш за душата, за предназначението на човека. Научила си детето да чете необикновената книга за сътворението. У него се е формирало свое образно виждане за устройството на света. Защо му е на дете в такава възраст да знае за Душата и за Бога? Той, виждаш ли, нарича мене татко, но при това говори че има си Отец. Разбрах, че Бога той нарича свой Отец. Но все пак ми е трудничко да разбера дори на мен, а ти детето толкова си натоварила. Твоето възпитание е виновно Анастасия.

– Владимир помниш ли, как отговорих на прадядо ми, че не мога да заповядвам на ничия душа. Синът ни чу моят отговор. И всички сили, по-висши от мен, му позволиха да постъпи иначе. Но ти не се безпокой. Аз ще успея да разбера извършеното, макар че може би и мен синът ми ще приема вече по-иначе. От нас двамата с теб, скоро по-силен той ще бъде.

– Ами добре. Всяко поколение трябва да бъде и по-силно и по-умно от предишното.

– Да. Ти си прав, разбира се, Владимир, но в това има и печал, когато някой е по-силен и по-осъзнат от своето поколение.

– Какво? Аз не разбрах, за каква печал говориш Анастасия?

Тя не отговори, наведе глава и изрази на лицето ѝ стана печален. Тя рядко е тъжна или печална. Но този път... Разбрах... Разбрах великата трагедия на прекрасната отшелница от сибирската тайга – Анастасия. Тя е самотна. Невероятно самотна. Нейното светоусещане, знания и способности съществено я отличават от другите хора. И колкото са по-силни те, толкова по-трагична е самотата ѝ. Тя живее в друго измерение на осъзнатостта. Нека и да е прекрасно това измерение, но в него тя е сама. Тя, разбира се, би могла да слезе при хората, да стане като всички. Но

не направи това. Защо? Защото за това трябваше да предаде себе си, своите принципи, а може би дори и Бог. И тогава Анастасия се реши на невероятното. Тя извика другите в това прекрасно измерение. И някои можаха да я разберат. Аз също струва ми се започвам да разбирам и да чувствам. Шест години изминаха, а едва-едва започвам да разбирам. А тя търпеливо чака, обяснява всичко спокойно, не се озлобява. Издържлива и непоколебима в своята надежда. Също като нея сигурно е бил самотен и Исус Христос. Разбира се имал е ученици и хората непрекъснато са отивали да го слушат. Но кой е могъл да му бъде приятел? Приятел, който да го разбира от половин дума, да му помага в трудна минута. Нямамо е редом нито една сродна душа. Нито една.

Бог! Какъв си го представят повечето хора? Непостижима, аморфна, безчувствена същност. Само: „Дай!“ и „Съди!“ . Но ако Бог е наш Отец, ако от него е създаден целият свят, който ни заобикаля, то естествено основното желание на Родителя може да бъде само осмисления живот на Неговите деца, тяхното разбиране на същността на мирозданието и съвместното творчество със Своите деца. Но за каква осмисленост може да става дума, ако ние тъпчем всичко създадено край нас от Бога, тъпчем мисълта Му, а при това се кланяме по най-различни начини някому, само не Нему. А на Него и поклони не са Му нужни. Той очаква сътрудничество. Но ние... Ние даже такава проста истина не можем да разберем: ако ти – синът на Бога си способен да разбереш Отца, вземи хектар земя и направи на него рай, Отца зарадвай. Но не! Цялото човечество като обезумяло се стреми, но към какво? Кой постоянно ни подлюдва? И какво ли Му е на Него, Отеца, да гледа земната ни вакханалия? Да се взира и да се надява, кога осмисленост ще дойде у синовете Му и земните Му дъщери. Да се взира и да осветява със слънцето Земята, за да могат да дишат децата Му. Как да разберем на Битието същността? Как да осъзнаем какво става с нас всъщност? Масова психоза? Или умишлено въздействие на някакви сили? Кой? Кога ще се освободим? Кой са те?

ЗАСПАЛАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ

Този разговор проведохме на втория ден.

Ние с Анастасия седяхме на отдавна станалото ми любимо място, на брега на езерото и мълчахме. Наближаваше вечерта, но още не бе настъпила вечерната прохлада. Едва усещаш се ветрец, постоянно сменяше посоката си покрай нашите тела, сякаш специално за да донесе за наслада разнообразните аромати на тайгата.

Анастасия гледаше с едва забележима усмивка гладката вода на езерото. Сякаш очакваше от мен въпросите, на които исках да получа отговор. Само че аз не успях да формулирам тези въпроси кратко и конкретно. Струваше ми се, че формулираното в ума ми не отразяваше онова главното за което исках да науча. Затова и започнах отдалече:

– Разбираш ли Анастасия, ето пиша аз книги, в които има много думи, казани от теб, не всички твои думи веднага разбирам, но повече от всичко дори не думите, а реакцията на тях ми става непонятна.

До срещата си с теб аз бях предприемач. Работех, исках като всички да имам повече пари. Можех да си позволя и да пийна и с компания да се повеселя, но никой срещу мен или работниците от моята фирма не се нахвърляше с критика така, както сега ми се стовари.

Някак странно се получава, тогава не ме обвиняваха за печеленето на пари, а щом излязоха книжките, някакви субекти започнаха да печатат статии и да говорят, че аз съм меркантилен предприемач, едва ли не шарлатанин, мракобесник. Е добре, да бях само аз, но те оскърбяват и читателите, наричат и тях мракобесници и сектанти. И за тебе какво се носи, не е за приказване. Ту доказват, че изобщо не съществуващ, ту твърдят, че ти си главната езичница.

Странна изобщо работа се получава: тук в Сибир живеят разни малобройни народности, различни са им културите, вероизповеданието, шамани има все още, а за тях нищо лошо не казват; напротив, да се опази трябва, културата на тези народности. Ти живееш сама, с твоите дядо и прадыдо, сега и сина ни. За себе си нищо не искате, а думите, които произнасяте предизвикват буря от емоции. Едни хора се радват на думите казани от теб, възхищават се, започват да действат, други пък направо с яростна злоба се нахвърлят срещу тебе, защо е така?

– А ти сам Владимир, не би ли могъл да отговориш на своя въпрос?

– Сам ли?

– Да, сам.

– В главата ми се раждат странни мисли. Създава се впечатление, сякаш съществуват в човешкото общество хора или сили някакви неведоми, на които много им се иска хората да страдат. На тези сили са им нужни войните, наркоманията, проституцията, болестите. И да се засилват все повече тези негативни явления. Как да си обясня иначе? Те не се нахвърлят срещу книгите за убийства, срещу списанията с голи жени, а книгите за природата, за душата не им харесват. С тебе е още по неразбираемо. Ето ти призоваваш райски имена да се изграждат за щастливи семейства и много хора те поддържат. Не просто на думи те поддържат. Хората започват и да действат. Аз самият видях хора, които вече са взели земя и се грижат за нея, както ти казваше, изграждат свои родови имена. Сред тях и млади и възрастни, и бедни и богати, а на някого ужасно не му харесва това. И през цялото време в пресата се стараят да изкривят казаното от теб. Направо лъжат дори. Не мога да разбера, защо словата на човека, живеещ в тайгата и сякаш никому не пречещ са толкова действени.

И защо някой направо започва да се бори с тях? Освен това казват, че зад тях, зад думите, които ти изричаш, стои някаква велика сила, окултизъм ли, какво ли?

– И самия ти как мислиш, има ли зад тях сила или това са просто думи?

– Мисля, че някаква окултна сила в тях все пак има. Така говорят и някои езотерици.

– Опитай се да отсееш Владимир, това което се говори. Опитай се да послушаш душата и сърцето си.

– Така и ще направя, но информация не ми достига.

– Каква конкретно?

– Ами например, от каква националност си ти Анастасия, от каква вяра сте ти и твоите роднини? Или вие нямате националност?

– Имаме, – отговори Анастасия и се изправи, – но ако сега произнеса тази дума, ще изтръпне тъмното и ще завие от страх. После ще направи опит да стовари цялата си сила не само върху мен, но и тебе ще опита да ожили. Ти ще можеш да устоиш, защото може и да не забележиш техните усилия, като отдадеш мисълта си на прекрасната действителност. Но ако се сметнеш за беззащитен пред злобното, то си вземи обратно въпроса и забрави известно време за него.

Анастасия седеше пред мен със спуснати ръце. Погледнах я отдолу и неволно забелязах, колко горда, прекрасна и непокорна е осанката ѝ.

Нейният ласкав и въпросителен поглед очакваше отговор. Не се съмнявах, че произнесената от нея дума би могла да предизвика някаква необичайна реакция. Не се съмнявах защото за годините познанство с нея не веднъж се бях убеждавал; в бурната реакция на думите ѝ у множество хора. Затова не се и съмнявах във възможната опасност, но отговорих:

– Не се боя. Макар че съм уверен, че ще стане така както казваш. Аз може и да устоя, но нали не съм само аз... Имаме и син. Не искам нещо да го заплашва.

Тогава изведнъж към Анастасия се доближи нашият син. Той сигурно беше стоял тихичко някъде наблизко, слушал е нашият разговор и не му е пречил. Но когато стана въпрос за него, вероятно беше решил че е възможно да се покаже.

Володя хвана ръката на Анастасия със своите ръчички, притисна се с бузка към нея вдигна главичка и произнесе:

– Анастасия-мамичко, отговори на въпроса на татко. Аз ще мога да се погрижа за себе си. Заради мен не бива да се скрива историята от хората.

– Да, вярно е, ти си силен, и още по-силен ще ставаш всеки следващ ден, – Анастасия помилва детската главичка. Вдигна глава, гледайки ме право в очите и по-отчетливо от обикновено произнасяйки буквите, сякаш се представяше за пръв път, каза:

– Вед-рус-са съм аз, Владимир.

Произнесеното от Анастасия слово наистина предизвика у мен някакво необичайно усещане, сякаш слаб електрически ток премина през цялото ми тяло с приятна топлина, сякаш извещавайки нещо на всяка клетка в тялото. И в околното пространство, както ми се стори, се случи нещо необикновено. Самата дума нищо не ми говореше, но не знам защо се изправих когато я чух. Стоях прав, и сякаш си припомнях нещо.

Отново, вече радостно заговори Володя:

– Ти, мамичко Анастасия си красавица ведрусса, а пък аз съм ведрусс.

После погледна и мен с радостна усмивка и каза:

– Ти си моят тако. Ти, както и аз, си ведрусс, но само че спящ. Пак много говоря, нали, мамо? Аз ще вървя. За тебе и за татако нещо прекрасно съм намислил. Още преди да слезе слънцето зад дърветата, и аз намисленото ще сътворя, – и избяга на подскоци синът като видя одобрителното кимване на Анастасия.

Гледах стоящата пред мен Анастасия и мислех: „Ведрусите са

сигурно една от малочислените югорски народности, живеещи и днес в районите на крайния Север и Сибир“.

През 1994 г. в Ханта – Мансийският национален окръг се проведе международен фестивал на кинодокументалистите, изследващи югорските народности. По молба на администрацията на окръга по-голямата част от участниците в кинофестивала бяха настанени на моя параход. Аз общувах с тях, гледах конкурсните филми, пътувах заедно с тях към отдалечени селища на Сибир, където още съществуваха шамани. Не остана много в паметта ми от обичаите и културата на тези съвсем малочислени народности. Но запомних, не знам защо, тъжното усещане от осъзнаването на това, че тези народности отмират. И хората ги гледат като екзотични предмети, които скоро ще изчезнат от лицето на Земята.

За ведруска националност на кинофестивала, който можеше да се смята за национален, не бях чул от участниците, затова попитах Анастасия:

– Умрял ли е твоят народ, Анастасия? Или по-вярно е, че са останали малко хора от него? Къде е живял преди?

– Нашият народ не е измрял Владимир, той е заспал. Щастливо е бодърствал нашият народ на територията, която днес е определена от границите на такива държави като Русия, Украйна, Беларус, Англия, Германия, Франция, Индия, Китай и много други големи и малки държави. Съвсем неотдавна, само преди пет хиляди години, в реалния свят още бодърствал щастливо нашия народ на територията от Средиземно и Черно море до крайните северни ширини. Ние – азиатци, европейци, руснаци и тези, които неотдавна се нарекли американци, – всъщност сме хора – богове от една цивилизация ведруска.

Имало период в живота на нашата планета, който се е наричал Ведически.

През Ведическия период от своя живот на Земята човечеството е достигнало такова ниво на чувствени знания, които му позволявали с колективна мисъл да твори енергийни образи. И човечеството извършило преход в нов период от живота си-Образният.

С помощта на енергийните образи, творени от колективна мисъл, човечеството получило възможност да твори във Вселената. То можело да изгради живот подобен на земния на други планети. Би могло, ако преминавайки през Образния период не извърши нито една грешка.

Но в периода на Образността, който продължава девет хиляди земни години, винаги се извършвала грешка в сътворението на един или едновременно на няколко образа.

Грешката се извършвала, ако на Земята, в човешкото съобщество, се намирали хора с недостатъчна чистота на помислите, култура на чувствата и мислите.

Тя затваряла възможността за творчество във вселенските простори и довеждала човечеството до окултизъм.

Окултният период в живота на хората продължава само хиляда години. Той започвал с интензивна деградация на човешкото съзнание. В краен резултат деградацията на съзнанието, недостатъчната чистота на помислите при високото ниво на знания и възможности винаги довеждала човечеството до планетарна катастрофа.

Така се е повтаряло много пъти през милиардите земни години. Сега на Земята е Окултен период в живота на човечеството. И както винаги трябваше да се случи катастрофа от планетарен мащаб. Трябваше, но срокът ѝ премина. Краят на Окултният период настъпи. Сега всеки трябва да осмисли предназначението си, същината си и в какво се състои грешката. Помагайки един на друг, да се измине мислено целият исторически път в обратна посока, да се определи грешката, и тогава ще настъпи ерата на щастливия живот на Земята. Такава, каквато още не е имало в историята на планетата. Вселената със затаен дъх и велика надежда я очаква.

Все още живеят, преобладавайки над мнозинството силите на тъмата и се опитват трескаво да властват над умовете хорски. Но за пръв път те не забелязаха, как необичайно се държаха ведрусите още преди пет хиляди години.

Когато от изкривеното съзнание е бил роден, над всички пожелал да властва образ, започнала и първата война между човеците. Хора, поведени от образа, започнали да се убиват един друг. Много пъти преди катастрофа планетрана така се е случвало на Земята. Но този път... в сражение на нематериалния план цивилизацията на ведрусите за пръв път не встъпила.

На малки и големи територии, изключвайки усещания и съзнание, ведрусите заспали.

Изглеждало че все предишния човек оставал да живее на Земята: деца се раждали, и къщи се строели, команди на нападащите изпълнявали. Изглеждало, ведрусите на тъмното се покорявали, но тайна имало велика в това.: непокорените, заспалите ведруси оставали на всички планове на битието да живеят. И спи и до сегашен ден щастливата цивилизация, ще спи така, докато грешката на образа в сътворението не се открие. Онази грешка, която е довела цивилизацията на Земята до деня

сегашен.

Когато с абсолютна точност се определи онази грешка, словата на неспящия и спящите да чуят ще могат и ще започнат един друг да се събуждат от съня.

Кой е замислил този ход не зная, навярно е измислен бил, от някой много близък до Бога.

Опитай се и ти, макар едва-едва, ведрус да се събудиш и да погледнеш върху хода на историята.

На разни контенти заспивал нашият народ.

Преди три хиляди години народът бодърствал едва на територията на сегашната Русия.

Тогава вече настъпило време по цялата Земя за тъмните сили. Единствено на островчето, което днес нарича се Русия, щастливо продължавали ведрусите да си живеят.

Било е нужно, много е било необходимо да издържат още едно хилядолетие. Да решат как знанията в бъдещето да предадат, да осмислят ставашото на Земята и как да не повторят в бъдещето грешката. Успели те да издържат на това островче още около хиляда и петстотин години. Атаките отбивали на нематериален план. Над цялата Земя властта над умовете хорски тъмата вече имала. Жреци, себе поставили се по-горе от Бога, решили свой окултен свят да изградят. Те успели да замъглят съзанието на една трета от света.

Да, но да направят нещо лошо не успели тези сили на нашия народ на островчето, което днес нарича се Русия.

Преди хиляда и петстотин години едва, заспал и последният остров. Цивилизацията земна, народът който познавал Бога, заспал, за да се зъбуди в предизгревната нова явност.

Сметнали силите на тъмнината, че са успели да унищожат завинаги културата, знанията и стремежа на душите. Ето защо и в наши дни те се опитват от всички хора на Земята да скрият историята на руския народ.

Всъщност зад това се крие нещо много по-голямо. Със скриването на историята руска, която като стъпало служи към прекрасен свят, в действителност да скрият се опитват цивилизацията, която е живяла щастливо на Земята. Културата и знанията и чувството да знаеш Бога на най-щастливата цивилизация, в която са живели и твоите прародители.

– Анастасия чакай. Можеш ли по-подробно да разкажеш на прост език и разбираем за тази цивилизация загинала или, както ти се изразяваш, заспала? И да докажеш нейното съществуване?

– Мога да опитам подбирайки най-прости думи. Но сто пъти ще

бъде по-добре, ако сам всеки сам да я види се опита.

– Но няма възможно е за всеки да види какво било е преди десет хиляди години?

– Възможно е. Само че не в еднаква степен, и в различни детайли. Но като цяло да почувства може всеки и нея и своите прародители, да види и себе си в този щастлив свят.

– Как да направи това всеки? Как аз например мога да направя?

– Всичко е много просто. Като начало, ти Владимир, опитай с логиката си, събитията, за които вече знаеш, да оцениш и съпоставиш. Въпроси щом се появят – сам намери и отговорите за тях.

– Какво значи – с логика? Как може с логика да се узнае например за историята на Русия? А между другото ти каза, че руската история е унищожена или скрита от всички хора на Земята... Но как ще мога сам, а пък и другите, в твоите думи да се уверим, като използваме единствено своята логика?

– Нека опитаме и да разсъдим заедно. Аз само мъничко ще ти помогна да се докоснеш до историята.

– Хайде. Какво трябва да се направи за начало?

– За начало на въпроса си отговори.

– На кой?

– Обикновен. Ето ти, Владимир, за нашия син учебник по история донесе. Той се нарича „История на стария свят“. В него има глави, в които се разказва за историята на Древен Рим, Гърция, Китай. Разказано е какъв е бил Египет преди пет хиляди години. Но нищо не е казано за това каква Русия е била през този период. Но какво да говорим за петхилядолетна давност. Историята на Русия и нейната култура в най-строга тайна скрита е дори отпреди хиляда години. Написан е учебникът на руски език, предназначен за руските деца, но за Русия дори отпреди две хиляди години и дума няма. Защо?

– Защо?... Наистина доста странна ситуация. В руския учебник по история на Стария свят наистина нищо не е казано за Русия. Не казано нищо за живота на руския народ не само за периода на Древния Рим и Египет, но и за по-късната история. Странно. Много странно, сякаш през това време не е имало руски народ.

Като се опитвах да си спомня всичко, което ми беше известно за историята, аз си спомних, какво съм чувал за древните философи на Рим, Гърция и Китай. Не съм чел техните трудове, просто съм чувал. Известно ми е също, че техните трудове са признати от обществото като най-велики и гениални. Но нищо не изплуваше в паметта ми поне за

един руски философ или поет от този период. А защо наистина?

Разбирайки, че Анастасия иска, аз сам да се опитам да отговоря на този въпрос аз казах:

– На този въпрос нито аз, нито някой друг ще може да отговори Анастасия. Сигурно на него изобщо не може да се отговори.

– Възможно е. Само не бива да те мързи да разсъждаваш логично. Та нали първият извод е вече направен: историята на руския народ не само на света, но и на самите руснаци не е известна. Съгласен ли си с това, Владимир?

– Е, може би не е съвсем позната. Но все пак това което е било преди хиляда години все пак е описано.

– Описано е с огромно изкривяване и под цензура. Освен това коментариите към всички събития са еднакви. Последното хилядолетие в Русия е като ден история. Това е периодът християнски. И днес има християнство в Русия, а какво е било преди него, за това кажи?

– Преди, била е, както казват, езическа Русия. На богове различни покланяли се хората. Но някак много между другото се говори за това. Нито са ни известни писмената в този период, дори легенди няма. Няма описание на държавния строй и начина на живот на хората.

– Вторият извод ти го направи: културата на руския народ била е друга. Сега за да последваш логиката си, кажи, в какъв случай се строят историята да се скрие или опорочи?

– Ясно е в какъв случай се опитват да фалшифицират историята. Когато е нужно да се покаже преимущество на новия строй, новата власт, новата идеология. Но съвсем да се скрие без дори да се споменава... Невероятно!

– Невероятното се е случило, Владимир. Този факт е безспорен. Сега кажи ми още, не се отказвай, моля те да помислиш. Подобен факт сам по себе си ли се е случил или е бил следствие на нечии умишлени усилия?

– Като съдя по това, че книги винаги в огньовете са горили, когато искали са да унищожат идеология или знание, то не случайно някой е унищожил и всички сведения за руската култура в дохристиянския период.

– А ти как мислиш, кой?

– Сигурно онези, които новата култура и религия в Русия е внедрявал.

– Може да се каже и така. Но новата религия и тези, които са я внедрявали, може също някой да е управлявал? Или да е имал своя цел?

– Но кой? Кой може да управлява религията? Кажй!

– Отново търсиш отговор отвън, а в себе си не искаш да потърсиш. Да отговоря мога, но външното ще ти се стори невероятно, съмнение ще предизвика. В себе си, разкрепостил и логиката и душата, от съня събуден мъничко поне, всеки ще може да чуе отговора.

– Не че не искам. Просто ще отиде много време докато в себе си ще търся отговора аз. По-добре сама го разкажи, това което знаеш за историята. Където се съмнявам, ще те попитам. Няма като догма да го слушам твоя разказ, а после наведнъж всичко и с логиката си ще проверя, както ме молиш.

– Нека бъде както ти искаш. Но само щрихи ще покажа аз. Сам всеки нека се опита да си представи и да нарисува историческа рисунка. Действителността в днешния ден, и миналото, в бъдещето също, само със себе си, със своята душа да се стреми да определи е нужно.

ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗАНА
ОТ АНАСТАСИЯ

ВЕДИЗЪМ

Хората живеят на Земята от милиарди години. Всичко изначално е сътворено съвършено на Земята. Дърветата, пчелите и тревите и целият свят на животните.

Всичко съществуващо има връзка помежду си и с цялата Вселена. Върхът на всичките творения е Човекът. И той в хармония велика изначално хармоничен бил е сътворен.

Предназначението на човека е да познае всичко обкръжаващо и да твори прекрасно в цялата Вселена. Подобия на земния свят в други галактики да сътворява. И във всяко свое ново сътворение да внася най-прекрасното от Земята.

Открити ще са пътищата на човека за сътворение към другите планети, когато той успее съблазните да преодолее. Когато великите енергии вселенски, които в него са, успее да удържи в единство човекът. На никоя от тях да не даде възможност да преобладава над останалите.

Денят, в който Земята се превърне цяла в райска градина, сигнал ще бъде за това, че пътят е отворен за творене във Вселената. Човекът, хармонията цяла на Земята осъзнал, свое прекрасно ново нещо ще успее да прибави.

Равносметка за своите деяния човекът сам си дава един път за милион изминали години. И ако е допуснал грешка, ако от множеството в него енергии допуснал е единствено на една преобладаване, принизвайки при това останалите, ставала катастрофа на Земята. После започвало е всичко отначало. Така било е многократно.

Един човешки период, продължаващ милион години, вътре в себе си се е делил на три: Първи – Ведически. Втори – Образен. Трети – Окултен.

Първият период в живота на човешкото съобщество на Земята – Ведическият – продължава деветстотин деветдесет и девет хиляди години. В този период човекът в рай живее, като дете щастливо, растящо под родителска опека.

През Ведическия период Бог бил познат от човека. Всички чувства на Бога присъстват у човека и чрез тях всеки един съвет способен е да чуе човекът от Бога. А ако внезапно, човекът е извършел грешка, Бог е бил свободен да я поправи, хармонията без да нарушава, свободата на човека без да намалява, а само като му подсказва.

У човека от Ведическия период не възниквали въпроси кой и как е създал света, Вселената, галактиките, и тяхната Земя – планетата прекрасна. Знаели всички хора; всичко наоколо, и видимо и нематериално е сътворено от техния Отец – от Бога.

Отецът е навсякъде! Растящото, живящото край нас – са Неговите мисли и програма. И на Оцеа с мислите да се общува може със собствената мисъл. Дори да се усъвършенства може програмата Му, като преди това е нужно само, тя в детайли се разбере.

Пред Бог човек не се прекланял, множество религии, възникнали впоследствие, тогава не е имало. Имало е култура на живот. Божествен начин на живот са водели онези хора.

Болестите на плътта не съществуваха. Използвайки Божествени храна и облекло, човек не мислел за храна и дрехи. С други неща била заета мисълта. От възхищението на откритията се увеличавала тогава мисълта. И нямало управници в това съобщество на хора, нямало и граници, които определят днешните държави.

Съобществото на хората се състояло от щастливи семейства. На различни континенти живеели семействата. Обединявал ги всички стремежът към създаване на прекрасно пространство.

Извършвали се множество открития, и всяко семейство, прекрасно нещо щом откриело усещало необходимост да го сподели с другите.

На Любовта енергията формирала семействата. И знаел всеки: новото семейство ще създаде оазис нов прекрасен на родната планета.

Обряди, празници и карнавали имало множество при хората от Ведическия период. Всеки от тях напълнен бил с велик смисъл, чувственост и осъзнаване на земното реално Божествено битие.

Всеки от обредите бил школа велика и изпит велик за човека, взел участие в него. Изпитът пред хора е изпит пред себе си, а значи и пред Бога.

Ще ти разкажа и покажа един от тях. Обрядът на венчаването или по-точно, признаването на съюза на двама в любов – погледни. Опитай да сравниш нивото на знания и на култура със съвременните.

СЪЮЗ НА ДВАМА – ВЕНЧАВАНЕ

Обрядът на венчаване – съюзът на двама, се извършвал с участието на цялото селище, и понякога в него вземали участие няколко селища: и съседни, а се случавало и по – далечни.

Различно ставала е срещата на двамата бъдещи влюбени. Случвало се жители млади от едно и също селище да се обикнат. Но по-често на общи празници на селищата, погледи се срещали и взрив от чувства ставал във сърцата.

Той ли към нея се е приближавал или тя към него, не е толкова важно. Много неща да кажат са можели един на друг и само погледите. Но имало и думи, преведени на днешния език те са звучали примерно така:

„С теб, прекрасна богиньо аз бих могъл да сътворя за векове на Любовта пространство“, – говорел на той на своята избраница.

А ако сърцето на девойката му отговаряло с любов, звучал и отговор: „Мой Бог, да ти помогна съм готова за сътворението величаво“.

После влюбените заедно за своя бъдещ и жив дом избирали мястото.

Те заедно излизали в околността на селището, където той с родителите си живял, после и край селището където тя живеела. Нямало нужда да съобщават влюбените на родителите си за своите намерения. Защото и така всеки от селищата разбирал и знаел за предстоящото.

Когато влюбените в съгласие определяли мястото където ще живеят, там често само двамата се усамотявали.

Ношували понякога и под небе открито или в колиба, изргева посрещали или изпращали деня. В родителските домове за малко се завръщали и пак към мястото си, своето те бързали. То ги привличало и ги зовяло, както необяснимо към себе си привлича своите родители любящи един младенец.

На влюбените млади, родителите не задавали въпроси. Само очаквали въпроси от децата си и с трепет и радост велика наблюдавали как пребивава техният син или дъщеря в дълбоко размишление.

Децата пак отивали в усамотението си велико. Така могло е да се продължава месец, година, дори две. И не е имало през това време физическа близост, интимна между двамата влюбени.

В селищата ведически знаели хората: двете любящи сърца творят велик свой проект, а енергията на Любовта ги вдъхновява.

Той и тя, от детството приемайки от своите родители култура на бита, знанията и осмислеността на ведическата култура могли са да говорят и за звездата, горяща в небето в нощта, и за цветчето, разтварящо листенцата при изгрев, за предназначението на пчелите, и за енергиите съществуващи в пространството.

Той и тя от детството си наблюдавайки имена прекрасни, оазисите и градини райски, които родителите им творили са с Любов, сега стремели се да сътворят нещо свое.

На участъка с избраната земя, с размер хектар или пък повече, влюбените проектирали живота свой реален. Мислено им предстояло да проектират дом, да разположат множество растения, където всичко трябвало да си взаимодейства и да си помага едно на друго.

Да разположат всичко така, че да расте само, без да изисква физически усилия от човека. Множество нюанси било необходимо да се отчетат: разположението на планетите, въздушните потоци и тяхното движение през всеки ден.

Растенията през пролетта и лятото благоухаят с аромати, излъчват ефири. Влюбените се старели така растенията да разположат, че при подухване на вятъра в дома им да прониква ефир-букет, съставен от множество ефири разни.

Така зараждал се комплекс небивал. Той се състоял от Божествени творения единствено. Освен това мястото, избрано от влюбените трябвало да се превърне в прекрасна, радваща погледа градина. Не на платно, а на жива земя, жива рисунка в мислите създавала се за века.

Да си представи може и днес човек, как се мисълта увлича и концентрира, когато своят дом да проектираш ти стремиш се.

И разбираемо за дачника ще бъде, как, особено през пролетта, може да потънеш в мисъл за бъдещия свой участък.

Обмисляйки картината си бъдеща, талантливият художник също знае, колко способна е да се увлича мисълта.

Всички тези устреми се концентрирали в любящи две сърца. Усилвали се знанията от енергията на Любовта, и вдъхновение се раждало.

Ето защо те и не помисляли за това, което днес нарича се утеха плътска.

Когато бил завършен проектът в мислите им, отивали влюбените първо в селището, където живеел женихът. И влизали във всеки дом. Поканвали стопаните на гости. С вълнение и трепет ги чакали във всеки дом.

Хората на ведическата култура знаели: когато идват влюбени,

макар за миг, на новата Любов Божествена енергията, именията техни посещава. И се усмихва прекрасното пространство във всяко имение на младата любов. Това не е измислица, не окултно вярване. И днес на всеки е приятно, когато редом с него има добър човек, не зъл.

Не могат влюбените зли да бъдат, особено когато идват заедно при вас.

Но имало вълнение във всяко семейство на поселението. Когато младата двойка посещавала градината или стопанския им двор, те на стопаните немного думи казвали. Фраза единствена на всекиго. Такава приемно: „О, колко е прекрасна вашата ябълка“ или „На котенцето погледът е смислен“, „Тактичен, работлив е вашия мечок“.

За всеки, който чуел похвалата на влюбените за дръвчето, в градината растящо, или за котенцето живеещо в техния дом, това е означавало признание за достойния живот на възрастните от поколението младо. Оценката искрена била е винаги, и фразата на хвалещия означавала, че и той би искал да има при себе си дръвче такова или пък мече.

С велика гордост и радост пред селището цяло, стремял се всеки на младите да подари това, което те почели са с похвала. И с нетърпение очаквали от младите денят определен, за да им поднесат своя дар.

Младите ходели от дом във дом вече и в селището на невестата. Трябвало им някога по три дни за да посетят именията в двете селища. Понякога и седмица била е нужна. Когато свършвали те обиколката си на именията и настъпел определеният пред всички ден, по изгрев бързали поканените гости от двете селища при тях, и младите и старите.

Нареждали се хората по края на участъка земя, която младите със сухи клонки очертавали. А в центъра редом с колибата издигало се хълмче пръст, украсено с цветя.

Гледай, сега ще видиш картина необикновена!

Ето го! Виж! Излиза юноша пред жителите на двете селища. Прекрасен е като Аполон. Русокос и синеок, изкачва хълма. Вълнува се пред всичките застанал Радомир, така се казва юношата. И погледите на всички хора единствено към него са устремени. В настъпилата тишина започва той своята реч.

Излага той пред всички проектът за пространство ново, с любимата му сътворено. Разказва Радомир, показвайки с ръка, къде ще расне ябълка, къде ще бъде вишна или круша. Къде ще е горичката от борове, дъбове, кедри и елхи, какви помежду тях ще бъдат храстите, обсипани с плодове. Какви треви ще излъчват аромати. С какви удобства ще могат пчелите свой дом в горичката да построят. И къде, през зимата ще спи

мечокът работяга.

Той много бързо и вдъхновено говори, излагайки помисленото. Около три часа ще продължи речта му. С внимание затаено и с вълнение ще слушат хората. И всеки път, когато юношата покаже мястото, където ще расте ново растение, според плана му грандиозен, от кръга човешки излиза някой и застава на мястото където ябълка, круша или вишничка ще порастат. Излиза мъж, или жена, понякога старик. Но може и детенце да излезе с очи изпълнени с осмисленост и мъдрост и радостно удовлетворение.

Излизащите от кръга държат в ръце точно фиданката на онова растение, което юношата назовава и показва мястото, където трябва да расте прекрасно.

И пред всеки излязъл от кръга народът се покланял. Излезлият бил достоен с похвалата на младите, когато те са обикаляли именията, заради това, че е могъл нещо прекрасно да отгледа. Значи, излезлият е бил достоен с похвала от Създателя – Отец на всичко и всички любещ Бог.

Не е от суеверие направен този извод. Той е логичен.

Хората от ведическата култура се отнасяли към младите влюбени, създаващи проекта на прекрасния оазис, като към божества. И справедливо е било тяхното отношение.

Творил Създателят на вдъхновението в порив, и в любов. И младите все от любов вдъхновени, са сътворили прекрасният проект.

Гледай завърши юношата своят разказ, слиза от хълмчето и приближава до мястото, където девойката стои и с трепет и вълнение следи всичко, което става. Той за ръка я хваща и я води към хълмчето. Сега и двамата стоят на възвишението.

Пред всички юношата произнася думите: „На Любовта пространство, аз тук не сам творих. До мене редом и пред вас е моето прекрасно вдъхновение“.

Пред всички отначало поглед свела девойката, но по-добре е дева да я наречем.

Всяка жена си има своя красота. Но има и моменти в живота на всяка жена, когато тя над всички се издига. В днешната култура такива моменти няма. Но тогава...

Виж! Взорът свой към хората е устремила Любомила, така нарича се девойката на хълмчето качена. Възглас на възхищение от всички хора слял се в единен. Усмивка на лицето на девойката, не дръзка, но смела засияла. Енергията на Любовта изпълвала я цялата. По-силна от обикновено руменина на бузите заиграла. Цъфтящото от здраве тяло на девата

и ярките очи обвили с топлотата своя хората и цялото пространство около тях. За миг замряло всичко. Богиня млада пред хората във цялата си красота сияела.

И затова и не веднага към хълмчето, където влюбените стояли, се приближили тържествено родителите на девицата, заедно с възрастните и все още младите членове на семейството. Спряло пред хълмчето и първо се поклонило пред младите семейството на девата, а после попитала майката на девицата своята дъщеря:

– Цялата мъдрост на рода ни в тебе е, кажи ни дъще моя, виждаш ли бъдещето на избраната от теб земя?

– Да, мамо, виждам, – отговаря дъщерята.

– Кажи ми, дъще, – продължава майката, – харесва ли ти всичко, което бъдещето ти показва?

Различно можела да отговори на този въпрос младата дева. Най-често: „Да, мамо. Тук ще има градина райска и прекрасен жив дом.“

Но гледай, виж, отговор нетрадиционен на майчиния въпрос, пред всички дава девицата темпераментна, с руменина играеща по бузите:

– Проектът не е лош, и на душата ми се нрави той. Но все пак искам от себе си аз нещичко да му добавя.

От хълма бързо скочила внезапно, девицата изтичала сред хората към края на бъдещата градина. Спряла и казала:

– Тук трябва да расте дърво с листа-иглички, а редом и брезичка. Когато ветрец подухне от тази страна той ще се срещне на бора с клонките, послани с на берзата, после ветрецът ще помоли на градинските дървета клонките да пеят. Нито веднъж няма да се пвотори тази мелодия, но всеки път ще радва тя душата. А тук – малко встрани изтичала девицата, – а тук, цветя ще трябва да растат. Първо червеното ще запламти, тук виолетовото малко по-късно, а тук бордо.

Девицата разпалена танцувала из бъдещата градина като фея. И пак в кръга останалите хора, движение започвали, бързали и носели семена в ръка към тези точки от земята, които пламенна девицата показвала.

В края на своя танц, тя пак изтичала на хълмчето и редом до избранника си казала;

– Сега прекрасно тук пространството ще бъде. Картина чудна ще отгледа тук земята.

– Кажи на всички хора дъще, – към девата обърнала се майката отново, – венецът кой ще бъде над това пространство най-прекрасно? Кого от всичките живящи на Земята хора със своята ръка могла би ти да увеначеш?

С поглед девицата обходила всички хора, наоколо стоящи, държащи семената и фиданки. Всеки от тях стоял на мястото, което юношата излагащ проекта е показал, и девата прекрасното рисуваща. Но никой нищо не сядял в земята. Не е настъпил още свещенният момент. И ето девата, към юношата се обръща, стоящ до нея на възвишението и произнася напевно слова:

– Достоен за венец е само този, чиято мисъл е способна прекрасно бъдеше да сътворява.

При тези думи с ръка докосва девата рамото на юношата. Той се отпуска на коляно пред нея. И на главата му тя слага венец красив, изплетен от треви уханны и от ръката на девица. После три пъти прокарва своята дясна ръка по косите на увенчания, а с лявата го привлича леко към себе си. После дава знак и юношата се изправя. Слиза девицата от хълмчето, като главата си в покорност скланя тя едва.

В този момент към венценосецът, над всички извисен, върви бащата на юношата, от цялото семейство съпроводен. Към хълма приближил и спрял почтително, изчакал пауза и после заговорил бащата, обрънал към сина си своя взор:

– Кой си ти, чиято мисъл е способна да сътворява?

Дал юношата отговор:

– Аз съм твой син и на Твореца син.

– Венецът който те увенча, предвестник е на мисия велика. Какво ще правиш ти, носещ венеца, когато имаш над своето пространство власт?

– Прекрасно бъдеше ще сътворя.

– Отде ще вземеш сили и вдъхновение, мой сине и на Твореца венценосен син?

– От Любовта.

– На Любовта енергията е способна по цялата Вселена да блуждае. Как ще успееш да видиш ти, на любовта вселенска отражението тук на Земята?

– Има една девойка, татко, и за мене тя е отражение на любовта вселенска на Земята, – при тези думи се спуснал юношата към девойката, взел я за ръката и я повел на хълма.

Те гледали ръка за ръка, как две семейства сливат се в едно по групи, и се прегръщат и шегуват и се смеят, и малките деца, и старците. Стихнало всичко пак, когато юношата вдигнал ръка и възвестил:

– Благодаря на всички вас, които чуха ме. За сътворението на ново пространство ви разказа моята душа. Благодаря на всички, които са

познали енергията на Любовта. С мечта помисленото от душата нека по-расне с кълнче от земята!

Тези слова в движение радостно увлекли хората наоколо стоящи. И с гордост, и с радост, и с трепет велик в земята хората садили и семената и фиданките. Всеки садял само една фиданка в мястото, където юношата е показал, излагайки своя проект. Онези, които нямали място показано, по края вървели на предварително определения участък и с хоровадна песен в земята хвърляли семена, със себе си донесени.

Само след няколко минути била създадена прекрасната градина – сътворено от мечта пространство.

И всички хора отстъпили извън чертите на участъка. Само двете семейства хълмчето обкръжили, където той и тя стояли влюбени.

Паднали капки дъжд на земята. Необикновен и кратък бил този дъжд – сякаш сълзи на умиление и радост проронили очите на Създателя и осветили сътвореното от Негови деца пространство най-прекрасно.

Какво ли може да бъде по-мило за родителите от чудесното творение на собствените им деца?

Пак юношата венценосен вдигнал ръката си и сред тишина изрекъл:

– Човеку дадените от Твореца твари, нека живеят в дружба между нас.

От хълма юношата и девойката слезли към колибата, където по-рано мечтали проекта си.

И след тезу думи от кръга от хора наоколо стоящи към младите се приближил човек, редом до който вървяло старо куче с малко пале. Още при обхода на младите, те кучето признали и им харесало.

С поклон човекът на невестата палето подарил. На старото куче той дал команда, и легнало то в краката на юношата с венеца. Кучето било научено така, че да помага на човека да обучава всичките животни.

При входа заповядал юношата да седне кучето, а палето в колибата девойката занесла. Отишли до колибата и други хора един подир друг, в ръцете носейки котенце или малко агне, жребче на повод водели или меченце.

С плет от клони сплетен хората бързо изграждали навес редом с колибата. И скоро жилището където неотдавна хора почивали било запълнено с животни млади. В това имало велик смисъл. Размесени заедно те в дружба вечна щели да живеят, да си помагат и да се грижат един за друг. Това не е мистика, това е закон на Създателя на природата. И днес ще можеш да се убедиш в това. Когато израстнат заедно кученце и коте,

приятели остават и като възрастни.

Ведическият период помежду другото е характерен и с това, че хората познавали предназначението на различни твари. И всичките животни са служели на човека.

Не е бил затормозен човек с изхранването на животните – самите те го хранели. Домашните животни и човекът през Ведическия период са били вегетарианци и месо не са ядели никога, дори не могли да си помислят за храна такава. Многообразието на растящото наоколо могло с излишък да задоволи вкуса на човека и животните, редом с него живеещи.

В дадения случай за младите донесли всичко най-хубаво, което имали са хората от двете селища.

Приемайки подаръците, пак на хълма се изкачили младите:

– Благодарим на всички, – казал на събралите се увенчаният жених, – благодаря на всички за сътворението на пространството. Ще го пази родът мой за векове.

– Благодаря на майките, творец които са родили, – казала девойката – невеста.

И като се обърнала към юношата, тя добавила:

– За радост на Създателя на Слънцето и на Луната, на безбройните звезди и на прекрасната Земя, ще сътворим всичко, което можеш да помислиш ти.

– С теб, богиньо прекрасна и хората, – отговорил юношата на невестата и добавил:

– Единствено и само ти способна си да вдъхновяваш моите мечти.

От хълма слезли младите отново. И всекиго от тях семейството роднини заобиколило с поздравления. А хората завили хоровод покрай участъка и запели радостна песен.

Идвала вечерта. Със своите роднини младите се оттеглили всеки в своя дом. Две нощи и един ден сега един друг няма да се видят.

Пристигнал в къщи, след като сили много е отдал на своето творение, дълбок сън ще заспи творецът-юноша. И в своята постеля девича ще заспи невестата – красавица.

Хората останали на мястото, където се извършило в любов сътворение, ще пеят песни в хороводите. Усамотени в двойки, приятни спомени ще възкресят и възрастните, как всичко е било при тях във ден подобен.

От двете селища най-добрите майстори за денонощие под песните и хороводте ще построят неголям дом, плътно нареждайки един до друг греди във венец. А между тях – мъх и от треви букет уханен. След

денонощие жените ще поставят плодове в новия дом. Двете майки постеля ще покрят с ленени покривки. И през втората нощ ще се оттеглят всички до един хората от участъка.

След нощта първа ще се събуди, когато слънцето се вдига над земята, и с радостта си и ликуването си ще освети родителският дом женихът-юноша. С първата си мисъл той ще си спомни за венеца. Ще го вземе. На главата ще го сложи, усмихващ се на всички той като блажен.

Заедно с братя и сестри при ручей ще отиде да се измие с изворна вода. Вървейки през градината към къщи ще срещне своята майка Радомир.

С усмивка стаена ще сеobbyува на сина си майката.

Няма да издържи със сили пълният юноша и ще се възхити на срещата със родната си майка. Ще я вдигне на ръце ликуващ и като дете ще я върти и ще възкликне:

– Животът колко е прекрасен майко, мамо!

– Ах! – ще възкликне майката, ще се засмее. Усмивката си скрил в мустака ще се засмее и дядото. Ще доближи ликуващия бабата, ще каже:

– Млади Бог наш, спри. Ликуващата си енергия ти запази. Изпий отвара от треви спокойни, за да не прегориш в енергията. Нейното време ще настъпи след тази нощ.

Изпил отварата, ще почне с дядо си беседа юношата, на живота за смисъла, за Вселената, но скоро в сън ще го склони отварата. Здрав сън ще заспи върху покривка за спане бродирана, юношата, когото бабата нарича млад бог.

Каква е работата? Защо нарича внука си бог? Нима е преувеличила,obbyувайки си на ликуващия внук? Ни най-малко! Работата е в това, че внукът ѝ извършил е деяния достойни за името на Бога.

Бог е сътворил Земята и всичко на нея растящо и живящо. А юношата, събрал в себе си знанията на всичките свои прадеди, е разпознал на множество творения предназначението за велика радост на Творца. На множество творения предназначение след като определил, създал от тях оазис най-прекрасен, жив, способен радост да му донесе в живота, и на любимата му, и на поколения деца, и на хората, които векове ще сеobbyуват на прекрасното творение на любовта.

Кое от стореното на Земята от хората могло би Богу да е по-приятно? Какво по-хубаво и по-значимо може да стори човек, живял един живот човешки на Земята?

Сватбеният празник на ведическата култура – не е окултен ритуал. В него е скрит велик реален смисъл, стремеж към битие божествено.

Своите стремления и знания пред хората показващ, изпит е взел влюбеният юноша. Със своето деяние той е доказал, че знанията на всички поколения от първоизточника са в него. Но и нещо свое е привнесъл. Творението му са оценили по достойнството всички хора и с велика радост садили са дървета и треви на мястото, посочено от него. И всяка пролет все по-красиво ще разцъфва съвместното творение прекрасно.

Не ще възникне завист в нито един съсед при неговото съзерцание. Нали всеки е вложил свое старание към сътворението. И всеки има, от него посадено кълнче на прекрасното. Когато станат множество подобните имения, в Божествена градина цветна ще се облече Земята. Всеки е знаел във Ведическата култура – вечен живот е даден на човека, прекрасен се повтаря той тогава, когато в жив човек остава стремежа към прекрасното!

Именията! Именията на Ведическата култура! Именно тях впоследствие в окултни книги миражи ще наричат. Загубили велики знания ще считат, че само в далнини задоблачни ще можем да ги видим. И все за да се придаде значимост на това, което днес нарича се съвременна наука, а всъщност да се оправдае немоща на мисълта.

Безмислен е без действия подобен спор. А действията за разрешаване на спора могат да бъдат прости. Нека например всички, почит заслужили научни светила, живеещи днес на Земята, се опитат поне един единствен оазис за едно семейство да създадат. И при това да изпълнят задачите, с които се е справял един единствен влюбен юноша във Ведическата култура.

Имението, в което трябва семейството щастливо да живее, е нужно ежечасно да задоволява потребностите на живеещите в него от храна.

Да не допусне на болести дори зачатък. Ежеминутно да наслаждава взорът човешки с промяна на картината реална. С многообразие на звука слуха да радва, а обонянieto с аромати на цъфтеж.

Храна ефирна за душата то да дава. Да отглежда новороденото дете. И любов да съхрани любов за векове. И членовете на семейството не трябва да хаят усилия, тяхната мисъл нужно е свободна да остава. За творчество е дадена на всички хора Мисълта.

Ученият свят гордее се с илюзии:

– Гледайте, устремяват се в космоса ракети за благо на хората. – За благо ли?

– Гледайте, взривяват се бомби за ваша защита. – Дали за защита?

– Гледайте, лекарят – учен спасява вашия живот. Но преди това ежеминутно се унищожават с бит животът. Спасява се живот на роб, за

да се продължат мъченията му.

Не е по силите на учения свят дори подобие на прекрасното име на да създаде още и затова, че съществува закон във Вселената. Един единствен Творец от Любов вдъхновен е по-силен от всички науки от любов лишени.

Спи юношата венценосец втора нощ вече. Нищо не безпокои дълбокия му сън. Образът любим единствено в звездните взривове блести. В съня си той се сливал със сътвореното пространство, с могъществото и вселенското многообразие.

Преди изгрева още се събудил Радомир. Без да разбуди никого, сложил си венеца, от майка си извезаната риза взел със себе си. Затичал се към ручея, в който течала изворна вода.

Пътят му, преди да съмне Луната осветявала, звезди премигвали все още във висината. Измил се в ручея облякъл ризата си и се заптил към заветното творение. А небесата вече просветлявали.

И ето го, стои сам той на мястото, където ликуващият празник на двете селища е бил съвсем неотдавна, и което със своята мечта той е творил.

Каква сила на чувствата и на усещанията в такъв момент може да има – не е възможно да се предаде на този, който ни веднъж не е изпитвал подобно нещо.

Може да се каже, че са възникнали Божествени усещания и чувства у човека. И растяли с очакването трепетно на изгревния лъч, в който... Ето я! Тя, неговата най-прекрасна Любомила! Обляна от изгревния лъч, тя бързала на среща с него и своето сътворение.

Видение от плът бързало към Радомир. Няма предел на съвършенството, разбира се, но изведнъж за двамата спряло времето. В новият си дом те влезли обвити в чувства. На масата – ястия, привличащ аромат се носел от сухите цветя върху покривката извезана върху постелята.

– За какво мислиш сега? – тя го попитала с горещия си шепот.

– За него. За бъдещото ни дете, – и трепнал Радомир, погледнал Любомила. – О, колко си красива! – той без да се съдържи, с ръка внимателно докоснал рамото ѝ и лицето.

На Любовта горещото дихание обвило двамата и ги отнесло във висина неведома.

За милион години не ще успее никой в детайли да опише, какво се случва с нея, с него, когато в порив на любов на двама, за сътворение сливайки се във едно, свое подобие и Богу, хората творят.

Но знаели точно боговете-хора от културата Ведическа; когато

чудото необяснимо се извършва съединявайки двамина, впоследствие ще си останат те самите себе си. И в същото време, в мигът необясним, Вселената ще трепне пред видение: Душа на младенец, с крачета боси по звездите стреми се към Земята, със себе си, двамата и трети в единство да впълти.

Увенчаването на съюза на двама влюбени във Ведическия период от живота на хората не може да се отнесе към окултното. Той е рационален. Той съответства на техния начин на живот. За нивото на тази култура говорело нарастващото чувство на любов един към друг във всяка семейна двойка.

Днес почти винаги чувството на любов един към друг в семейните двойки угасва. Напуска ги енергията на Любовта. И това е прието от човешкото съобщество като нормално. Но такава ситуация е неестествена за човека. Тя говори за това, че начинът на живот на днешните хора не е естествен.

Не с ума, а със сърцето и душата, влюбените от Ведическия период разбирали, че взривът от чувства на любов е призив към Божественото сътворение.

Обърни внимание към какво първоначално влюбените се стремяли. Те заедно двамата, на вдъхновението в порив, мислено създавали проект. Проект на любовта си за пространството. В сътвореното от тях пространство детето си създавали. Главните три чувства на любовта в единство съединявали. Необяснимо цял живот най – много от всичко, човек обича родното си място – своята родина, детето свое и жената, с която всичко туй е сътворено. Три чувства на любов, а не едно, вечно биха могли да живеят.

Раждането на син или на дъщеря в семейството от ведическото време е било също величествен празник и обряд със смисъл жизнен. И много още празници имало в онези времена. Съпружески измени нямало. Със себе си Земята украсявали семейства милиони и щастливи. Едва покъсно, поредица от днешни историци, в угода на управници ще кажат, че глупав бил е някога човекът първобитен. Убивал зверове, месо ял лакомо и в кожи се обличал. Лъжа чудовишна на тоз е нужна, който деянията си чудовищни да оправдае се опитва.

ВЪЗПИТАНИЕ НА ДЕЦАТА ВЪВ ВЕДИЧЕСКАТА КУЛТУРА

Човечеството още търси система свършена за възпитанието на децата. Стреми да се издири учители най-мъдри, децата си на тях да предаде за възпитание. И ти, Владимир, като се готвеше за разговора със сина ни, пет години търси система най-добра за възпитанието на децата. Способна всичко да ти обясни, да те научи да общуваш с детето твое, родно. И все съвети търсеше от признати учители и различни учени. Но нито една система не те удовлетворяваше, не ти се стори свършена. Все по-често възникваха съмнения у теб.: „Ако имаше поне една система свършена за възпитанието на децата, от нея непременно щяха да се възползват повечето хора. И би могло някъде на Земята да живее щастлив народ. А във всички страни проблемите са сходни и различни. Като игла в купа сено налага се да търсиш щастливото семейство. Тогата значи, че няма чудодейна система за възпитанието на децата, напразни са търсенията, ако няма какво да търсиш“

Прости ми моля те, тогава друг изход като не намирах, аз следях през цялото време твоята мисъл. Чрез тебе се опитвах да разбера, какво е туй което отклонява хората от очевидното. И ето че веднъж почувствах мисълта ти: „Неверието и страхът от собствените грешки заставя хората децата си дават в школи и академии, за да обвиняват после не себе си, а учителите“.

Веднъж видях как ти побледня и замря, когато мисъл в теб възникна: „Децата се възпитават от начина на живот на техните родители и обществото“. Мисълта ти беше вярна и точна. Но ти се изплаши от нея, през цялото време се опитваше да я забравиш. Но не можеш да забравиш очевидното.

Псле ти се опитваше да не се съгласиш с мисълта си. Разсъждаваше така: „Как може някой да стане учен, художник или поет? Как може да се изучи математиката, астрономията или историята без да се учи в специално училище?“

Но ти мислеше за знания предметни, а не са главни те за възпитанието на човека.

Културата на чувствата, способни всякакви знания в зрънце да съберат, е по важна от всичко. Ти би могъл да разбереш всичко това, защото ти самият си най-ярко потвърждение на моите слова. Та ти можа и

книга да напишеш без да си учил в специална школа.

Само три дни прекарахме с теб на полянката, и сега ти си писател, известен в различни страни. Можеш на сцена да излезеш пред пълна зала с хора. А между тях има учители и учени, поети и лечители. И ти пред тях можеш да говориш по три часа. И хората те слушат с голямо внимание. Въпроси ти задават често: „Как можеш в паметта да удържиш, информация чийто обем е безграничен, как можеш точно, без лист написан, от книги страници по памет да четеш?“ Неясно отговаряш ти на подобни в въпроси. Но в себе си реши, че аз съм ти въздействала невидимо и с чародейство. Но всъщност всичко просто е, което случваше с теб.

Когато беше с мен три дни в тайгата, Ведическата школа въздейства едновременно върху тебе. Ненатрапчива е тя, в нея няма трактати и постулати. Цялата информация способна е да предаде посредством чувствата.

Ти ту се ядосваше, ту възхищаваше, ту се смееше, ту се страхуваше. И с всяко от чувствата у теб възникващи приемаше информация. Обемът ѝ огромен е и се разкрива впоследствие, когато си спомняш чувствата, възникнали у теб в онези дни.

Чувствата са концентрирана информация в огромен обем. И колкото е по-ярко чувството и по-силно, толкова повече вселенски знания има в него.

Например си спомни, как като се събуди след първата си нощ прекарана в тайгата, видя до себе си мечка. В един миг ти се изплаши. Забележи моля те и се замисли над думите „в един миг се изплаши“. Но какво е чувството на страх? Нека се опитаме да го преведем на езика на информацията. И какво ще се получи тогава? Ти мислиш: „До мен е огромен горски звяр. Неговото тегло значително превишава моето. Силата на лапите му е по-голяма от силата на мускулите на моята ръка. Горският звяр може да е агресивен, може да ме нападне и да разкъса тялото ми. Аз съм без оръжие. Трябва да скоча и да бягам“. Целият този обем информация при осъзнато осмисляне заема не миг, а значително повече време. Но информацията събрана в чувство, в този случай – в чувството на страх, позволява да се реагира мигновено. За един миг преживяване на ярко чувство в човека преминава голям обем информация. При описанието ѝ може да се получи трактат, безчувственото осмисляне на който може да продължи с години.

Правилната съвкупност на чувствата, тяхната вярна последователност могат многократно да увеличат вече съдържаният се в човека обем

от знания.

Например твоят страх от мечката премина също мигновено. Но защо изчезна? Това не е естествено. Ти както и преди си беше в тайгата, без оръжие, и мечката не беше отишла далече, а и други зверове можеше да има в тайгата.

Но чувството на страх у теб за миг се смени с чувство на безопасност. Тази защитеност ти усещаше в много по-голяма степен отколкото когато се намираше на кораба си или в града, дори в обкръжението на въоръжена охрана.

Чувството на защитеност възникна у тебе също мигновено. Това се случи веднага щом ти видя, че мечката с удоволствие приема моите команди, реагирайки на думите и жестовете ми. Чувството на защитеност ти даде възможност по нов начин да възприемаш информацията. Подробното описание на това, което се случи с теб може да запълни немалко страници на цял трактат. И в книгите си ти посвети не малко думи на отношението на животните към човека. Но тази тема е безкрайна. А в чувство сложена – тя е само миг.

Но се случи и нещо още по-значимо. Само за няколко секунди две противоположни чувства се оказаха в абсолютен баланс. Аз станах за теб човек, редом с който ти се чувстваше в пълна защитеност, и едновременно с това непонятен и малко плашещ те.

Балансът на чувствата е важен, той свидетелства за равновесието на човека и в същото време, постоянното пулсиране на чувствата поражда все нови и нови потоци от информация.

Културата, начинът на живот на всяко семейство от Ведическата цивилизация и начинът на живот на цялото човешко съобщество били най-висша школа за възпитание на подрастващото поколение, за интензивно усъвършенстване на човека, за придвижването му към творене в световите на безкрайната Вселена.

Деца през Ведическия шпериод са възпитавали не така, както това се прави с съвременните училища, а чрез участие във веселите празници и обряди. Това били празници на едно семейство или такива, в които участвали хора от цялото селище, а и от няколко съседни.

Още по-точно е да се каже: множеството празници през Ведическия период са били и сериозен изпит за деца и възрастни, както и средство за информационен обмен.

Начинът на живот в семейството и подготовката за тези празници са предоставяли възможност за получаване на огромен и системен обем от знания.

Знанията се давали на детето без принуда, не както когато, въпреки волята му, го заставят да седи и да слуша учителя. Процесът на обучение за родителите и децата протичал ежеминутно, весело и ненаатрапчиво. Той бил желан и увлекателен.

Но е имало в него и необичайни за днешния ден методи. Без да познаят огромната им значимост за обучаването на човека, днешните учени биха могли да нарекат суеверни или окултни действията на родителите от Ведическите времена.

Например и ти, така помисли и се възмути когато видя, как съвсем мъничкия ни син, още безпомощен, на крачетата още не стоящ, орел мъгъщ го хвана. В своите нокти той детенцето държа, кръжа ту ниско, ту високо над поляната.

Подобно нещо са правели с децата във всички ведически семейства. Не винаги за тази цел са викали орел. Да се покаже на младенеца Земята от височина е можело и от върха на планината, ако такава имало е близо до дома. Понякога и на дърво високо, бащата качвал се е на ръце с детето. А случвало се е дори специална кула за тази цел да се строи. Все пак ефектът по-голям е бил, когато с младенеца орелът е летял над Земята. Множество познания в този момент сремително са влизали в младенеца, който е преживявал гама от чувства. И вече пораснал, при необходимост, той можел тези знания чрез чувствата си да разкрие в себе си.

За пример си спомни, показах ти как за имението си проект най-съвършен, с невестата си Любомила, сътвори красавецът Радомир. Вече ти казах: подобно нещо днес не е по силите дори на учени, смятани за най-добри в сегашната наука. Няма да успеят дори заедно всички да се съберат.

Но как все пак тогава можел е юношата сам да стори такова чудо? Откъде имал знания за всичките растения, значението на ветровете, предназначението на планетите и много друго? Нали на чин обикновен не е седял. Науки не е учил. Как юношата е познал предназначението на всяко от растенията, които са петстотин и тридесет хиляди вида? От тях използвал той само девет хиляди, но при това ясно и точно е определил взаимовръзката на всяко едно с другите.

Разбира се е гледал Радомир, имението бащино и на съседите от детството си. Но нищо не е писал, не е напрягал памет да запомни. Кое защо расте родителите си не питал, а те с нотации не са досаждали на него. И все пак е създал свое и по-добро от на родителите си, младият влюбен Радомир.

Не се учудвай, моля те, Владимир! Разбери. Всъщност Радомир не е градил градина цветна и зеленчукова рационална, макар че именно такава се е получило имението. Всъщност Радомир рисувал с чувствата си прекрасна картина за любимата си и за бъдещите си деца. На порива на любовта и вдъхновението помогнал е полетът му над родовото имение с орела.

Когато гледал е от птичи поглед като младенец Радомир, ландшафта на имението, картината се е заснела като на кинолента в подсъзнанието. Още не е можел с ум той картината прекрасна да осъзнае. Но с чувствата! Но с чувствата за вечно сканирал цялата многообразна информация на това пространство. И с чувствата, а не с разум или ум, прекрасното усещал във видяното.

Това се е случило и още затова, че сред прекрасния пейзаж, видян от висини, стояла е усмихваща се майката. Какво може да бъде по-прекрасно за младенеца от усмивката майчина? И майката му махала с ръка. Тя! В чиято гръд имало живително и топло мляко. За младенеца няма нищо по-прекрасно. И на полета от висотата, изглеждало на малкия Радомир, от мама неотривно и единно, всичко виждано. В миг с взрив от чувство на възхищение, знания за част от мирозданието се втели в него.

Велика ученост показали младите хора в такива съвременни науки като зоологията и агрономството, астрономията също. Техният художествен вкус също бил оценен от хората.

Разбира се е имало и специални учители през Ведическия период.

През зимата в селището идвали възрастни хора, задълбочили се в различните науки по-особено. Имало общ дом във всяко селище и там своите науки те излагали. И ако някое от слушащите ги деца към астрономията проявявало особен интерес, учителят отивал в дома на детето. Приемали радушно учителя в дома си хората. С малчугана беседвал за звездите учителят толкова дни и часове, колкото искало детето. Едва ли може да се каже кой от кого повече знания добивал. С велико уважение задавал възрастният учен въпроси на детето. Можел да спори с него без назидание. Да се записват разговорите, изводите от тях и откритията, нямало смисъл през Ведическия период. Свободна от ежедневна суета и грижите множество сегашни, човешката памет могла е в себе си да събере много повече информация, отколкото и най-добрият компютър, измислен досега.

Освен това откритията, ако били рационални, веднага са послужвали на хората, внедрявали се в практиката.

Родители и всички от дома могли да слушат също тези разговори.

Тактично само понякога влизали в разговор. И все пак малкият човек бил най-главния. Когато младият астроном неправилен, според големите, е правел извод за планетите, могли са да му кажат: „Прости ми, но не те разбирам“.

И малкият се е опитвал да поясни. И често ставало така, че правота-та си е защитавало детето.

Пред пролет в общия дом събирали се хората от селището. Разказвали всички за постиженията на своите деца. Доклади даже в тези дни се изнасяли. Могъл е шестгодишен малчуган всички да поразии, сякаш е философ, говорейки за смисъла на живота. Чудни предмети в тези дни пред всички хора децата показвали. Други с пеене радвали слуха на събралите или с необичаен танц. Може и изпит да се нарекат тези действия, или пък празник. Не е толкова важно. Важно е друго – от творението всички получавали радост. С много положителни емоции, на тези дни откритията в живота с радост са били прилагани. Как на въпроса да се отговори: Кой главен е оставал за възпитанието на детето? С увереност може да кажем – културата, начинът на живот на семействата и хората от Ведическия период.

Какво днес могат от културата да вземат днешните деца? Коя от всички съществуващи системи за възпитанието на децата днес, може да се признае за най-добра? Сам отсъди, те са несъвършени. Изопачавайки човешката история, самите ние караме децата си да лъжат. И по път лъжлив, насила да върви мисълта заставяме. От това самите ние страдаме, но караме и своите деца да страдат.

Преди всичко останало, хората всички за себе си истината трябва да научат. Без истината, в лъжливи постулати, животът е подобен само на хипнотичен сън.

Нужно е да се смени последователността на трите картинки в детските учебници. Нужно е да се разкаже правдиво на децата историята на живялите преди нас хора на Земята. Със себе си истинността ѝ, всеки е да провери. После с децата, познали същност неизопачена, нов път да се избира.

Не са безобидни трите картинки в книжките на децата за историята на развитие на Земята и хората живеещи на нея. Виж, какво внушават им от детските години тези картинки.

Ето първата – на нея е изобразен човекът първобитен. Какъв е той, погледни: човек с козина стои, с тояга в ръката, зверски зъби, неосмислени очи, сред кости на животните, които е убил.

Ето и втората – човек в доспехи с меч, блести шлемът с украса, с

войска той покорява град, а тълпата робска пред него се прекланя.

Третата: осмислен поглед има тук човека, той е благороден, има здрав вид, облечен е с костюм. Наоколо край него – приспособления и прибори. Красив е и щастлив съвременния човек.

Лъжливи три картинки, а последователността – невярна. Упорито, със строгост и изобщо не случайно тази лъжа внушават на децата. После ще мога да ти кажа, кой го прави и за какво лъжата нужна му е. Но отначало ти сам с логиката своя провери, доколко достоверни са трите картинки.

Сам разсъди: дървета, храсти и треви и днес ти можеш в първосъздадения вид да видиш. Тя са на милиарди години. Но и днес, като ги гледаш, способен си на съвършенството им да се възхитиш.

За какво говори това? Творенията на Създателя са изначално съвършени сътворени. И какво? Човека, своето творение любимо, създал е Той първоначално безобразен? Лъжа е туй! Изначално, творение на Създателя най-съвършено, е бил човекът, между творения най-прекрасни на Земята.

И първата картинка трябва да изобрази истината историческа: на нея трябва да се види семейство от щастливи хора с осмислен поглед и по детски чист. Любов на лицата на двамата родители. Човешките тела, в хармония с всичко околно, поразяват с красота и благодатна сила на духа. Наоколо градина в цветове. Всички зверове във всеки миг готови са да им служат с благодарност.

И на втората картинка е нужно историческата правда за децата се изобрази. На нея, две войски в доспехи безобразни, се носят едни срещу други. Военначалници стоят на възвшение. Съветват ги жреци. Обърканост и страх има на лицата на пълководците. А другите, вече поддали се на увещанията, имат зверски фанатичен вид. След миг ще почне и безумна сеч. Себеподобните си хората ще почнат да убиват.

Картинка трета – денят на хората от днес. Ето група с болезнен и блед вид в стая сред вещи изкуствени много. Телата на някои са пълни, други прегърбени, лицата – замислени, мрачни. Такива може у мнозинството минавачи в градовете да се видят. А зад прозореца, на улицата, машини се взривяват. А от небето се сипе пепел.

Трите правдиво нарисувани картинки от историята е нужно да се покажат на детето и да се пита: „Какъв живот на теб по нрава би искал ти избереш?“

Картинките са само условни илюстрации. Разбира се е нужен искрен разказ, смел и истински. Без изопачения човешката история детето

трябва да познава. Едва след това може да се започне възпитанието. Да се попита трябва: „Как може днешното да се промени“.

Не веднага, а и не за миг, малкият ще намери отговора. Но ще го намери! Ще се включи друга мисъл, съзидаваща. О, възпитанието на децата! Разбери Владимир, само един въпрос искрен, и желание да чуеш отговора от детето свое, способни са завинаги да съединят родители с деца, да ги направят щастливи. Съвместното движение към щастието е безкрайно. Но даже само неговото начало вече е щастие.

Днес всички хора своята история истинска трябва да узнаят.

РИТУАЛИТЕ

Не малко сили за употребени впоследствие от окултните жреци за да опорочат и да изопачат смисъла на действията – ритуали от времето Ведическо. Например се е пускал слух за това, че ведите се кланяли на водната стихия безразсъдно. Дори най-хубави девойки, все още непознали любовта, в жертва на тях ежегодно че принасяли. В езеро или река ги хвърляли завързани за сал, на смърт обричайки ги.

С водната стихия, езеро или река, при ведите наистина е имало свързани много действия различни. Но смисълът им бил е съвсем друг – не на смъртта, а на живота те помагали. Ще ти разкажа само за един. Сходство във външните действия дошло е и до наши дни. Но само сходство. Рационалният му смисъл поетичен и велик, днес заменен е с неяснота и окултизъм.

И днес в страни различни има празник, с водата свързан, когато да плават по водата венци се пускат или пък малко салче с фенерче красиво или свещ, като молят от водата да им донесе късмет. Но виж, откъде идва този празник и колко е рационален и поетичен първоначалният му смисъл.

Случвало се това и във Ведическите времена, когато една или пък две девойки, не е толкова важно колко, в родното си селище, не са намирали любим. И по време на голям празник на няколко селища едновременно, определеният за себе си те не намирали. Изобщо не защото нямали избор. Пред тях прекрасни юноши, с погледи осмислени, като на Богове, на празничните действия блестели. А сърцето девиче и душа друг чакали. Но не ги посещавала Любовта. За някого девойката мечтаела, но за кого? Сама тя не разбирала. Никой и досега не би могъл да обясни загадката и свободата на избора на енергията на Любовта.

Ето затова в определен ден отивали девойки при реката. Пускали по водата неголямо салче. С гирлянда от цветя по края сала украсявали. По средата гърненце слагали с напитка – сок или вино. Край гърнецето редяли плодове. Напитката девойката сама било е нужно да приготви, а плодовете да откъсне от дървета, които посадила е самата тя в родовата градина. Още на салчето могло е да се сложи лента от ленени влакна изплетена, или пък друга вещ, но непременно сътворена със собствени ръце. Последна се поставяла на салчето малка лампада.

Около огъня горящ на брега, танцували свой хоровод девойките и

песни пеели за любимия си, когото още не познавали. После, с клонче горящо от огъня лампадките запалвали. Бутвали салчетата към течението на реката, което ги подхващало и носело внимателно към непознатата далнина.

Девичи погледи изпращали с надежда своите салчета, само огньовете в лампадките се виждали вече отдалече, и се смалявали. Но на девойките сърцата с надежда се разгаряли. Радостно и нежно чувство растяло все още незнайно към кого.

В своите домове побягвали девойките, усамотявали се и с трепет се подготвяли за срещата. Той идвал, желаният от тях, при изгрев или по залез, не е от значение. Но как така? Какво го е довело? Мистика ли е помагала за срещата или рационалност? А може би и знанията, към които водите се докосвали чрез чувствата си, ти сам отсъди.

Плавали салчетата на девойките, понесени от речното течение, в определени дни, известни на всички селища, дори далечните.

На път могли да бъдат ден, и два, и три. През всички тези дни и нощи лунни, на бреговете речни с надежда и сами, очаквали ги юноши, все още не познали любовта.

Ето един видя далечно огънче, носено от реката. Веднага скача във водата, плува да посрещне огънчето на любовта. Пламналото тяло на юношата не изгарял, а ласкаел потокът на прозрачната речна вода. Все по-близо, близо и огънчетата и очертанията на салчетата се виждали – едно от друго по-красиви. Той си избрал едно от тях. Незнайно защо смятал е, че изборът му е най-правилен?

От средата на реката към брека той водел салчето, побутвал го и ту с ръка ту с лицето аи докосвал го по краищата. Течението на реката сякаш играло си с него. Но тялото, изпълвало се с все повече сила, не забелязвало играта на реката, а мисълта му вече на брега била.

Сложил на земята внимателно сала юношата, с дъх изгасил лампадката, напитката опитал с възхищение и бързо към дома си тръгнал, за път да се приготви. Всичко, което на салчето лежало взел юношата със себе си. По пътя вкусвал плодове, и от вкуса им възхищавал се. Скоро пристигал в селището, откъдето бил изпратен сала, и намирал безпогрешно тази градина и дървото, чиито плодове пътя му са подслаждали.

Ах, – могат хора де се удивят някои – все пак без мистика тук не е минало: как така без грешка са намирали любимата си юношите?

Може да се каже, че тяхната Любов ги водела по пътечката известна само на нея. Но мога и да опростя – и лампичката тук е помагала. На малкото съдче, в което с масло фитилът плавал и горял, се слагали

насечки. По тях е можел лесно всеки да определи, от колко време горят е огънят в лампадката. Скоростта на течението на реката била е също известна. Съвсем проста задача – и лесно се е решавала. В селището дърво да намериш, от което си опитал плодове, за юношата от Ведическото време съвсем не е било трудно.

Че са еднакви един с друг плодовете само на невнимателния може да се строи. Плодовете на растения еднакви, дори редом растящи, имат различия по форма, цвят, мирис и вкус.

Едно едистнствено остава си необяснимо. Как и заради какво, тя и той, за пръв път срещнали се, непременно се влюбвали един в друг? И необикновено пламенна била е любовта им.

„Всичко е просто тук, – би отговорил философ от днешния ден. – Техните чувства се разпалвали още преди срещата от собствената им мечта“.

Но на въпрос подобен с малко хитрост да отговори би могъл старец знаещ и побелял: „Винаги била е палавница нашата река“.

Разбира се, ако би желал, могъл би знаещият старец с подробности да каже за всеки миг в разказания от мен ритуал, да го анализира и с точност да определи предназначението и всеки миг. Трактат велик могъл би да напише. Ни кой знаеш няма да похаби мисъл за занимание такова. Цялата работа е в това, Владимир, че те... не са анализирали живота, а са го ТВОРИЛИ!

ИЗХРАНВАНЕ НА ПЛЪТСКИЯ ЖИВОТ

Хората от времето Ведическо болест не познавали на човешката плът. Дори на възраст сто и петдесет години или двеста, те били бодри духом и жизнерадостни и абсолютно здрави. Те нямали лекари или лечители, каквито много съществуват днес. Болестите на плътта били невъзможни защото, начинът им на живот в имението собствено и изграденото от тях естествено пространството на Любов, напълно регулирали процесът им на хранене. Организмът на човека се обезпечавал с всичко необходимо в нужното количество и в най-благоприятното за употреба на продукта време, при най-благоприятно за приемането на храната разположение на планетите.

Обърни внимание Владимир, в природата устроено е не случайно тъй, че през пролетно-летния и есенния период, в последователност оперделена съзряват и донасят плод растения различни.

Първо тревичките се появяват, глухарче примерно, те също вкусни и приятни биват, особено когато се смесят със храната зимна.

Узряват ранен касис, ягода, ранна малина на слънчице и късната – ня сянка, череша, после вишна и много други плодове, треви и ягоди, точно избирайки срока си, и ще се постараят да привлекат вниманието на човека с необичайна форма, цвят и аромат.

Наука за храненето тогава не е имало. Какво и колко нужно е да яде и в кое време, никой дори не мислел за това. И все пак човек употребявал за храна всичко, което е необходимо на организма с точност до грам.

Всяка ягодка, плод и тревичка в годината си има свой ден, час и минута когато може на организма на човека най-голяма полза да донесе. Когато израствайки завърши процеса на връзка със планетите вселенски. Когато отчете характера на почвата и обкръжаващите го растения, и на човека, с поглед който го е дарил, и успее да оцени и да определи, какво най-много нему е потребно. И точно в този ден, когато бъде готово да послужи на човека, със своя прием ще го почете човекът, и ще допусне да стане свършен и чрез храната си.

Говорих, че в своята градина, в пространство с любимия сътворено, да бъде девет месеца трябва жената бременна. Това не е окултно тайство, а има велика рационалност на Божественото битие. Сам отсъди. В природата има растения, способни да прекъснат дори бременността на

жените безболезнено, чесънят например, душица, папоротник мужской, кирказон, и много други. А има и растения способни да помагат в хармония плода да се развива в утробата на майката. Какви, в какво количество е нужно те да се приемат, никой и никога не ще може да каже. За това знае само той, този, който е в утробата на майка си. Ето защо се случва и така, че жената родила дете, се разхубавява, дори сякаш става по-млада.

Така да стане, е необходимо бременната жена да бъде в своята градина. Там я познава всяко и най-малко нещо, и плодът единствено за нея зрее. Тя също е научила техният аромат и вкус. Естествени са нейните желания и по-добре от всеки ще определят по колко от кое да вземе за храна.

В чуждо имение или градина такава точност е невъзможна. Дори да е градината богата повече и в много пъти с многообразие растително. А идеално хранене в чужда градина невъзможно е още и защото, преди да вземе за храна някой плод или пък ягода, тревичка, първо жената трябва да го опита.

Например, поискала е ябълка да изяде, откъснала е и я е опитала. Преглътнала парчето и тутакси е доловила непотребност от него за организма си. На себе си и на детето, с това е навредила. А защо се е случило така? Работата е в това, че даже външно еднакви плодове, по вкус и вещества като състав са винаги ралични. В своята градина не веднъж вкусвайки плод не би се тя объркала. В чуждата – грешката е неизбежна.

Какъв закон и знания какви, помагали са така точно на човека от тези времена да се изхранва? Пълната липса на закони и трактати! Да разчита той можел на Божественото единствено. Казват сега, че едно цяло и в единство е с природата човека. Но къде е целостта сега, си помисли? Когато храна изкуствена, единствено това, което му е предложено от системата, и е удобно на нея, човек употребява. И са определени точно часовете за прием на храна изкуствена и от изкуствена система.

Тогава, в периода Ведически от живопта на човека, вместо него всичко решавали са чувства, подарени му от Бога. И чувството на глад и най-малкото пространство удовлетворявало. Чувствата на човека били в съгласие с пространството му на Любов и като най-съвършен автомат или трактат най-умен, минутите са определяли кога и какво да вземе за храна.

Вървял човекът в своето пространство сътворено, свободна мисълта му можела е да твори или вселенските задачи да решава. Край него

плодове привличали го с красота. Интуитивно късал той един от тях или пък два и три и ял, без да отвлича мисълта си за това, което Бог за наслаждение му е дал.

За храна в онези времена човек не мислел. Хранел се така както ние днес дишаме. От него сътвореното пространство съвместно с интуицията му решавали с точност задачата, как, кога и с какво е нужно плътта му да се храни.

През зимата много растения от плодовете си и от листа се освобождавали и се приготвяли да си починат. Зимата била за сътворение на бъдещата пролет.

Но и през зимата мисъл за храна не е хабил човекът, макар че не подготвял хранителни запаси. Всичко това вместо него, със старание голямо и любов домашните животни са извършвали. Катеричките приготвяли сухи гъби и орехи. Цветен прашец и мед пчелите му събирали. Мечокът през есента изравял изби и заравял там кореноплодни. А през ранна пролет, събудил се, мечокът отивал до жилището на човека, ръмжал или леко потропвал по вратата с лапа. Мечокът викал човека за да му покаже коя от избите му да изрови. Може да е забравял мечокът, къде е скритата през есента храна? Може и да му е било скучно без общуване? При него можел да излезе който и да е, но най-често излизало детето. Потупвало по муцуната събудения работяга и към мястото белязано отивало, потропвало с краче. Старателно мечокът на мястото започвал да гребе земята разривайки запасите. Радвал се, и подскачал, с лапа изкарвал ги на повърхността, не ги опитвал първи, чакал, кога ще вземе нещо при себе си в жилището свое човекът.

И сам човекът можел е да прави хранителни запаси, но било това по-скоро изкуство, а не работа. В много семейства вино и сокове се правели от различните ягоди. Не силно и не с алкохол, като водката, било е виното. Напитка най-целителна от него се е получавало. От животинската храна мляко е можел да употребява човекът, но не от всяко животно. Вземал е само от животно, което е било добро, осмислено и ласкаво, и изразявало потребност човека да угости със свой продукт. Например, ако дете или пък възрастен член на семейството до коза се доближи и пипне вимето ѝ, а животното започне да се дърпа. Човек няма пие мляко от животно не пожелало с него да го сподели. Това не значи, че животното не е обикнало човека. Просто по неведом начин животното е определяло; в този монет съставът на млечната смес не е полезен точно за този човек.

Хората от Ведическата цивилизация се хранели с храна растителна

разнообразна само от своето име и с това, което им поднасяли домашните животни. Този подход е бил обусловен не от суеверие или закон. Той бил резултатът от велики знания.

Думите „зная“ и „познавам“ (ведать) не са едно и също. „Познавам“ повече значи отколкото „зная“. Познавам – значи и да знаеш, но също и чрез себе си да чувстваш, с плът и душа, много явления, на Божиите творения предназначението и Неговата система.

Познавал всеки човек от Ведизма, че това, което взема за храна, не само неговата плът изхранва, но и душата пълни с осъзнаване. И лично нему да носи информация от светове вселенски. Точно затова енергията вътрешна и остротата на ума, и скоростта на мисълта при тези хора многократно са превъзхождали съвременните.

Животни и растения живеещи в пространството на човешкото семейство, към човека са реагирали, като към Бог. Животни, и тревички, и дървета – всички жадували добро докосване и ласкав поглед от човека.

И точно тази сила на чувствена енергия не позволявала плевели да растат при зеленчуците или в градината. И днес известно е на много хора: домашно цвете може да увяхне, ако не се харесва някому в семейството. И обратно, може буйно да цъфти, ако любов почувства и общуване със себе си.

Ето защо ведическите хора с мотика не докосвали градината. Има израз такъв и днес – „лош поглед“, или „урочасвам“, или „уроки“. Той е дошъл от онези времена. Могли са хората тогава много да творят със своята енергия на чувствата.

Сега си представи: върви човек по своята земя. Всичко околно улавя неговият благ поглед. Ето че плевел той видя. „Защо си тук?“ – човекът си помисля. И от печал увяхва скоро плевелът. И обратно, ако усмихне се на вишнево дърво, то с двойна енергия ще кара сокът от земята по жилките му да се движи. А ако се налагало в далечен път да се отправи някой от Ведическата цивилизация, той не се товарел да носи ядене със себе си. По пътя можел да намери храна колкото искал. Когато влизал в селище и гледал прекрасните имения, той можел да помоли да яде или да пие. За чест приемало се да се поднесат на пътника напитки, плодове и вкусни кореноплодни.

ЖИВОТ БЕЗ РАЗБОЙНИЧЕСТВО И КРАЖБИ

Помежду хората от цивилизацията Ведическа, през нейното съществуване хилядолетно не е извършено нито едно разбойничество, кражба или просто сбиване. Дори обидни думи нямало е в речника. А при това е нямало закони, които да наказват за подобни деяния.

Не могат никога законите от злодеянията да предпазят. Но знанията у културата на ведите не са допусkali конфликти на хората във взаимоотношенията.

Сам отсъди Владимир, всяко семейство живеещо в имението свое знаело, че ако се случи неприятност с някой дори страничен човек на територията на имението или край него или извън слеището, то ще пострада цялото пространство.

Вселенската енергия на агресията ще повлияе върху растящото там и върху всички живеещи в него. Балансът на енергиите ще се наруши. Енергията на агресията може да расте, на възрастните да се отрази и на децата, и с недъг да порази потомството.

Обратно, ако пътник преминаващ чувство остави радостно, пространството ще засияе с още по-голяма красота.

Освен това, човек дошъл в селището, физически не можел да изяде плодът откъснат самоволно или вдигнат от земята в градина, която е била на друг.

Чувствителност висока имали хората в културата ведическа. Значителната разлика веднага можел да усети организъмът им, щом вкусел плод, откъснат самоволно или поднесен от добра ръка. Само днес, в съвременните магазини храната често няма аромата и вкуса на първоначалния продукт. Тя е бездушна, равнодушна към човека. Тя е ничия и предана е никому. Тя е продажна.

Ако могъл би да опита опита днешния човек и да сравни храната от Ведическия период, не могъл би повече да яде продуктите съвременни.

Дори да си помисли не можел пришелецът, без молба от чуждото да вземе. Всеки предмет, дори и камъка, съдържа в себе си информация, като единствено семейството, живеещо в имението е знаело каква е тя.

Всяко имение във Ведическата цивилизация било е непристъпна крепост за злото във всяка негова проява. В същото време за семейството, което го е населявало било то като майчина утроба.

Стени високи крепостни никой не строил, зелено живо ограждение

опасвало земите на именията. Тази ограда, всичко растящо в нея, пазели семействата от всякакви негативни проявления за човешката плът и за душата.

Вече ти разказах, че само в своята градина или горичка на имение-то свое, родните погребвали на мъртвите телата.

Онези хора имали познания: човешката душа е вечна, но и материалните тела не могат без следа да чезнат. Всеки предмет, дори бездушен външно, в себе си носи не малко информация вселенска.

Нищо не изчезва никъде в природата Божествена. Само променя своето състояние и плът.

На мъртвите телата с плочи от камък никои не затискал, дори местата на гробовете не отбелязвали по никакъв начин. За паметник велики им служело пространството, от тях сътворено с ръка и с душа.

И сменяйки своето състояние, вече бездушните тела изхранвали със себе си дървета, треви и цветя. Сред тях деца вървели. О, колко всичко околно обичало децата! Над това пространство духът на техните предци витал... Пазел децата и ги обичал.

Към пространството на своята родина децата се отнасяли с любов. И мисълта не създавала илюзия на крайност на живота. Животът е безкраен (Жизнь бесконечна веда.)

Душата излетяла, прелита през всички измерения вселенски и постоела на битието в плановете различни, отново в човешки облик се превъплъщава.

В градина родна ще се събуди и усмихне като дете отново. Цялото пространство ще му отвърне с усмивка. И на слънцето лъча, и вятъра в листата шумолящ, цветчето и звезда далечна с възторг ще въздъхнат: „Едно сме ние, с тебе въплътени, на битие Божествено дете“.

И днес се смятат за необясними молбите на хора възрастни, живели по чужбина: „Като умра в родината ме погребете.“

Усещат тези хора интуитивно, че да ги върне на земята в райската градина способна е само родината. Отхвърля душата им чужбина.

В родината стремят се да погребват хората своите тела. Така души-те молят от хилядолетия. Но може ли родина да се назове гробището, в която и да е страна?

Съвсем неотдавна са се появили гробищата с цел да разтерзаят с ад човешките души, и да ги унижат, да ги поробят и заставят да се поклонят.

Приличат гробищата на... Те сякаш са места отходни, където се стремят боклук ненужен да отнасят хората. Над гробищата мъчат се

душите на починалите. Живите се боят от тях.

Сега си представи именията от онези времена. В тях са погребани тела от много поколения. Всяка тревичка се стреми да облакское живеещите там и за плътта да бъде на човек полезна.

За този, който е дошъл с агресия, всяка тревичка и плод в градината ще бъдат отровни. Ето затова никой дори не си помислял нещо от там да вземе самovolно.

Имение със сила да се завладее също е невъзможно. И за никакви пари не може да се купи. Кой ще посяга на това, което е способно посегналия да унищожи?

И всеки се стремил сам да създава прекрасен свой оазис. Планетата ставал по – хубава с всяка година.

Когато днес огледа съвременен град отвисоко някой човек, какво ще види? Изкуствените каменни грамади покриват земята. Къщите растат и на височина и в ширина. Ту тук, ту там, все повече простори покрива каменен пейзаж. И няма в него нито чиста вода, и мръсен въздухът е. Колко ли живеят сред тези каменни грамади щастливи семейства?

Ако сравним тях със семействата от времето Ведическо – то нито едно. И още може да се каже: между грамадите изкуствени и каменни човешките семейства не живеят, а спят.

И все пак в хипнотичния им сън, мъничка клетка като зрънце, блуждае по телата им. Ту замира, а ту се мятат, докосвайки другите хиляди, и се опитва да ги разбуди, живата клетчица, нарича се Мечта. Тя ще ги събуди! И тогава отново ще създават прекрасни оазиси човешките семейства на Земята.

Ще бъде както е било преди. И ако се погледне на Земята от височина, картини живи множество ще очароват зора. И прекрасната градина всяка ще означава – докоснала е тук земята ръката на събуден веда. Отново в своята родина ще заживее семейство от щастливи хора, познали Бога, на живота смисъла и своята цел.

Знаели ведите за какво са звездите в небето. Множество поети и художници велики сред тях е имало. Вражди не съществували между именията. Не е имало причини за кражби и рабойничество. Отсъствали чиновнически структури. На площите на днешните страни в Европа, Индия, Египет и Китай Ведруската култура процъфтявала и нямало граници между различни територии. И нито големи, нито малки управници не съществували. Управлявана била от празници велики и естествени.

Хората от периода на Ведизма в неизмеримо по-голяма степен имали знания за мироустройството отколкото днешния човек. Тяхната

вътрешна енергия им позволява да ускорят растежа на едни растения и да забавят други. Домашните животни се стремят да изпълняват командите на човека не за да получат храна, която имало в насита, а искат като награда от човека да получат излъчващата се от него благодат.

И днес похвалата човешка е приятна всекиму: и на човек и на животно и растение.

Но преди била неизмеримо по-голяма човешката енергия и като към слънцето към нея се стремело всичко живо.

ОБРАЗНОСТТА. ИЗПИТАНИЕТО

Вече към края на Ведическия период от живота на хората било направено откритие велико. Откритие, на което не е имало равни през цялата история на цивилизациите човешки на Земята.

Хората познали силата на колективната мисъл.

Тук е нужно да се каже какво предствлява мисълта човешка. Мисълта на човека е енергия, равна на която няма в пространството. Тя е способна да създава прекрасни светове или оръжие, което може да унищожи планетата. И цялата, без изключение материя, която днес е видима, с мисъл е сътворена.

Природата, животните и самият човек – във вдъхновение велико са сътворени от Божествената мисъл.

Изкуствените множество предмети, машини, механизми, които има днес, са сътворени от човешка мисъл. Можеш и да помислиш ти, че всички те направени са от ръцете на човека. Да, днес се налага ръцете да се използват. И все пак отначало всеки детайл е сътворен от мисъл.

В днешния ден се смята, че е по-съвършенна отколкото в миналото човешката мисъл. Но това далеч не е така.

При всеки един човек от цивилизацията Ведическа, по скорост и по пълнота на информацията, тя превъзхождала е милиони пъти, мисълта на днешния човек. Доказателство дори е и това, че все от миналото ние вземаме познания за приложението на различните растения, и за лечение и за храна. А природният механизъм е много по-съвършен от сложните, изкуствени предмети.

Не само много зверове за служба при себе си извиквал е човекът. Не само на растенията е определил предназначението. Когато той разбрал силата на колективната мисъл, видял, че с нейна помощ може и климата да управлява. От земните недра извор да бликне да накара. И ако с мисълта постъпи невнимателно, то в птица в полет даже може да срази. Да повлияе на живота на звезда далечна – градини да сади или здвездата да унищожи. Това не е измислица, реалност е, и дадено било е на човечеството.

Днес знае всеки, че стъпил на пътеката техническа, стремил се е човекът да създаде ракета, способна към звездите да лети.

Летяха до Луната, хабейки средства и сили във вреда на Земята не малко. Но не измениха нищо на Луната. Подобен метод е обречен,

безперспективен и опасен за всички хора на Земята и за другите планети. Друг метод има, много по-съвършен. С една мисъл единствена може да се отгледа цвете на Луната, и да се създаде присъща на човека атмосфера, градина да се посади и в плът с любимата в тази градина да се отиде. Но преди това е нужно Земята цяла в градина райска и цъфтяща да се превърне. И е нужно това да се направи с колективна мисъл.

Силна е колективната мисъл, във вселената не съществува сила способна да препятства деянията ѝ. Техниката и материята в днешния ден са отражение на мисъл колективна. Всички механизми, също оръжието – тя е произвела.

Но спомни си какво ти казвах аз, че в онези времена Ведически неизмеримо по-силна е била енергията в мисълта на всекиго. Предмети, като многотонни камъни, събрани заедно едва девет човека могли са да преместват. За да се ползва по-лесно тази мисъл колективна и с полза за мнозинството, като не се събират при това на едно място много хора, измислили са образите на различни богове. И с тяхна помощ почнали природата да управляват.

Богът на Слънцето получил своя образ, на Огъня, Дъжда и Любовта и Плодородието. Всичко, което за живота им било необходимо, творили хората чрез образите, в които се концентрирала човешка мисъл. Тя вършела много дела полезни. Когато примерно бил нужен дъжд за да полее, към образа на бога на дъжда множество хора насочвали енергията своя. Когато достатъчно енергия в образа се събирала, то облаци се появявали и дъжд валил поливайки посевите.

Възможност безгранична е дадена на човечеството от природата Божествена. Когато би могло да овладее съблазънта от власт без граници човечеството, и да съдържи уравновесени в себе си всичките енергии вселенски, то и в други галактики градини, плод на човешка мисъл биха възникнали. Човекът би могъл и други светове да ощастливи със себе си. Периодът с название Образност е бил в разцвета си. В него човекът творил, усещал бога в себе си. А и кой друг би могъл да бъде синът на Бог?

В периода с название Образност, човек подобен бил на Бог и образи творил. Този период е дълъг девет хиляди години. Не се намесвал Бог в деянията на човека. Разнообразните енергии вселенски се раздвижили, със себе си примамвайки човека.

Частички от енергиите всички във вселената има в човека. Те множество са и са противоположни. Но всички частички от вселенските енергии трябва да бъдат в равновесие в човека, единно и в хармония да

са обединени.

Когато дори една единстена започне да преобладава, другите в миг започват да намаляват, тогава и хармонията се нарушава... Тогава се преобразява, и дисхармонична става и Земята.

Образът може да води хората към прекрасното, но може и да поведе към унищожение, когато отвътре нарушено е единството.

Какво е образът?

Образът – това е, създадена от мисълта човешка енергийна същност. Той може да е създаден от един човек или от няколко.

Ярък пример за колективно сътворение на образ е актьорската игра. Един описва образ на хартия, друг го изобразява на сцената. Какво става с актьора, изобразяващ образа измислен? Той за известно време заменя собствените чувства, стремежи и желания с онези, присъщи на измисления образ. Като при това актьорът може да промени дори походката си, изражението на лицето, обичайните си дрехи. Така временно измисленият образ добива плът.

Със способност да сътворява образи е надарен единствено човек.

Образът сътворен от него може в пространството да съществува до тогава само, докато с мисълта си вижда го човек. Един човек или заедно няколко.

Колкото повече хора подхранват образа със своите чувства, толкова по-силен става той.

От колективната човешка мисъл образът сътворен може да има колосална сила – или разрушителна или съзидателна. Той има обратна връзка с хората и може характерите да формира, маниер на поведение на малки и големи групи хора.

Като използвали великите възможности на своето откритие творили хората живота на планетата увлечено.

Но още в началото на Образния период, единствено шест човека не могли баланса в себе си да удържат на тези енергии вселенски, които Бог е дал при сътворението на човека. Те, може би и трябвало е да се появят, за да изпита всичко човечеството.

Първо само в един от тях енергията на величието взела връх, после и в друг, и втрети, и у шестия.

Заедно отначало те не са се срещали. И всеки си живеел сам за себе си. Подобното обаче подобие си привлякло. И своята мисъл те насочили към мисълта, как да станат властители над всички земни хора. Те били шестима, пред хората нарекли себе си жреци.

От век на век превъплъщавайки се те и днес живеят.

Народите от цялата Земя само шестима днес човека управляват – тези жреци. Династията им е на десет хиляди години. От поколение на поколение предават те окултни знания, науката за образите също, макар частично, на тях е известна. Ведическите знания те щателно прикриват от останалите хора.

Между шестимата един е главен, и се нарича главен жрец – и днес себе си той счита за главен управител на хорското съобщество.

Само по няколко фрази, казани от мен, и вписани от теб в книгите, и от реакцията на много хора, върховният жрец заподозря, коя съм всъщност аз. Така, за всеки случай, със сили незначителни опита се да ме унищожи. Но не успя. Той се учуди. Опита се и сили по-големи да използва, още не вярвайки до край коя съм аз.

Сега аз произносах думата „ведруса“ и се разкрих изцяло. Дори от думата бои се живеещият днес на земята върховен жрец. Ти си представи как се тресе сега, когато знае какво стои зад нея. Сега войниците си, своите биороботи, и силите на всички тъмни окултни науки той ще насочи за моето унищожение. И сам ежеминутно план ще гради за унищожението. Нека си гради, но да се занимава с другите няма да има време.

Ето и ти говореше за злобстванията в пресата съвременна, Владимир. Сега ще видиш как ще се засилат те. И още по – изтънчени ще станат. Ще видиш провокации и клеветата. Ще видиш целия арсенал от методи, които са използвани хилядолетия от тъмните сили за унищожението на културата на нашия народ. Но това, което ти в началото ще видиш – е само върхът на айсберга. Не всички хора ще могат окултните нападки да съзрат. Но ти ще разбереш, почувстваш, ще ги видиш. Не се бой от тях, моля те. През безстрашието страшното е безсилно. Видяното веднага забрави. Колкото чудовището и да е било всесилно, забравено веднъж, то престава да съществува.

Необичаен факт, и виждам в теб съмнение. Не бързай на съмнения да се предаваш. Сам помисли без суета.

Даже малка група от хора събрали се заедно нещо да извършат, винаги има лидер, нека управник да го наречем.

Малко предприятие си има официален ръководител. Голямо предприятие има по няколко управителя и един главен сред тях. Има много управители на всякакви територии, които различно се наричат: край, област, щат, землячество, република, не е чак толкова важно, как. Всяка държава си има също управител, той пък – множество помощници. Как мислиш, дали управляващият на държава – това е върхът? Често така си мислят хората. И излиза, че човешкото съобщество живящо на земята не

е управлявано от никого? И няма ли желаещи на се качат на земния трон?

Желаещи е имало и има. От недалечната история на теб са ти известни имена на много пълководци, опитали със сила да завладеят целия свят. Но никому от тях и никога не се е уадло да вземе властта над целия свят. Когато те едва се доближавали до властта всеобща, то задължително нещо се случвало. И в крайна сметка и армията и претендентът за световното господство се унищожавали. А пък държавата, посегнала към власт над целия свят и смятана за силна и процъфтяваща, внезапно ставала посредствена.

Така е ставало през всичките последни десет хиляди години. Но защо? Все затова, че има на света отдавна един управник таен. Той с държавите си играе, с управниците им, и с хората отделни.

Нарича себе си той жрец върховен на цялата Земя, и пет негови помощници наричат себе си жреци.

Още на един факт внимание обърни Владимир. Помисли сам, хилядолетия в разни краища на света войните между хора не престават. Във всяка страна – разбойничество, болести и катаклизми разни засилват се през всеки следващ ден, но строга, много строга заповед наложена е на един въпрос: дали наистина по пътя на прогреса върви човешката цивилизация, или деградира човешкото общество със всеки ден?

А отговорът на въпроса ще бъде прост. Ти само отначало погледни, как към властта си жреците вървели и как им се удава и досега да я държат...

Първото им постижение, водещо към тайната им цел, било създаването на Египетската държава. В историята до днешния ден повече от другите държави известен е Египет. Но от историята като вземеш фактите, коментарите и изчистиш мистиката, ти до много жречески тайни ще можеш да се докоснеш.

Факт първи. В историята като върховен управник посочват фараона. И са описани множество военни постижения и поражения на фараоните. Величествените им гробници и днес въображението поразяват и теглят учените да разгадават тайните им. Между другото обаче на пирамидите величието ги отдалечава от главната тайна.

Смятано е, че фараонът не просто всички хора е управлявал, а са го почитали и като Бог. Към него народът обръщал се е с молби за плодородие, да завали дъжд и зли ветрове да няма. За множество деяния фактически на фараоните историята може да разкаже, но множеството факти исторически за фараоните узнавайки, попитай себе си: дали могъл би

някой от фараоните действително да бъде управител на голяма държава и за хората Бог? И фактите съпоставил, ще видиш ти – само биоробот е бил в ръцете на жреците фараонът.

А ето фактите какви са, също от историята те са известни. През периода на фараоните е имало жреци в хармове величествени и имало един върховен жрец. Под техния надзор винаги са учили няколко кандидати за фараони. Всичко, какво искали внушавали са на момчето младо жреците. Измежду другото са му внушавали, че фараонът е избран от Бог. Казвали са му и това, че главният жрец сам чул е речта на Бога в тайния храм. По-късно жреците решавали, кой от кандидатите ще бъде фараон.

И ето че денят наставал. На трон величествен, държейки символи в ръце и в специално облекло, сядал новият фараон. Пред хората бил цар всевластен, бог. Жреците само знаели – на трона бил техния биоробот. И точно знаели, от детството му изучавайки характера, как ще управлява и какви дарове в угода на жреците той ще дава.

Имало опити редки от някои фараони да излязат от властта на жреца върховен. Но никому от фараоните и никога не се удало свободен човек да стане. Защото жреческата власт невидима е, а видима пред всички е царската одежда на фараона. Защото властта на жреца не изисква заповед словесна или явно общуване. Защото властта на жреца над всеки управник ни за момент не е отслабвана. И в мнозинството от подданиците, с внушение лъжливо за устройството на мирозданието, тя остава. Когато могъл би сам и на спокойствие да размишлява фараонът, изчистил се от образите, които му внушавали, тогава може би е можел и човек да стане. Но всичко изначално е било замислено така, че фараонът да не може от ежедневната суета да бъде свободен.

Суетата! Потоци информация от всички ъгълчета на обширната държава му носят пратеници, бързоходци, писци, наместници. Нужно е да се вземат решения бързи. А там още и война, и тя отвлича всичките му мисли. И се носи фараонът на колесница, и порицава или награждава своите поданници, и затова дори не си доспива често. А жрецът в това време, спокойно размишлява, и в това е неговото преимущество.

Жрецът строи планове, как единовластно целият свят от него да зависи. И даже нещо по-голямо той замисля, как свой свят, различен от бога създадения, да създаде.

Какво за него са момчето – фараон и подданиците му на тълпи? Те всички са играчки в ръцете на жреца.

Науката на образите жреците тайно изучавали. Човешките маси все

повече збравяли законът на природата.

Жреците, Владимир, енергията на взаимодействие на хората с божественото живо творение – природата, прехвърлили са към измислените от тях храмове, и с нея се подхранвали – с човешката енергия, без да я връщат никога обратно.

Това, което било явно за всекиго в културата Ведическа, внезапно се превърнало в тайна. Народът почнал да заспива, като в хипноза, сякаш в полусън и без да мисли живеел според заповедите. Светът Божествен на природата народът почнал да руши. Изкуствен, на жреците в угода, започнал да строи. Науката си, в тайна най-строга жреците пазели. Дори на свитъци не смеели да я записват. Език изобретили за общувани един с друг, и този факт ти от историята можеш да научиш. Нужен им бил език различен, за да не може неволно при общуването помежду им, някой до тайните им да се добере. Така до днес те се предават в поколенията жречески тези не толкова хитри тайни.

Преди шест хиляди години жрецът върховен, един от онези шест жреци, решил властта да вземе над целия свят.

Той разсъждавал: „По военен път, с армиите на фараоните, няма да взема тази власт, дори ако науча вонначалниците да използват оръжия по-съвършени от тези на другите. Какво може да стори армия от глупци? Ще награт злато, но такова има и без това премного. Робите са в изобилие, но имат енергия неблагоприятна, от робски ръце храна не бива да се взима. Тя не вкусна и вреди. Нужно е да се покорят душите на хората, и да насоча на любовта им трепетна енергията към себе си. Но за това не армия, а мисъл научна нужна е. Науката на образите – това е незримата ми армия. И колкото по-дълбоко я позная, толкова тази армия на мен ще е по-вярна. Колкото по-малко тълпата я познава, в окултност и нереалност потънала, толкова повече на мен ще е покорна.“

Жрецът върховен създал своят план. В събитията от шестхилядолетна давност и до днес намира той свое отражение.

На теб и всекиму тези събития известни са. Те само по трактова се различават. Но ти опитай да дадеш и своята, тогава ще намериш истината. Виж!

На съвета на шестте жреци планът излага се и после е известен на мнозина, за това гласи Библията, Стария завет. Жрецът Мойсей по поръка на върховния жрец извежда от Египет народът еврейски. На народа обещан е живот от прекрасен по-прекрасен в Обетована земя, от Бога за еврейския народ подготвена.

Пред Бога обявяват еврейския народ като избран. Примамливата

вест разбунва умовете и част от народа следва Мойсей. Четиридесет години от място на място той води хора през пустинята. Помощници на жреца четат проповеди постоянно, говорят за избраността и ги заставят на воюват и да грабят градове все в Неговото име, в името на Бога.

Когато някой събуден от хипнозата, поискал да се върне към предишния живот, го обявявали за грешник, и за поправяне му се давал срок. Ако не се поправял го убивали. Не с имената си, а с името на Бога деяните си жреците прикривали.

Разказвам ти не сън и не измислица. Сам всеки може да се убеди и да намери отговора в Библията – Стария завет. В книгата велика историческа. Събитията исторически да види всеки може достоверно щом леко се събуди от хипнотичния си сън от хилядолетия и прочете как и чрез какво бил е кодиран народът еврейски и бил превърнат в жрецеска войска. По-късно се опитал да разкодира народа свой Исус, към познанието проявил способности, и да предотврати опитал се замисляла на жреците. Той, пътешествайки сред мъдреци, стремил се да познае по трошички науката на образите. Научил много, решил да спаси своя народ еврейски. Успял да създаде своя религия, да може на страшното тя да се противопостави.

Не за народите от цялата Земя била религията му. Била предназначена само за еврейския народ. Сам той говорил за това и не веднъж. Словата му записвали са ученици, ти и днес можеш да ги прочетеш. Ето например, Евангелие на Матей, глава 15, стихове 22-28: „И ето жена хананейка, излязла от онези места, му викала: помилуй мене Господи, си не Давидов! Дъщеря ми е побесняла. Но той не й отвърнал нито дума. И учениците му, помолили го: пусни я, защото ще крещи след нас. Той казал в отговор: Аз съм изпратен САМО при загиващите овци от дома Израилев“.

Какво значат думите: „Аз съм изпратен при загиващите овци от дома Израилев“? Защо е само за евреите учението на Исус? Защо Той смята за загинал еврейския народ?

Уверявам те Владимир, Исус е разбирал, че в хода на четиридесетгодишното кодиране в Синайската пустиня голяма част от еврейския народ потънал бил в син хипнотичен. Тази част и самият Мойсей станали оръдие в ръцете на върховния жрец. Те са войниците му, които той е задължил за да задоволи своето самолюбие, да завземат господството над хората от цялата Земя.

И те ще се сражават хилядолетия в различни ъгълчета на Земята. Не примитивен меч или куршум ще бъдат техни оръжия, а хитрост и

създаване на начин на живот, при който всичките народи ще се подчинят на окултизма, а значи и на жреческото самолюбие.

Ще се сражават без да щадят те себе си.

„Но всяко сражение предполага наличие на страни противоборстващи“ – помисли ти. – „А щом така е, то къде са жертвите? При сражение трябва да има жертви от двете страни“.

Ти би могъл и сам да намериш доказателства по дати на събития, упоменати в различни източници исторически.

За облекчаване на търсенето на тези страшни дати ще ти приведа само няколко от тях. Ако пожелаеш, можеш да търсиш сам тяхното историческо потвърждение.

Сега на всички е известно и на теб, Владимир, как гинат деца и старци от терора в Израел. Съвсем неотдавна, знаеш е имало война, която са нарекли Велика Отечествена. И документи даже са се съхранили, как в годините на войната целенасочено евреите: деца и страци, майки и млади жени, носещи плод в себе си, и юноши, още не знаещи що е любов, в пещи са горили, тровели са с газ и живи в общи гробове са заравяли.

Загинали са не един, не сто, не хиляди хора, от тях милиони зверски са убити за този кратък срок. Като виновен за това, Хитлер посочват историците. Но кой е бил виновен във друго време: годината 1113, Киевска Рус. Народното негодувание срещу евреите избухнало. Еврейски къщи в Киев, а и в други места в Русия са грабени, евреите убивани, без жал дори към децата. Народът руски обхванат от зверска злоба, готов бил да мъсти и на князете, които управлявали. И на съвет събрали се князете и решили закон да издадат: „От днес от цялата руска земя да се изгонят всичките евреи и да не се пускат обратно занаяпред. Онези които тайно влязат да бъдат грабени и убити.“

През 1290 година внезапно започнали физически да унищожават евреите в Англия. И там управниците принудени били да изгонят от страната еврейския народ.

През 1492 година започнали еврейските погроми в Испания. Над всички евреи живеещи в Испания надвиснала заплаха от физическо унищожение, и те били принудени да напуснат страната.

От момента на излизането на евреите от Синайската пустиня народите от различни страни започнали да ги ненавиждат. Трупала се ненавист в множество народи, и ту тук, ту там се изливала в жестоки погроми.

Аз дати ти давам на страшни погроми такива, които можеш да

провериш в историята, написана от хората. Множество други, освен на тези дати, конфликти имал е еврейския народ. Всеки от тях отделно, разбира се не е така значим като онези, които на всеки са известни. Но ако малките конфликти в един съберем, то той ще се окаже невиджан по мащабите си и по – страшен и от най-страшните.

Ако така се случва и вече не едно хилядолетие, то може да се направи извод – виновен е пред хората народът еврейски. Но в какво? Казват историците, и древните, и днешните, че заговори против властващите той организираше. Всички да измами, и малко и голямо той се опитва. От небогатия макар и малкото да вземе със измама, богатия изобщо да го разори стреми се. И това го потвърждава факта, че сред евреите има множество хора богати, способни дори на държавниците и правителствата да влияят.

Но има един въпрос. Задай си него ти. Доколко праведен е бил самият онзи, който измамен бил е от евреите? Този, който натрупал е богатство, дали всичко е по честен път добил? А онзи, който на властта е бил обречен, достатъчно ли бил е умен, щом с лекота измамен бил е.

Освен това повечето то властителите са зависими и именно евреите ясно го показват. На тази тема може дълго да се разсъждава, но отговорът прост е: в окултния свят всички живеят в измама. Тогава струва ли си да се съди този, който постигнал е повече сред другите?

А що се отнася до еврейския народ, на неговото място би могъл да бъде всеки друг от днешните народи. Всеки един подложен на невиджано кодиране. В продължение на четиридесет години скитане в Синайската пустиня, слушайки единствено окултности, и без да вижда от Бога сътвореното.

Исус се е опитал да смъкне тази кодировка и да спаси своя народ. Именно за него той измислил новата религия, различна от предишната. Например в противовес на казаното: „Око за око. Зъб за зъб“, той казал: „Ако те ударят по дясната страна, ти си подай и лявата“. В противовес на казаното: „Ти между другите си избрани народ“, говорел „Ти си раб Божий“.

Исус могъл би също да каже истината на народа свой. Да го научи за времената Ведически, за това как човек би могъл да живее щастливо в имение свое, в съприкосновение с творенията на Създателя Отец. Но бил вече кодиран еврейския народ. Той вярвал само на окултните деяния и нереален свят душал съзнанието му. Да действа с окултен способ решил тогава и Исус. Създаде се религия окултна.

Жрецьот можал да разгадае главният замисъл на Исус. И не една

година напиргал мисъл докато решение намери и му се сторило то най-гениалното, когато той решил: „С учението на Исуса да се боря няма смисъл. С ум моите войници от евреите е нужно да внедрия сред другите народи на Земята, като при това остане за Израел старата религия“. Така и станало, както го замислил главния жрец.

И съществували в едно и също време две философии различни по същност.

Едната гласи: евреите са избран народ, както е учил Мойсей, и всички трябва да му се подчиняват. Другата казва чрез словата на Исуса: пред Бога всички равни са и помежду си не бива да се състезават хората, и ближния, дори врага е нужно да се обича.

Разбирал жрецът, че ако успее целия свят да обхване с религия, което към любов и покорност всички призовава, и при това да съхрани и юдаизма, който един народ над всичките поставя, светът ще бъде покорен. Светът пред евреите ще се прекланя, но те са просто негови войници. Светът пред жреца ще се преклони.

И тръгнали по света на жреца проповедниците опитвайки се искрено чрез себе си да занесат учението ново на Исуса, но и не съвсем. Вече имало в него немалко и от жреца привнесено. Какво било е после ти знаеш сам. Паднал е Рим. Великата империя не външни врагове са разрушили. Рим се рушал отвътре след като признал християнството. А императорите смятали, че християнството ще укрепи тяхната власт. Много ги ласкаел един от постулатите: всяка власт е от Бога, управника – император е помазан да управлява по Божия милост.

За век християнството официално и фактически постигнало победа в Рим. Ликувайки, главният жрец дал заповед безгласна, безконтактна на византийския император. И до основи изгорил Рим християнски Александрийската библиотека. Изгорени били седемстотин хиляди и тридесет и три тома книги. Огньовете от книги и древни свитъци горели в разни градове. Горяли книги от езическия период, но сред тях били и онези немного, в които се пишело за знанията на Ведическите хора. Тях не изгорили, иззели и ги скрили, и в тесен кръг от посветени те били изучавани, и едва после ги унищожавали.

Жрецът върховен вече смятал, че сега когато все повече се отдалечавали от знанията на първоизточника хората, няма да има повече препятствия по пътя си. И вече по-смел, издал още една заповед невидима и като резултат на 11 събор в Константинопол било анатемосано учението, което се нарича реинкарнация. Защо, не се ли питаш? За да не се замислят хората над смисъла на земния си живот.

За да си мислят, че единствено извън Земята има щастлив живот. И наистина така смятали много народи по Земята.

Жрецът ликувал. Той знаел, какво ще стане по-нататък и разсъждавал: не е виждал човекът животът извънземен. Как да попадне в рая, където е добре или пък в ада плащещ, как да не отиде, за него е неизвестно. Тук ще му дам подсказване окултно в полза на плана ми.

Така и до днес свои подсказки на света раздават жреците на себе си в угода. Но пълна власт над света те не успели да получат веднага, дори когато, бил унищожен най-силният според тях бастион на езическата култура – Рим. Все пак оставал на Земята остров един, и неподвластен на обичайни чародейства. Още преди Рим и преди появяването на учението на Исус, стремил се върховния жрец да унищожи културата на последната ведическа държава – Рус.

ТАЙНАТА ВОЙНА С РУС ВЕДИЧЕСКА

Война с ведическа Рус е имало дълго преди да се появи Исус и преди да падне Рим. Война хилядолетна водена без с мечове железни. Набестите си окултизмът правел на нематериален план.

В Рус се появили проповедници на окултна религия, и днес десетките им имена ти можеш да узнаеш от църковни книги. Но били са те десетки хиляди. И в своите заблуди са били невинни. Те са фанатици, което значи, че не са можели и милионна част от мирозданието да обхванат с мисълта си. Те като войници на жреца върховен, заповедта му и безротно и с благоговение са изпълнявали, и вдъхновено се опитвали да обяснят на хората как да живеят. Стремил се да казват същото, което се говорело в някога величествената държава Римска.

Опитвали се да внедряват ритуал. И храмове да се строят предлагали. И да не се обръща внимание на земното битие и на природата. Едва тогава щяло, според тях, да започне небесното царство. Няма да те това с техните проповеди. Ти и днес, ако поискаш, можеш да прочетеш това, което са говорили. Ще ти разкажа за причината, поради която хиляди години те не могли да сторят нищо на Ведическа Рус.

Всеки втори, който живеел в тази Рус, бил и поет и остроумец. И бардове имало в онази Рус, наречени били тогава – баяни. И ставало в онези времена така. Десетилетия водели пропаганда войниците на жреца из Рус, как нужно е на Бога да се кланят. И някъде по разни местенца започвали да ги слушат хората и да се замислят над казаното. Виделият това Баян, се смеел, притча съчинявал и пеел. И притчата разнасяла се бързо в Рус. И в следващите десет години над проповедниците добродушно се присмивали. От ярост жрецът прашал нови атаки. Но отново притча се раждала в Рус и пак имало смях. На онези времена от множеството притчи ще ти разкажа три от тях.

В кой храм да бъде Бог (първа притча на Анастасия)

В едно от многобройните човешки поселения на Земята щастливо хората живеели. Деветдесет и девет семейства имало в селището. Всяко семейство – с прекрасен дом, с резбована и удивителна украса. Дава-ла ежегодно плодове градината край къщата. Отглеждала сама и

плодове и зеленчуци. Радостно хората срещали пролетта и се наслаждавали на лятото. Поредица от весели и дружни празници раждали нови песни и танци. Почивали си хората през зимата от всекидневното ликуване. И небесата съзерцавайки, опитвали се да решат дали възможно е луната и звездите в рисунък още по-красив да подредят.

Веднъж на три години, през юли месец, онези хора се събирали в края на селището на една поляна. Веднъж на три години на техните въпроси с глас обикновен Бог отговарял. Макар невидим за взора на човешките очи, Бог усещан бил от всекиго. И с всеки един жител на селището, заедно решавал, как по-красив живот за бъдещите дни да се изгради. Бил философски този разговор на хората и Бога, а също бивало да е весел, обикновен и шеговит.

Например, ставал мъж на средни години и заявявал на Бога:

– Защо ти Боже, на празника през лятото, когато от разсъмване се бяхме сбрали ние всички, с дъжд да ни мокриш ти започна? До обед се излива дъжд като водопад от небесата, чак към обяда слънцето засия. Да не би до обед да си спал?

– Не спях, – му отговарял Бог, – от изгрев мислех как да постъпя по-добре и празникът да бъде славен. Видях аз, че някои от вас, отивайки на празник, ги домързя да се измият с чиста вода. Какво да правя? С вида си празникът ще развалят тези нечестивци. И аз реших първо всички ви да измия, после да прогоня облаците и на слънчице с лъчите да облаская измитите с вода тела човешки.

– Добре, щом е така... мъжът се съгласил, скришом трохите от храна почистил от мустака и почнал да трие изцапаната с боровинки уста на сина си.

– Кажй на мене, Боже, – запитал друг мъж, – замислен възрастен философ, – над нас в небето има много звезди, какво означава рисунъкът им причудлив? Мога ли аз, ако си избира звезда, харесала се на душата ми, ако скучен ми стане животът на Земята, там да отида с моето семейство?

– Рисунъкът на небесните тела, блещукащи в тъмнината съобщава за живота на цялата Вселена. Душата, позволява да се чете книгата на небето, когато е и концентрирана и разтоварена. Не на празно любопитство се разкрива на небето книгата, а само на чисти помисли и значими. Да се заселиш можеш на звезда. Всеки за себе си може да избере небесна планета. Условието за това е само едно. Трябва да си способен – творения по-красиви и от тези на Земята, да създадеш ти на избраната звезда.

Скочило от тревата момиченце, все още малко, отметнало зад рамо русата си плитка, вдигнало нагоре личице с чипо носле и дръзко подпряло ръце на бедрата, на Бога заявило:

– Имам претенция към тебе Боже. Две години чаках търпеливо да изразя претенцията си. Сега кажи. Някакво безредие и ненормалност на Земята се твори. Живеят всички хора, влюбват се, женят се, и се веселят. А аз в какво виновна съм? Щом пролетта настъпи, на бузите лунички ми се появяват. С нищо не се измиват, не се и боядисват. Да не би за забава да си ги измислил Боже? Аз искам през новата пролет да нямам вече ни една луничка.

– И дочь моя. Дъще моя. Не лунички, а пролетушки на твоето прекрасно личице изгряват през пролетта. Ще ги наричам както ти желаеш. Щом като за неудобство ти ги смяташ, ще ги премахна аз през следващата пролет, – Бог отговорил на момичето.

Тогава се надигнал в другия край на поляната юноша строен, поглед навел и казал невисоко, към Бог обръщайки се.

– Не малко работа ни предстои да свършим през пролетта. Ти, Боже се стремиш участие да вземеш във всяко дело. Защо ти е с лунички да се занимаваш? Освен това те са така прекрасни, че образ по-прекрасен от този на момиче младо с лунички аз не си представям.

– Какво да се прави? – замислен казал Бог. – Помоли ме девата, а аз ѝ обещах...

– Как „какво да се прави?“ – отново включило се в разговора момичето, – казват ти хората, че не с лунички, а с други важни работи трябва да се занимаваш... А като стана дума за луничките, аз само зато ва и моля, че могат още две да се добавят, така за симетрия, ето тук на дясната ми буза.

Бог се усмихнал, видяло се това и по усмивките на хората. Знаели всички, че скоро в любов ново семейство в селището тяхно ще се роди.

Така живели с Бог хората в това селище удивително. И ето че веднъж дошли при тях сто мъдреци. Радушно жителите срещали винаги гостите с всякакво ядене. Хапвали мъдреците прекрасни плодове и се възхищавали на необикновения им вкус. После един от тях казал:

– О хора, колко е прекрасен и подреден вашия живот. Изобилие има и уют във всяка къща. Но нямате култура на общуването с Бога. Няма прославяне и поклонение към Божеството.

– Че за какво? – опитали да възразят жителите разтревожено. – Общуваме ние с Бог като приятел с приятел. Общуваме веднъж на три години. Но всеки ден изгрява слънцето. В градината пчели бръмчат край

всяка къща още от пролетта. През зимата снегът земята скрива. За нас делата му са ясни, и се радваме ние на всеки сезон.

– Не е добре уредено това при вас, – казали мъдреците. – Ние ще ви учим как да общувате с Бога. По цялата земя са построени дворци и храмове. В тях могат хората всеки ден да си общуват с Бога. И вас ще научим.

Три години слушали мъдреците жителите на селището. Всеки от стоте своя теория отстоявал, как по-добре за Бога храм да се строи и всеки ден какво да се прави в храма. Всеки от стоте мъдрци имал своя теория. Не знаели жителите на селището коя от стоте мъдри да изберат. И как да направят тъй, че никого от мъдрците да не обидят? И решили да послушат всички и да построят всичките храмове. По един на всяко семейство. Но имало в селището семейства само деветдесет и девет, а мъдреците били сто. Като чули решението на всички жители, се развълнували мъдреците. На някого все пак храм нямало да стигне, и някой от тях дарове нямало да получи. И почнали да спорят помежду си, чия теория за поклонение е по-ефективна. И жителите в селището в спора започнали да въвличат. Спорът се разгарял и за пръв път от толкова години забравили жителите от селището за времето си за общуване с Бога. Не се събрали както винаги преди в деня уговорен на поляната.

Още три години изминали. Около селището издигали се деветдесет и девет величествени храмове, но къщите не се белеели както преди. Част от реколтата от зеленчуци така останала си неприбрана. И в плодовете по градините се появили червеи.

– Всичко е затова, – вещаели в различни храмове мъдреците, – че няма вяра пълна във вас. Повече дарове в храма носете, по-старателно, по-често се кланяйте на Бог.

Само един мъдрец, който без храм останал, скришом ту на един или на друг говорел:

– Не сторихте хора всичко както трябва. Не е правилна конструкцията на всички построени храмове. И кланяте се в храмовете вие също неправилно, в молитвите си не казвате правилните слова. Единствено аз да ви науча мога, как с Бога ежедневно да общувате.

Щом успявал да убеди някого и се издигнал нов храм при това, някой от другите веднага овехтявал. И пак отново някой от мъдреците, без дарове оказал се, скришом пред хората стремил другите да опорочи. Немалко минали години. Веднъж хората си спомнили за прежните събирания свои на поляната, където гласът на Бога чували. Пак на поляната събрали се и почнали да задават въпроси с надежда, че ще ги чуе Бог и

ще им отговори както преди.

– Отговори ни, защо стана така, че плодове червиви раждат градините ни? И защо не всяка година израстват зеленчуци? Защо се карата помежду си, и се бият и спорят хората, но да си изберат вярата най-добра не могат никак? Кажете ни в кой от храмовете, за теб построени, живееш ти?

Не отговарял на въпросите им дълго Бог. Когато все пак зазвучал в пространството гласът му, не весел бил, а изморен. Дал отговор Бог на събралите се хора:

– Мои синове и дъщери, във вашите къщи, с градини обградени сега запуснато е всичко защото не мога сам аз всичко да успея. Така с мечтата изначално е замислено, че само с вас съвместно аз мога да творя прекрасното. Но вие се отвърнахте отчасти от своите градини-домове. Сам не успявам да творя, творението трябва да е съвместно. Искам още на всички вас да кажа: любовта и свободата на избор са във вас самите, аз съм готов да следвам вашите мечти. Ни вие ми отговорете, мили мои синове и дъщери, в кой от храмовете трябва аз да се заселя? Пред мен сте равни всички вие, така че къде трябва да се намирам, за да не остане някой от вас обиден? Щом този въпрос решите, в кой храм да се намирам, аз ще последвам вашата колективна воля.

Така Бог отговорил на всички и замълчал. А хората от селището, което някога било прекрасно, и до днес все спора продължават. А в домовете им – запуснатост и тлен. Наоколо са все по-високи храмовете, а спорът – по-остър.

– Е, Анастасия, някаква нереална приказна притча ми разказа. Някак много глупави са били хората от онова селище. Нима не им е било ясно, че Бог заедно с всеки иска за градините им да се грижи? Освен това ти казваш, че глупавите хора от селището все още спорят. А къде е това селище, в коя страна? Можеш ли да ми кажеш?

– Мога.

– Ами кажи.

– Владимир, ти и хора от различни страни, в това селище живеете.

– Така ли?... Ама наистина сме ние! Разбира се, че ние. Както и преди, коя е вяра по-добра, все спорим. А в градините – червиви плодове!

Най-хубавото място в рая (притча втора)

Отишли четирима братя до едно хълмче да почетата паметта на починалият преди много години свой баща. Поискали братята да узнаят – в рая или ада се намира баща им. Пожелали те всичките едновременно, душата на баща им пред тях да се яви и да разкаже, как живее в другия свят.

И се явил пред братята в чудно сияние образът на баща им. Учудули се братята и се възхитили на чудното видение. А когато дошли на себе си, попитали: „Кажете ни татко, душата твоя в рая ли пребивава?“

„Да, синове мои, – отговорил им баща им, – в чудесен рай се наслаждава душата моя.“

„Кажете ни татко, – започнали да питат по-нататък братята, – къде ще попаднат нашите души след смъртта на плътта ни?“

Всекиму от братята бащата свой въпрос задал: „Кажете синове мои, как самите вие своите земни деяния оценявате?“

На баща си по ред отговаряли братята. Най-големия син казал:

„Аз станах велик военначалник, татко. От врагове защитавах земята ни родна и не стъпи на нея вражески крак, а бедни и слаби не съм обиждал никога, стараех се и воините свои да опазвам, Бог почитах винаги, затова се и надявам да попадна в рая.“

Вторият син отговорил на баща си: „Аз станах известен проповедник; за доброто проповядвах пред хората, учих ги да почитат Бога. Постигнах върхове сред себеподобните си и високи звания, затова се и надявам да попадна в рая.“

Третият син отговорил на баща си: „Аз станах известен учен. От мен са измислени множество приспособления, които облекчават човешкия живот. От мен са построени...

липсва текст???

...най-младият, подмладен, на своето детенце обяснява нещо. Жена му красавица край него нещо шета. Удивили се братята и попитали баща си: «Нашият малък брат както преди е в своята градина земна, а не в райска, като нас, в какво той провинил се е пред Бога? Защо не умира плътта на нашия най-малък брат? Не едно столетие по земното летоброене е изминало, а ние го виждаме все така млад. Нима Бог променил е редът във вселената?» Бащата отговорил на тримата си синове: Не е сменил Бог вселенския ред, сътворен изначално с хармония велика и вдъхновена любов. Умирала е плътта на вашия брат и то нееднократно. Но най-доброто място за душата в райската градина е това, което със собствени ръце и душа е сътворено. Както за майката и за бащата

любящи, винаги остава най-прекрасно сътвореното от тях дете. Следвайки реда божествен, душата на най-младия ви брат е трябвало в градина райска да попадне, а когато е на земята райската градина, то се въплъщава веднага в ново тяло и душата, в градината земна, която ѝ е мила“.

„Кажете ни татко,-братята продължавали, – ти ни казваше, че с Бог общува най-младия ви брат, но Бог не виждаме край него ние, в неговата градина.“

На тримата си синове отговорил бащата: „Вашият млад брат, мои синове, се грижи за Божествени творения – дървета и треви – те са материализираните мисли на Създателя. Като докосва ги с любов и осъзнавост, вашият млад брат общува с Бога“.

„Кажете ни татко, дали ще се върнем ние, в плътски облик отново на Земята?“ – питали баща си синовете и дочули отговор: „Душите ваши, мои синове, сега са в райската градина, и могат да получат земен облик само в случай, че някой за душите ваши, градина на Земята подобна на райската, сътвори.“

Братята възкликнали: „За чужда душа с любов градини никой не твори. Ние сами, плът получавайки, ще изградим райска градина на Земята.“

Но отговорил на синовете си бащата: „Такава възможност вие вече имате мои синове.“

Отговорил им бащата и тихо тръгнал си. Но пак възкликнали тримата братя и пак попитали баща си: „Наш роден татко, покажи своето място в райската градина, защо отиваш си от нас?“

Спрял се бащата и отговорил на тримата си синове: „Гледайте! Ето редом до брат ви най-малък, в градината му, клонеста ябълка цъфти. Под ябълката – малка люлчица, в нея младенческо телце прекрасно вече помръдва своята ръчица, започва да се събужда младенеца, в него моята душа живее. Нали тази прекрасна градина аз някога започнах да изграждам...“

Най-богатият жених (притча трета)

Аз тази притча леко ще поизменя, за да звучи тя още по-съвременно.

В село едно живели два съседа. Дружили си семейно, работели с

наслада на своята земя. През пролетта цъфтели градините на двата участка, и горичка малка израствала на всеки от тях. Във всяко от семействата родил се син. Когато синовете на двамата приятели-съседи пораснали, веднъж двете семейства се събрали заедно на празнична маса и твърдо приели решение – на синовете си да оставят всичко за управление.

– Какво да се сее и кога, нека нашите синове сега решават. А ние с тебе, приятелю мой, нито с поглед, нито с намеци няма да пречим на своите синове., – казал единият.

– Съгласен съм, – другият отговорил, – нека нашите синове, ако поискат и къщите по своему да променят. Сами да си избират дрехите, необходимите животни и покъщнина – сами да решават.

– Добре, – отговорил му вторият, – нека да станат нашите синове самостоятелни. И да си изберат сами невести достойни. За синовете наши, приятелю, ще идем невести заедно да търсим.

Така решили твърдо съседите-приятели. Тяхното начинание жените им поддържали, и семействата заживяли под управлението на порасналите синове. Но оттогава започнал да се различава животът на двете семейства.

В едното от тях синът станал деен, със всички се съобразявал, и затова започнали да го наричат в селото – първи. В другото семейство – синът замислен бил, и бавен струвал на всички обкръжаващи, и втори почнали да го наричат. Първият отсякъл и закарал на пазара, младата горичка, посадена от баща му. Купил си лек автомобил наместо коня и малък трактор. Смятал се за предприемчив синът на първия съсед. Определил предприемачът, че в града ще скочи рязко на чешъна цената, и не сгрешил в това. Изтръгнал всички насаждения от своята земя, засял полето с чешън. Бащата и майката, дума веднъж дали, стараели се да помагат във всичко на сина си. Семейството продало чешъна с голяма печалба. От съвременни материали започнали къща да строят огромна, строители наели. А синът предприемач не спирал, от сутрин до вечер все смятал, с какво по-изгодно през пролетта да засее земята. И пресметнал до края на зимата, че най-изгодно е през пролетта лук да засее. И пак изгодно продал той своя урожай, купил си автомобил, който се смятал за луксозен.

Веднъж се срещнали на полски път на двамата съседи синовете. Единият пътувал в автомобил, а другият скаруца, запрегната с кобилка. Спрял своя автомобил успешният предприемач. Между съседите се състоял следния разговор:

– Гледай съседа, пътувам аз в луксозен автомобил, а ти както преди се движиш с каруца. Аз строя голяма къща, а ти – в старата бащина живееш. Нашите бащи и майки винаги са дружили, аз също по съседски бих могъл да ти помогна, ако искаш, ще ти подсказва, с какво е най-изгодно да се засее полето.

– Благодаря ти за желанието ти да направиш услуга – вторият съсед отговорил от каруцата, – но аз ценя единствено на мислите си свободата.

– Че аз и не посягам на свободата на твоите мисли. Само да ти помогна искрено искам.

– Благодаря и за искреността, добър съсед. Но свободата на мисълта неживото отнема, например автомобила който ти караш.

– Как може да я отнема автомобилът? Той твоята каруца спокойно може да догони и изпревари, и аз ще мога, докато ти в града пристигнеш, да свърша работата си. И всичко благодарение на автомобила.

– Да би могъл да изпревари каруцата ми твоят автомобил, разбира се, но при това ти зад кормилото седиш и си принуден да държиш волана непрекъснато и нещо да превключваш и все да наблюдаваш и пътя и приборите. Моето конче по-бавно от автомобила бяга, но през това време аз мога нищо да не правя, и не отвличам движението на мислите си. Мога да заспя дори, а кончето все пак само ще стигне до дома ми. Ти казваш, че проблем имаш с бензина, а кончето и пасбището и храната само ще си намери. А и освен това кажи къде днес бързаш ти с автомобила?

– Искам да купя резервни части изгодно за колата. Знам, какво може да се счупи скоро в моя автомобил.

– Та значи, техниката си добре познаваш, шом даже всички повреди бъдещи точно си представяш?

– Да, добре! Техниката я изучавах три години в специални курсове. Помниш ли и тебе виках на тези курсове?

– Ти за три години мисълта си на техниката си отдал. На тази, която и старее и се чупи.

– Твоето конче също ще остарее и умре.

– Да, ще остарее разбира се. Не преди това, жребче да ми роди ще успее. То ще порасне и с него ще карам. Живото служи вечно на човека, а мъртвото му съкращава дните.

– В селото смеят се всички на твоите съждения. Мен смятат ме всички за успял, а тебе – че живееш за сметка на натрупаното от баща ти. Ти дори нищо не си изменил на бащината си земя, дори вида на

дърветата и храстите.

– Но аз си ги обичам. Старал съм се да разбера на всяко от тях предназначението и взаимовръзката им едно с друго. И онези, които да съхнат почнаха, с поглед и докосване съм ободрил. Сега всичко в съгласие през пролетта разцъфва само, без да е нужно вмешателство, жадува за лятото и през есента ще ми поднесе плодове.

– Наистина, приятелю си странен ти, – въздъхнал предприемача, – все ходиш и се любоваш на своето имение, градината и на цветята. С това значи, както ти говориш, предоставяш свобода на мисълта си?

– Да.

– А защо ти е на теб свободна мисъл? Каква е ползата от мисълта свободна?

– За да мога да позная всички творения велики. За да съм по-щастлив и на теб да помогна.

– На мен? Я стига! Аз мога да си взема за жена и най-красивата девица на селото, всяка ще тръгне с мен. Всички искат да бъдат богати, и да живеят в просторна къща и да се возят в моята кола.

– Богат да си, не значи че щастлив си.

– А беден?

– И беден да си не е хубаво.

– Ни беден, ни богат, какъв тогава?

– Достатъчно за всички е необходимо да има Самодостатъчност това вече не е лошо.

– Осъзнаност за извършващото се край нас. Нали не веднага при хората отива щастието.

Предприемачът се подсмиял и заминал бързо. След година събрали се двамата бащи – съседи на съвет. Решили, че е време да сватосват невести за своите синове. Когато ги попитали, коя от селските девойки биха поискали те за жена, то на баща си синът-предприемач отговорил:

– Дъщерята на старейшината ми е по нрав, татко, нея искам за жена.

– Виждам аз сине мой, ти си юнак. Дъщерята на старейшината е най-красива в целия район. Всички, които идват на гости в селото от близки села и далечни места, като я видят изпадат във възхита. Но само че е още и своенравна тя. Умът на тази дева небичайна и родителите често не могат да разберат. Може и за странна да я считат, но за съвет и за лечение от болести от разни селища все повече жени отиват, и носят си децата при тази млада девица.

– Какво от това? Ёе лыком шит и я. В нашето село по-просторна къща, по-добра кола от моята нали няма. Освен това два пъти я видях как дълго и замислено ме гледа.

Вторият, на баща си на въпроса: „Коя от селото харесваш най-много?“ – юношата отговорил:

– Дъщерята на старейшината на селото отдавна аз обичам, татко.

– А как отнася се към тебе, синко тя? Ти виждал ли си нейния влюбен поглед?

– Не, татко. Когато съм я срещал, тя навеждаше очи.

Двамата съседни едновременно решили да поискат невестата за своите синове. Отишли, чинно седнали. Старейшината на селото извикал дъщеря си и казал й:

– Ето дъще моя, дойдоха сватове при нас. От два момъка наведнъж, които искат тебе за жена. Ние взехме общо решение – ти да определиш от двамата кой ще ти бъде избранника. Можеш ли и сега да кажеш кой е той или ще мислиш до изгрев слънце?

– Изгреви немало татко аз в мечти съм прекарала. – тихо девата млада каза, – мога и сега да дам отговор.

– Тогава говори, всички те чакаме с нетърпение.

Красавицата отговорила на сватове така:

– Благодаря на вас бащи, за цялото внимание. На синовете ваши благодаря за желанието да съединят живота си с моя. Прекрасни синове отгледали сте вие бащи и труден би могъл да бъде избора, кому от тях съдбата си да връча. Но искам аз деца да родя и децата ми да са щастливи. В доволство да живеят, в любов и в свобода, и затова този от вас, който е по-богат обикнала съм

Бащата на предприемача станал гордо. Другият баща седял с наведени очи. А девата се доближила до втория баща, и колене прегънала пред него, и каза с наведени ресници:

– С вашия син аз искам да живея.

Станал от мястото си и старейшината, искал да види дъщеря си той в дома, който се смятал в селото най-богат, и затова със строгост казал:

– Ти каза правилни слова, дъще моя, и твоята разсъдителност зарадва бащиното ми сърце. Но не към най-богатия отиде ти и на колене застана. Най-богат тук е другият. Това е той.

И с ръка показал старейшината бащата на предприемача и добавил:

– Техният син построи просторна къща. Машина, трактор и пари има при тях.

Девата се доближила до баща си и отговорила на строгите, учудени слова:

– Разбира се си прав ти, татенце. Но аз говорех за децата. Каква печалба биха те имали от всичко туй което изброи? Ще се счупи тракторът докато те растат. Колата ще ръждяса, а къщата ще овехтее.

– Така да е, за верни ще приема твоите думи. Но децата пари ще имат много и ще си купят и нов трактор и кола и нови дрехи.

– И колко „много“ бих искала да знам?.

Бащата на предприемача погладил гордо брадата и мустаците си, и важно тежко отговорил:

– Толкова много пари има моят син, че би могъл да купи три стопанства като нашето ако се наложи, наведнъж. А коне, като на съседа, не два, а цял табун можем да имаме.

Смирено спуснала ресници девата и каза:

– Аз щастие на вас и на сина ви пожелавам. Но няма на Земята такива пари, които да купят градината бащина, където клончето всяко се стреми с любов, само към този който го е отгледал. И не можеш да купиш с пари преданността на кончето, което още като жребче е играло с детето. Имението ваше произвежда пари, имението на любимия ми – любов и доволство.

ЖРЕЦЪТ ПРОМЕНЯЛ ТАКТИКАТА

В хилядолетната война променял тактиката жрецът не веднъж – все безуспешно. Рус все така се смеела над опитите на окултизма. Народът наричал онези проповедници недъгави. Тогава за недъг се считало не физическото осакатяване, а окултизма. Жалели хората от Рус недъгавите проповедници, хранели ги и покрив им предоставяли, но речите им на сериозно не приемали.

След четиридесет столетия жрецът осъзнал – няма да може да победи тази ведическа страна. Той точно определил в какво е силата необикновена на ведизма.

Ведизмът здраво се базирал на Божествена култура. Божествен бил на всички и начинът на живот. Всяко семейство на Любовта пространство сътворявало в имението си, чувствало целостта на природата, а значи и на всичко, което е било създадено от Бог.

Фактически във ведизма чрез природата хората с Бога разговаряли. На Него не се кланяли, а се стремяли да Го разбират и обичат, както обичат синове и дъщери родителите свои.

И жрецът план сътворил, способен да прекъсне Божествения диалог. За това било необходимо да се отделят хората от техните имена, и от градините Божествени, от творчеството им съвместно с Бог. Цялата територия където ведите живеели – да се раздели на държави и култура-та им да се унищожи.

Из Рус плъзнали други проповедници. Различни действията им били. Сега търсели те хора, в които гордостта и самолюбието, макар и мъничко над другите енергии на чувствата преобладавали. Намирайки такъв човек те се стараели у него да развият гордостта. А действали така:

Ти си представи, как идва група от благообразни старци в дом, където щастливо семейство живее. Но не се опитват както преди да проповядват и да ги учат как да живеят. Напротив, те се прекланят веднага пред главата на семейството, поднасят чудни дарове и му говорят: „В страна далечна ние изкачихме планина. От нея няма по-висока по цялата Земя. Когато на върха от облаците е по-висок, ние стояхме, от небесата глас яви ни се за тебе. И беше казано, че на Земята от всички най-мъдър си ти. Единствен си избран, за нас е чест не тебе да се поклоним и с дарове да те дарим, да чуем мъдрата ти реч.“

А ако виждали, че на уловката поддава се човек, – лукавата си реч

те продължавали: „Ти трябва да ощастливиш всичките хора – така ни каза гласът в планината. Ти не трябва да хабиш от времето си драгоценно за други деяния. Трябва да управляваш хората и вместо тях да решаваеш само на теб поръчано е. И ето ти небесната корона“.

При това, като най-голямо съкровище на човека се поднасяла, украсена със скъпоценности, някаква украса за главата.

Повярвалият в своето величие и своята избраност, полагал на главата си короната. И тутакси пред него падали ничком пришълците в почит велика. И почвали да славят небесата за това, че с честа удостоени са да се покланят на величието. После пришълците му строели дом, отделен и на храм приличен.

Така се появили първите князе в Рус ведическа.

Съседите на човека, седнал на трона в храма, отивали да го видят като че бил чудо невиждано. Те гледали как пред него се кланят чуждоземците и изпълняват всякоя прищявка, и разни въпроси задавали.

Отначало, за игра задморска приемайки тези деяния, съседите, кой от любопитство, а кой от жалост, решили да се включат в играта на чуждоземците и съседа. Но постепенно се увлекли хората в тази игра. И постепенно попадали в кабала, и незабелязано дори за себе си мисълта им от сътворението се отвякла.

Немалко усилия наложило да се приложат посланниците на жреца за да се зародят най-после княжествата. Отначало, повече от сто години били безуспешни опитите им. И все пак станало, накрая се разделила Рус ведическа на княжества.

По-нататък процесът бил естествен: князете помежду си за величие започнали да се бият, увличайки съседите в междуособици.

По-късно историци ще напишат, че се намерили велики князе, които княжествата раздробени на Русия в могъща държава са обединили. Помисли сам, Владимир, дали това така е? И за какво обединение говорят историците? В действителност е просто всичко. Един княз е могъл да покори или да убие другите. Но хора да обедини може единствено културата и начинът на живот.

Границите установени винаги са свидетелство за разделение. Когато се е образувала държава, основана не на култура или начин на живот, а на изкуствено величие на хора, един или няколко, и силата на армиите им, възникват няколко проблема едновременно: как да се запазят границите и при възможност да се разширят и оттам възникнала необходимост и от голяма армия.

Сам човек не може да управлява голяма държава – чиновници и

писари се появили и се размножили и тъй до сегашните години те стават повече с всеки изминал ден. Князете, чиновниците, писарите, търговците и цялата прислуга – това е категория от хора, откъсната от сътворението с Бога. Сега тяхното предназначение е – на изкуствения свят сътворение. У тях е загубена способността да възприемат истинна реалността и те са почва за окултизъм.

Едва преди хиляда години все още се е смятала Рус за езическа страна. Езичеството още малко съхранило културата Ведическа Божествена. С появата на князе и многобройни княжества отделни, дребни, после и големи, се появила нужда и от по-голяма сила от тази на армията. Сила способна да създаде типа човек, склонен към подчинение безропотно.

Пратениците на жреца и тук дошли на помощ на князете и им предложили подходяща религия.

Първо сам на себе си задай въпрос логичен. Ако езичниците, както ги обвиняват, някого в жертва са принасяли на Бога, то защо, дори слухът на жертвоприношения е възмущавал и разумът и чувствата им? Не е ли по-логично да приветстват подобно нещо и усърдно да се стремят да го повтарят? Но народът бил възмутен, защо? Разбира се, че затова, че даже помислите на езичниците не приемали жертвоприношенията на животни, още по-малко на хора.

Ето защо и досега никой не може да посочи нито един източник, гласящ за това, че имало е жертвоприношения на хора в Рус езическа. Само летописците на християнството говорят за това. Но те не са живеели в езическата Рус. Дори не знаели езика на езическа Русия. И къде са изворите и ръкописите на таз езическа Русия? Част от тях скрита е, а част – унищожена в огньовете както в Рим. Какво опасно имало е в тези свитъци? И какво те са гласили? И без да ги чете днес всеки може за това да се досети. Те биха разкрили лъжата в обвиненията към езичеството. Да предадат биха могли и знанията на ведизма. Цялата работа е в това, че хората в езическа Русия не само не познавали кървавите жертвоприношения. Те изобщо месо не са ядели. И да помислят за това не са могли. С животните езичниците са дружили. А жедневното им хранене било разнообразно, но се състояло само от растителни храни. Кой може да покаже поне една рецепта от руската древна кухня, където се е включвало месо? Никой!

Но даже в приказките се говори за това, колко в Русия рпата са уважавали, и пиели са пиво от мед. И нека днешния човек, който яде месо, просто да опита и да изпие топло питие от мед, с цветен прашец и

билки, а след него, не само месо, а и нищо друго няма да поиска да яде. И ако го накарат насила, то от месото може дори да повръща човек.

Освен това, сам разсъди Владимир, защо било би нужно да се яде месо, ако наоколо е имало толкова храна многообразна и лесно усвоима и калорийна.

През зимата печлата храни се единствено с мед и прашец. И при това пчелата цяла зима не се изхожда. Целия продукт се усвоява от организма на пчелата. А хората сбитень – напитка с мед сварена, поднасяли на госта веднага щом пристигнал в дома им. А кой след сладкото, месо би искал да яде? Храната месна са въвели в света номадите. В пустините и степите, не много нещо за ядене можели да намерят. Ето защо номадите убивали животни. И месо ядели от животните, които заедно с тях пренасяли номадските станове, превозвали покъщнината им, с мляко ги хранели и вълната отдавали за дрехите им.

Така била унищожена културата на прародителите ни, и Рус потънала в религията. Ако била би истинската тя, само Христовата, възможно е животът днес, да би бил по-различен. Но и в Христовата религия внедрил жрецът върховен своите уловки. Трактовки разни на една религия запонали да се правят. И светът християнски почнал да се дели на множество различия, които освен всичко били в конфликти помежду си. Доста сили похабил за Рус главният жрец. В други места на Земята успели да забележат деянията му и не допуснали в пределите си неговите проповедници. Япония, Китай и Индия не станали християнски. Но жрецът върховен тях по друг начин покорил. Окултното хилядолетие настъпило преди хиляда години. В него живеели всички хора на Земята. И до днешен са там.

ОКУЛТИЗЪМ

Той продължава едно единствено хилядолетие.

През окултизма човечеството е потънало в свят нереален.

Започва да отдава енергия в огромно количество човечествено на измислените образи и на абстрактни светове, намиращи се зад предели-те на реалния живот. Светът реален с цялото му многообразие, все по-малко получава човешка животворна топлина. Той продължава своето съществуване благодарение на трупаното в миналото и заряда изначален на Божественото.

Престава човечеството да изпълнява своето главно предназначение. То става опасно за Всеелената и става катастрофа с мащаби планетарни.

И днес човечеството цяло живее в окултния свят. Но той приключи през годината двехилядна. Разбира се, названието на годината не е двехилядна в действителност.

Ти знаеш сам, че едва неотдавна летоброенето е изменено. Границата между отминалите времена е бил юбилеят милионен на човешката цивилизация.

И както винаги трябваше да се случи в мащаби планетарни катастрофа. Или още по-точно нов опит в подготовката за усвояване на Вселената чрез собствено усъвършенстване човечеството трябваше да започне. Но не стана катастрофа в нито една от годините окултни.

Само трима от ведите неспящи успяха част от магията окултна сънна, да смъкнах от хората сегашни. Ти си спомни, как сърцата на читателите на твоите книги започнаха да трепкат и да си спомнят любовта си към земята. Те още в сън са, но се възвръща в тях силата на културата Ведическа на Бога. И у Бог възвръща се надеждата. Със своята любов, още не съвсем събудили се, те предотвратиха катастрофата. И няма да я бъде вече на нашата планета.

От хипнотическия сън окултен скоро ще започнат да излизат хората. Ще почнат да се връщат към реалността.

Ти си учуден от това, че днес човечеството под хипноза спи или живее в нереален свят? Смяташ: „Как е възможно да бъде така? Та нали аз, а и в градовете големи и малки, живеят много хора. Движат се по улиците ни коли.“

Не бързай да се удивяваш на думите ми, Владимир. Сам размисли, поразсъди, в какво време, ден или час, днешните хора пребивават в

реалния свят. Например си спомни, колко религии различни днес съществуват на света. Те все различно същността човешка разтълкуват и на света устройството, и всяка има свой набор от ритуали, от другите различен.

Нека допуснем, че една от всичките религии, от всички е по-вярна. Но това значи, че всички останали изграждат нереален свят. Но нали в тях същ охора вярват? А ако вярват, то живеят, и на закони се подчиняват, на нереален свят.

По цялата Земя все повече са хората, които повече пари да имат се стремят. Но какво са парите? Това е само условност. Смята се че с пари възможно е всичко да се купи. Илюзия. Никой все още с пари не е купил истинната енергия на Любовта, майчините чувства, Родината или вкусът на плодове, предназначението на които е единствено за този, който осъзнато ги е отгледал.

Условни са парите, и с тях само любов условна може да се купи. И с множество предмети бездушни себе си можеш да обкръжиш с пари, обричайки така на самота душата си.

В окултното хилядолетие човечеството е напълно дезориентирано по отношение на пространството, създадено от Бога. И се мятат човешките души като в тъма.

Ти погледни внимателно Владимир. Само в последното столетие как рязко в страната, където ти живееш, е сменяло обществото своите ориентири.

Имало е цар, светски закони, и хората почитани се отличавали с разни значки, медалчета с лентички цветни, и с ордени. Мундири разкошни носели. Строили се и храмове и манастири по цялата страна, в която днес живееш. И внезапно всичко това било признато за уродство. Мундирите и ордените с лентички започнали да смятат за клоунско облекло. Храмовете – станали мракобесни. Служителите на тези храмове – мошеници.

И разрушавали с въодушевление хората храмовете, и с ярост убивали служители окултни. После на всички било обявено, че властта съветска за всичко е виновна. Да, към народа именно властта отправила е зов за това. Но и народа не съпротивил се, откликнал на зова на вождовекумири.

И ти от съществуващи и днес документи знаеш, че били са зверски избити в Кубан четиридесет и двама свещеници на християнството. И не просто ги убили, а зверски ги мъчили. Захвърлили телата им в отходни места. Всичко това не вождовете са творили, народът сам такава

действие е искал. Вождовете единствено са разрешили да се действа. Убити били хиляди свещенослужители в разни краища на страната. Който не успял да избяга, от вяра се отказал. Не са мнозина от онези времена, които са успяли живота си да съхранят и вярата

Повечето хора в страната станали искрени атеисти. Дрехите се променяли: значките и лентичките по форма и по цвят били различни. За годините съветски немалко историци и аналитици книги са написали, но... Когато за Ленин и Сталин на човечеството се наложи да слуша след години, то само едно ще има в устата на потомците: „За пръв път явно показано е било на човечеството, че окултизмът себе си е изживял. Окултните религии, дори насън народът не приема, и по изкуствен път, чрез насилие се поддържа окултизмът.“ Но не вярата в Бога била униожена. Бил изчистен само окултизмът проникнал във вярата.

През последното хилядолетие единствено в Русия можала така рязко да се промени философията на народа. Значително религията да се принизи, да се превърне тя във вяра в комунизма, макар това да е също вяра.

Съвсем неотдавна, ти си свидетел на това, отново народът на страната в която живееш ти, смени ориентира рязко. Пътят по който с възторг вървяха всички в страната живеещи, беше признат като неверен. И пак се променят приоритетите.

От народа ли избран е новия път? Ни най-малко. Неясен пътят е изобщо на народа. В окултен, нереален светът народите пътят сами не си избират. Винаги някой го указва. Но кой? Върховният жрец, който и днес светът управлява.

Как става неговото управление над хората от днешния свят? И защо никой не може да го свали? Къде се той намира? Виж. Аз мога да ти го покажа.

ЖРЕЦЪТ, КОЙТО И ДНЕС УПРАВЛЯВА СВЕТА

Сега ти виждаш възрастен човек. Не се учудвай ти на простата му външност. Не се отличава той от мнозинството хора по дрехите, маниера на поведение, и както виждаш в бита е обкръжен с обикновени вещи. И къщата му не е голяма – цялата прислуга са му двама човека. Той има и семейство: жена и двама синове. Но даже и семейството не знае, кой е той свъщност. И все пак в него има едно външно отличие от всички хора. Ако внимателно го наблюдаваш, да видиш ще можеш, че цял ден той прекарва в уединение. И по лицето му се забелязва дълбочина на размишленията. Когато той яде, с жена си разговаря, макар това да става рядко, очите му покрити са сякаш с мъглива пелена. И даже когато гледа телевизия, приспуснати са клепачите му, и той не се чуди никога, не се засмива. В действителност той почти никога не гледа телевизия. Той само прави се на гледащ, а в това време размишлява интензивно за нещо свое. Той изгражда грандиозни планове. И управлява действията на цели страни. Той е жрец върховен от династията на жреци, получил по наследство окултни знания, които също ще може да предаде на един от своите синове. Само за година той ще успее устно всичко да изложи на наследника, когото подготвя тайно даже от него: способности определени отдавна развива жрецът у сина си.

Всички пари в света принадлежат на жреца върховен. За него работят всички пари в света. Дори онези, които сега са в джоба ти. Не се учудвай. Ще ти покажа как това става, чрез какво, и защо предпочита да живее не в замък жрецът върховен, с охрана многобройна обкръжен, и пред раскоша предпочита обикновеното.

Охрана жрецът няма затова, че той прекрасно знае – колкото е висока властта видима, толкова повече е нужна и охрана. Но с никаква охрана, дори стохилиядна, управник никой земен не ще успее да се защити. Имало е случаи, когато охраната сама могла е да го предаде или убие. Освен това, охраната създава много грижи. В някои моменти е длъжен да се подчинява на условията на охранителите сам управника. Да съобщава на охраната за намеренията си, например за предстоящо придвижване.

С охрана винаги човек е под наблюдение и затова му е трудно да мисли.

И по-надеждно е и по-просто – да скриваш същността си. С това, и

нападките на противника или съперника за власт, или на фанатика, да изключиш по отношение на себе си.

Сега си мислиш: „Но как възможно е да се управлява най-огромното количество от хора, и без да имаш помощници, чиновници, закони писани и без наказания за виновните в неизпълнение?“

Всичко е много просто. Отдавна вече в окултност потънали са повечето от хората.

Върховният жрец познава на окултизма методите. Има и помощници, чиновници, писачи на закони, палачи и тъмници. Има и армии и пълководци, но нито един от тези, които неговата воля изпълняват, сами не подозират даже, кой незримо ги командва и как раздава заповедите си.

Междувременно е проста незрима и безконтактна системата на управление.

Във всяка страна, в големи или малки градове се срещат хора, които изведнъж започват да чуват гласове, излизащи незнайно откъде. Гласът от неизвестен произход може да заповяда на човека да извърши някакво действие, и на нареждането подчинява се човек.

Понякога гласът е явно чуван, а друг път и на човека сам не е ясно какво се случва с него: някакво необичайно желание се появява – и човекът извършва действието заповядано.

Подобно явление науката съвременна познава. И лекарите – психиатри, и представителите на другите науки, отдавна се опитват да изучат природата му, но напразно.

От науката съвременна това явление признато е за болест психическа. Хората, които отишли са при лекар с твърдение, че чуват гласове незнайно откъде, които им нареждат, лекарите се стараят непременно да вкарат в болница. Каква? В психолечебница, така се казва тази болница. В много страни тя е прилична на затвор. Такива много болници има в съвременна Америка, днешна Европа и в Русия. Там хората лекуват с разни таблетки и инжекции, с цел да успокояват психиката им. И от лекарствата човек дълго спи и става вял, и други много чувства в него се притъпяват. И някои хора престават явно да чуват гласа. Други пред лекарите се преструват, за да излязат от затвора – болница.

Но не всички хора, които чуват гласове се обръщат към лекар. Сега си представи, че подчинен на този глас човекът атомна ракета управлява или ръководи армия, или пък длъжен е да охранява щам със смъртоносни бактерии. А гласът му дава специална заповед.

Науката не е могла да определи природата на необичайното

явление. То днес съществува явно, но се боят да го афишират, а напразно. Но отдавна станало е необходимо да се помисли за нещо просто: ако приемник има на сигнала, то някъде трябва да има и предавател.

На върховния жрец и на помощниците му е известен начинът на предаване на заповеди-гласове. Освен това те знаят, какъв тип човек формира се от религии множество. Жреците именно са на религиите и окултизма родоначалници. Те са им нужни за да ръководят хората. Повярвал в нереален свят фанатик, подобен на биоробот е, и предразположен да слуша на гласа командите, и всяка заповед без ропот на изпълни.

Върховният жрец и помощниците му знаят как да насъскат и да накарат да воюват помежду си хора от различни вярвания.

Причините за войните са различни, но винаги и във всяка война възличията във вярата била е основно оръжие.

Техническите средства и всичко онова, което искусствено разнася информацията, също чрез хората подвластно е на жреците. И за това на тях е им е нужно да ръководят всяко предаване по телевизията или ръката на онзи, който на хартия пише. Достатъчно е да се създадат общи условия, в които средствата за информация ще се стремят за пари да работят. Рекламата например, на стоки всякакви по телевизията все по – изтънчена се прави, става натрапчива и агресивна. Всеки един психолог ще ти каже, че тя не е нищо друго освен агресивно внушение, насочено към хората. И често не за тяхно благо, а във вреда. Хората убеждават без капка срам и изчервяване, че не е възможно без реклама, тя уж донася парите в телевизията. Но заплаща всяка една реклама човекът, който гледа телевизия, и купува стоките по внушение на рекламата. В цената на стоката са и парите за рекламата. Какво по-тъжно може да бъде от такава ситуация?

И служат парите като най-мощен лост за влиянието на жреците.

Казах ти, че дори тези пари, които са в джоба ти служат на върховния жрец. Ето как става всичко.

В заплетената банкова система има една проста закономерност. Парите, взети от банката, умножават нейния капитал. Например, взема кредит държавата Русия от Международната банка. Трябва да го върне с процента лихва, много по-голям отколкото е взела. Откъде се взема разликата? Ти плащаш данъци, но и дори старецът, който вече не работи и си купува четвъртинка хляб, в цената му е включен също процент за данък. И ще бъде даден този процент или пък част от него на Международната банка. Тъй процъфтява капиатал, но чий? На върховния жрец. Без да докосва капитала, той е способен потоците пари да пренасочва

към войни, дела окултни или за производството на смъртоносни лекарства.

Целта е проста! В него преобладава гордостта, и тя свят свой различен от сътворения от Бога, стреми се да създава и в подчинение да държи. И да постигнат желаното частично се удава на жреците. Суетността на хората в това на тях помага. И те сами творят суета сред хората.

Ти обърни внимание, в суетността си не забелязват хората, че все по-малко информация им се подава. И все по-строга става забраната на въпроса и на темата една: дали е верен пътят, по който днес човечеството се стреми?

Ако се осовободят от суетата, мнозина биха могли да определят: щом с всяка година болестите сред хората се увеличават, не секват войните, и катастрофите са повече с всеки изминал ден, съмнителен е този път, по който ний вървим. Но суета! Тя не позволява да се размишлява. А жрецът ежеминутно мисли, строи планове и ги изпълнява чрез ръцете на множество хора.

Аз дълго слушах развълнувания разказ на Анастасия, без да я прекъсвам, без да я разпитвам, без да задавам уточняващи въпроси. Този път останах в тайгата повече от обичайното. Когато си тръгнах, разбрах, че съм претоварен от обема информация и ще ми е трудно да я изложа в книга. Освен това прекалено необичайни неща говореше тя, засегна религията, властта. В религиите има твърде много и всякакви фанатици. Те са готови на се нахвърлят върху всеки, посегнал на тяхното вяване! А защо са ми на мен тези проблеми?

ТРЯБВА ДА СЕ МИСЛИ

Вече в къщи и подготвяйки книгата за предаване в издателството, аз до последния момент не можех да реша струва ли си да включавам в ръкописа всички нейни изказвания.

Когато Анастасия говореше за прекрасното бъдеще на Русия, което може да бъде постигнато чрез родовите имения, всичко в нейните думи беше ясно. Идеята ѝ беше подхваната от читателите. Хората започнаха да действат.

Когато в книгата „Кои сме ние?“ тя, също така развълнувано нарече Исус Христос свой по-голям брат, а аз го написах, някои читатели, основно вярващи християни, започнаха да изразяват недоволство.

В предходната книга написах, как на въпроса: Ще може ли да я разбере някой от свещенослужителите? – тя отговори, че ще ѝ помогне римският папа Йоан Павел II. Тогава започнаха да се съмняват отделни читатели католици.

Заради подобни изказвания не ме напускаха съмненията струва ли си да пиша в книгите за необичайните действия, думи и поведение на Анастасия. Полза ли носят те или вреда? Дали няма да поставят под съмнение някои читатели очевидни и реални идеи за устройството на обществото чрез подобряване на благосъстоянието и начина на живот на отделните семейства?

Освен това самият аз се съмнявах в думите ѝ: може ли такова нещо да се каже: „сестра на Исус Христос“, „ще помогне папа Йоан Павел II“.

Ако се прегледа цялата Библия, там никъде не се споменава, че Исус Христос е имал братя или сестри.

И внезапно се случи събитие, което мога да нарека супер сензация, и във връзка с това, необикновените изказвания на Анастасия ме караха отново и отново да се замислям за величината на истинските възможности на човека. А се случи ето какво:

До мен ненадейно достигна новината за това, че Ватикана е публикувала информация, в която се говори за две сестри на Исус Христос. Не разбрах само дали бяха родни или братовчедки... Чух това кратко съобщение, когато бях сам в къщи и се занимавах с някаква домашна работа.

Работеха едновременно и радиото и телелвизора и не мога с точност на кажа откъде прозвуча тази новина. Според мен от

телевизионните новини.

След това, не знам защо, всеки път когато сяхах на бюрото си, аз вземах в ръце записките си с необикновените изказвания на Анастасия, които по-рано бях решил да не включавам в новата книга. Сега се замислих за правилността на своето решение. Сред тези изказвания беше и това:

„Президентът на САЩ Джордж Буш с една своя нестандартна постъпка, без сам да разбира това, ще спаси своята страна от страшна катастрофа и ще опази света от невиджана по своето разрушително въздействие върху всичко земно война.“

Това изказване на Анастасия след случилите се в САЩ на 11 септември разрушителни терористични актове и военната операция, а фактически и войната в Афганистан с непосредственото участие на САЩ, на пръв поглед напълно противоречеше на станалото в действителност. Обаче анализирайки информацията, съобщавана от пресата и телевизията, аз все повече се убеждавах в мнението, че събитията, случили се на 11 септември в Америка трябва да разкрият на хората сериозна тайна. Да предотвратят по-мощни и глобални терористични актове и различни страни. И те биха били предотвратени ако тайната се разкрие. И отново и отново препрочитах всички необичайни изказвания на Анастасия. Ето какво се получаваше.

На 11 септември 2001 г. в САЩ се извърши серия от широкомащабни терористически актове. Управлявани от някого пътнически самолети с хора на борда, излетяха от летищата в Ню Йорк и веднага измениха зададения маршрут. Самолетите един след друг се врязаха в небостъргачите на търговския център и в други стратегически важни обекти.

За това чува хора от различни страни. Неведнъж те видяха страшната картина на разрушенията по телевизията. Скоро след това събитие беше определен главният виновник – Усама бен Ладен и неговата организация. Малко по-късно президентът и правителството на САЩ, в съгласие и при участието на редица европейски страни и Русия, започна да бомбардира Афганистан, където, според тяхната информация, се намира главния терорист и членовете на неговата организация.

Къде е тайната? Та нали кадрите с последствията от терористичните актове и хода на антитерористичната военна операция показваха непрекъснато, и до днес ги използват в репортажите по няколко пъти на ден.

Тайната е в пълното отсъствие или скриване на причините за извършените терористични актове, в пълната липса на логика в действията не

на самите изпълнители, а на техните организатори.

Тайната е и в това, че пресата дори не се опитва по какъвто и да било начин да анализира причините на случилото се, сякаш всички средства за масова информация са получили забрана да осветляват този въпрос. Ежедневно ни се показват и се говорят само фактите на случилото се. Постоянното повторение превръща извънредното в нещо обикновено, привично, като ежедневните репортажи за пътните произшествия.

Според съобщенията в средствата за масова информация се обрисова следната картина. Някой си много богат терорист, според общо приетата версия – Усама бен Ладен, е подготвил и чрез изпълнители е осъществил, серия от гръмки атентати, които са съпроводени с голям брой жертви и с невиджан по-рано ефект на въздействие върху хората от целия свят.

Какво в крайна сметка постига главният организатор на атентатите? Част от световното общество, на ниво глави на държави се обедини срещу него. Прилагат се най-съвременни технически средства и добре обучени войскови формирования за издирването и унищожението му.

Според съществуващата версия, терорист номер едно се крие в планинските пещери на Афганистан. Самолетите бомбардират тези планини, а също и войските на талибаните, които са смятани за помощници на терорист номер едно.

Най-развитите държави, начело със САЩ, заедно възнамеряват да се справят и с всички лагери на терористичните организации, независимо в коя страна се намират те.

Може ли да не предвиди подобен ход на събитията човекът, явяващ се организатор на атентатите? Пълна глупост! Разбира се, че той е разбирал, че точно така ще се случи. На него, който е способен толкова дълго време да се укрива от специалните служби, да подготвя и осъществява атентати, изискващи сериозен анализ и разчети, едва ли е било трудно да предвиди и подобен ход на развитие на събитията.

Тогава какво се получава – от една страна, той е хитроумен стратег и тактик, съвършен аналитик, а от друга – е пълен глупак. Излиза, че със своите терористични действия той е навлякъл гибел не само на себе си, на своята организация, но и на всички терористични организации, които дори не са свързани с него.

Ситуацията е нелогична, а следователно и действията на световното общество за борба с тероризма могат да бъдат неефективни, в голяма вероятност – дори опасни. Логиката говори за това, че главният организатор на атентатите остава извън подозрение.

Каквото и да е това, едно е ясно: От фактите, поднасяни от средствата за масова информация, се обрисова именно такава – алогична – картина на случилото се.

Разбира се, както много други хора, и аз отначало не обърнах внимание на това. Случилото се в САЩ възкреси в паметта ми едновременно няколко изказвания на Анастасия. Тях, също, поради необикновеността и странността им, аз не исках да публикувам. Но сега след американските събития, именно те много неща ми обясниха. Макар и далеч не всичко. Ето, например, едно от тях:

„Ръководителите на големите и малки държави още от времето на египетските фараони – са най-несвободните хора на Земята. Големата част от времето си те прекарват в изкуствено информационно поле, принудени да се подчиняват на общоприети ритуали на поведение. Към тях непрекъснато постъпва огромен обем от типична, еднообразна информация, но факторът време не им позволява дори нея да анализират. Преминването на ръководителя на една държава от изкуствения свят в естествения, дори за три дни, е опасно за жреците от различни нива. В това число е опасно дори за светските конкуренти на ръководителя. Опасността се заключава в това, че ръководителят може да започне самостоятелно да анализира много процеси, и да се освободи сам от властта на окултните въздействия и да освободи от тях народа си.

Естествено информационно поле е естествената природа, нейния вид, ароматите и звуците. Напълно да предпази човека от окултни въздействия може природата в собственото имение – мястото в което флората и фауната с любов се отнасят към човека.“

Сега, когато седях зад бюрото си от кедръ, подарено ми от Анастасия, и си спомнях това изказване, то не ми се стори така странно както преди.

Действително погледнете, какво става дори и с нашия Президент. Постоянни срещи ту с глави на други държави, чу с чиновници от нашата страна. Всички те искат не да пият чай, а идват с различни проблеми, и изискват за тях незабавни решения. А пресата? Само да стане някакво по – необичайно събитие и пресата веднага – „каква е реакцията на Президента?“ Или още по-нахално – „защо на мястото ан събитието не отиде Президентът?“ Одобрява се ако той отиде в района, където се е случило наводнение или нещо друго. Добре ли е това?

Кога би могъл той да помисли спокойно, да анализира постъпващата информация? „Дайте ни Президента!“ – щом се случи нещо, иска народа. Така се е случило. Така е прието. Ами ако се приеме другояче? Не

е длъжен Президентът да хуква нанякъде като пожарникар. Не е длъжен да приема чиновници и да хаби време за съвещания.

Необходимо е да му се даде възможност да поседи в собствената си градина, и оттам да наблюдава събитията в страната и да анализира постъпващата информация. Понякога да взема някакви решения. Може би тогава и народът ще започне да живее по-добре. „Що за глупост?“ – ще си помислят мнозина сигурно, мнозина, както в началото мислех и аз. Глупост ли? А това, че не дават на човека да помисли, нормално ли е? Някому това е много изгодно, президентите на различните страни да мислят колкото може по-малко. Какво ще се случи с нашата страна, ако се даде на нашия Президент време спокойно да мисли? Да не се разкъсва? Да му се даде възможност поне за известно време да излиза от изкуственото информационно поле?

И изведнъж! При тази мисъл сякаш ток протече през тялото ми, а бюрютю ми се сгря. Невероятна догадка... От вълнение не знам защо аз грабнах телефонната слушалка и без да набирам номер, защото тя няма телефон, изкрещях: „Анастасия!“

Обичайният сигнал не се чуваше в телефона. И след миг аз ясно чух познатият и различен от всички други гласове на света, чистият и спокоен глас на Анастасия: „Здравей Владимир. Опитай се да не се вълнуваш толкова силно. Сам виждаш, какви неестествени действия предизвиква излишното вълнение. Няма да говоря с теб по телефона. Моля те успокой се. Стани от бюрото и излез на чист въздух в горичката до дома ти.“

В слушалката се чу сигнал. Аз я положих върху поставката на телефона.

„Ама че работа, – помислих аз, – така се разълнувах. Интересно дали наистина Анастасия ми говореше или от вълнение ми се пристори? Наистина трябва да изляза на чист въздух и да се успокоя.“

След малко се облякох и отидох в гората, която се намираше край дома ми, навлязох в нея и видях... Анастасия стоеше под един бор, леко встрани от пътечката и се усмихваше. Без дори да обърна внимание на необичайната ѝ поява веднага заговорих.

КОЙ СПАСИ АМЕРИКА

– Анастасия, аз разбрах... Анализирах, съпоставих твоите изкъвания и събитията случили се в Америка и ми стана ясно... Ти ме слушай, ако греша ще ме поправиш. Серията от терористични актове, които се извършиха на 11 септември в Америка, беше непълна. Организаторите са подготвяли нещо значително по-голямо. Така ли е ? Да?... Разбира се, че е така. Само детайлите не си представям. Най-общо... струва ми се, че се научих. Но в детайли... Можеш ли да разкажеш по-подробно?

– Мога.

– Разкажи.

– Главният организатор е планирал последователно да задейства шест терористични групи. Всяка от шесте групи е трябвало да действа самостоятелно в установено за нея време. Нищо един за друг те не са знаели. И ръководителите им не са знаели, кой е главният и каква е крайната му цел. Във всяка група са влизали религиозни фанатици, готови на тръгнат на смърт.

Само една група се е състояла от хора, съгласили да извършат това деяние за пари.

Първата група е трябвало да завладее всички граждански самолети намиращи се по едно и също време във въздушното пространство на страната, излитащи от летищата и пристигащи в страната. Всички завладени самолети се е планирало да се насочат към разрушаването на важни за страната обекти.

Шест дни преди това друга група е трябвало да зарази водата във водопроводната система на двадесет и седем големи хотели. Бил измислен начин, при който е почти невъзможно да се определи къде е източникът на заразата и злоумишленикът-изпълнител. Изпълнителят трябвало да се настани в една от стаите на голям хотел. Да монтира на крана за студената вода специално устройство и да отвори крана. Вода от него нямало да се излее. Напротив, налягането на въздуха щяло да вкара в системата за водоснабдяване смъртоносен прах. След това кранът се затваря, и на другата сутрин злоумишленикът се пренася в хотел в друг град.

Попадналите във водопроводната система бактерии, в съприкосновение с водата стават лепкави. Те прилепват към стените на тръбите, раздуват се, размножават се и се стичат надолу. След 12 дни те биха

станали много. В обичайна естествена водна среда те не биха могли да се размножат. Други бактерии биха ги унищожили. Но във водопроводната система не може да се получи такова уравновесяване. Водата е лишена от човека от множеството ѝ природни свойства.

По време на най-голямото използване на вода, когато хората се мият сутрин потокът вода щял да откъсва част от тези бактерии и от крановете да потече заразена вода. Измилият се с нея човек веднага няма да почувства нищо. Но след осем или дванадесет дни на тялото ще се появят язвички. Все повече и повече. Те ще се увеличат по размер и ще гноят. Болестта е заразна, а лечението ѝ е затруднено. В организатора на този акт има противоотрова. Болните хора е трябвало да се появят в много страни. Скоро би станало ясно, че болните са живели в хотели. Това трябвало да стане известно едва след падането на самолетите.

Неприятно ми е да разказвам, какви злодеяния е трябвало да извършат другите злоумишленици. Като резултат всички терористични актове е трябвало да всеят ужас и паника.

Много хора със семействата си биха тръгнали да бягат от страната, биха се опитали да преведат своите капитали в страни, според тях по – безопасни за живеене. Но не във всяка страна биха се съгласили да приемат бежанци от САЩ. Ужас и страх би обхванал населението на повечето страни: ако не беше успяла да устои считаната за най-силна сред тях...

– Стоп, Анастасия. Аз ще опитам сам. И след това те, главните организатори, тогава те биха се обявили. Има предвид биха издигнали свои искания чрез някакви свои посредници.

– Да.

– Но не са успели да извършат всички замислени атентати. Не им се удаде да изплашат американците напълно. Затова не успяха да извършат всичко замислено, защото са били принудени да действат значително по-рано, без да е завършена окончателната подготовка. Затова се е получило така нелогично. Атентати има, а няма искания. Пропаднало е! И се досещам защо. Защото главните, най-главните, се намират в средите на живящите днес жреци. А те са се изплашили от действието на Буш и са били принудени да почнат по-рано. Така ли е ?

– Да. Те...

– Чакай Анастасия, аз трябва сам да разбера всичко. Да се науча да разбирам. Това е много важно. Ако аз успея, значи ще могат и други като мен, също ще могат да видят реалността, в която живеем. Значи всички ще разберат какво е нужно да се направи за подобряването на

живота.

– Да, Владимир, ако успееш ти и другите ще могат. Кой по-рано, кой по-късно, но ще започнат хората да градят живота си в реалност прекрасна. Ти говори, само че по-спокойно, не бива толкова силно да се вълнуваш.

– Аз почти не се вълнувам вече. Макар че не. Тук е трудно да не се вълнуваш. Ама че работа. Президентът на Америка Буш е устроил такава суматоха за умниците. Разбрах: те са се ужасили, когато той... Когато Президентът на Америка Буш внезапно замина за своето ранчо в щата Тексас. Само половин година след като стана Президент. И изведнъж взе отпуск и замина почти за месец! И къде заминава? Не на някой умопомрачителен курорт. Не в някой екзотичен замък. Отива на ранчо, където има неголяма къща. Дори липсва президенстка линия за връзка. Има само един обикновен телефон. И няма множество телевизионни канали. Защото няма сателитна антена. Журналистите и аналитиците говореха за тези факти, а какво стои зад тях никой не разбираше. Четох в Интернет за всичко, което засяга пътуването на Буш в ранчото му. Излагаше се само факта. Само се чудеха защо си е взел отпуск толкова рано. Защо за толкова дълго време. Двадесет и шест дни той прекара в своето ранчо. И не пускаше журналисти там и не канеше чиновници.

– И никой! Никой не разбра. Президентът на Америка извърши широкомащабно действие, каквото преди него не е правил нито един президент за цялото съществуване на страната. А може би такава неща не е правено от нито един ръководител през последните пет или десет хиляди години.

– Да, не е правено.

– А грандиозността се състои в това, че ръководител на държава, огромна и най-важна в света страна, за ужас на жреците от всякакъв цвят, внезапно се изтръгва от изкуственото информационно поле. Просто реши и спокойно излезе от него. А следователно излезе от контрола на окултистите. Сега разбрах: ръководителите винаги са под контрол. Зорко се следят ежедневно изказванията им, дори интонациите на гласа и изражението на лицето. Техните действия се коригират, подхвърля им се всевъзможна информация. А Буш решава и излиза от това поле. Те са в ужас. Опитали са да му въздействат с окултни способности. Както ти казахте да му диктуват с глас на разстояние. Но не е станало, не са достигнали до него! Ти ми говореше, помниш ли? Казваше ми, че природата, флората, фауната – това е естествен свят, и той не допуска до човека вредни окултни въздействия. Защишава човека, ако той встъпи в контакт

с естествения свят. Сам ако го създава.

– Да. Това е действително така.

– Джордж Буш явно не е създавал растителността в своето ранчо. Но сам е избрал мястото. Отнесъл се е с любов към него. Към природата, която там се намира, това се вижда от много факти. Тя – природата – е реагирала не неговата любов. Отговорила му е със същото. Тя го е защитавала също както растителността в родово имение. Възможно ли е това, Анастасия, когато не засаждаш сам, а тя да реагира?

– Възможно е. Понякога реагира, ако искрено и с любов човек се отнесе към обкръжаващото го. В случая с Буш това се е случило.

– Ето. И аз го разбрах. Президентът се е намирал в своето ранчо. Всички смятаха, че е лишен от информация. Но всъщност той значително е намалил потока от изкуствена информация, от изкуствения свят. А потокът от естествена информация от обкръжаващия свят значително се е увеличил. Президентът го е възприемал чрез шумоленето на листата, плисъка на вода, песни на птици и подухване на вятъра и е размишлявал. Анализирал! Мислел! Този факт се опитват за „затрият“, да забравят, да не споменават за него. Да го изключат. Няма да стане! Той въпреки всичко ще влезе в историята на хилядолетието. Разбрах Анастасия. Могат да се говорят много умни неща. Да се напишат много песни и стихове като библейския цар Соломон. А може да се постъпи и по-ярко и убедително както направи Буш и да се каже по този начин на света: „Вижте хора, аз съм богат, имам най-висшата власт над най-силната страна в света. Но това не е главното за същината на човека. На човешката душа, на нейната Божествена същност се нрави повече друго: не изкуствено създадения свят, а естествения, създаден от Бога. Моето ранчо е по – близко на душата ми от златото и техническите достижения. Затова и отивам в ранчото си. Замислете се хора и вие над стремежите на своя живот!“ Президентът на Америка направи най-добрата, най-силната и убедителна реклама на родовите имена, за които говореше ти. На бъдещите руски родови имена. На целия свят. И ако и след това хората не разберат, то значи, че наистина човечеството спи. Или почти всички хора се намират под хипноза. И затова се мъчат, и боледуват, употребяват наркотици и воюват и се убиват един друг. Ако човечеството не излезе от хипнозата след твоите думи, и след действията на Буш, тогава ще е нужна катастрофа. Буш е Президент. Той е най-информирания човек в нашия технократски свят, защото има достъп до информацията на спецслужбите, институтите за анализи също му дават информация. Но той познава и информацията на естествения свят. Той ще

може да сравни, да анализира. Той е сравнил и със своето действие по-каза... Стоп. Пак невероятна случайност. Не, цяла серия от случайности, ако са случайности изобщо. Ти казваше... Ти казваш, а после се случва... Руският Президент в началото на новото хилядолетие ще издаде закон за земята: на всеки, на всяко руско семейство да се даде безплатно по хектар земя.

На 21 февруари 2001 година, в новините по всички програми на телевизията се предаде репортаж от заседанието на Държавния съвет под председателството на Президента на Русия В. Путин. На заседанието се разглеждаше въпроса за земята. За частната собственост върху земята, включително и селскостопанската. Различни бяха мненията на събралите се на съвета губернатори. Мнозинството от ръководителите на региони – членове на Държавния Съвет, се споразумяха за това, да се предостави на руснаците земята като частна собственост.

Президентът, ако се съди по неговите реплики и изказването му, и по това, че именно той постави въпроса за земята пред Държавния Съвет, също е за отдаване на земята като частна собственост с право на предаване в наследство.

В резултат, на правителството е поръчано до май 2002 година да се подготви проект за ново законодателство за земята и да се внесе за разглеждане в Държавната Дума.

Разбира се става дума за продажба, а не за безплатно отдаване на земята за родови имения, и селскостопанските имоти не се засягат, но все пак, явното движение напред е осезаемо.

– Анастасия, това верига от случайности ли е, или ти понякакъв начин влияеш върху хората? Така ли е? Ти също ли можеш с глас от разстояние да командваш? Разбира се. Можеш. И го правиш. Говориш ли с тях?

– Владимир, с нито един човек, освен с тебе, и то едва днес по телефона, аз не съм говорила от разстояние както ти предполагаш. И никога няма да се възползвам от възможността за въздействие насила.

– Но нали веднъж, когато бях в Москва аз чувах твоят глас Анастасия. Нямахте те редом, но гласът звучеше.

– Дядо ми Владимир тогава беше с тебе. Мнозина от хората могат да улавят мислите, които са в пространството. Това е естествена способност на човека. По-рано са я притежавали хората и в това няма нищо лошо. Когато отсъства насилие. На разстояние един човек може да докосне с мисълта си – лъч някой друг човек – да го огрее и с това да ускори мисловния му процес. Лъчът-мисъл е у всеки човек, но силата му е

различна.

– Но твоят лъч е много силен, с него опитвала ли си хора да докосваш?

– Да. Но няма да ти назова имена.

– Защо?

– Докосването на лъча не е главното за тези хора. Главното е в тях е тяхната способност да възприемат действителността.

– Добре, не казвай имената. Само че... А, ето това е! Знаеш ли за какво си помислих? Грандиозно! А нали ти можеш от разстояние не само да стопляш с лъча си, но и да гориш. В прах да превърнеш дори камък. То го показва веднъж. Тогава изгори онези, които подготвят атентати. Изгори жреците, а и изобщо цялата тази нечистотия. Ти казваше. Помня, писах го: „Ще изгоря с лъча си за миг тъмата на вековни постулати. Не заставайте между Бога и хората...“ И така нататък. Помниш ли тези свои думи?

– Да, помня ги.

– Тогава какво се бавиш? Защо не ги гориш? Нали го каза.

– Говорех за постулаите. Но хора не ще посмея никога с лъча си да горя.

– Дори главните организатори на атентатите?

– Даже тях не бих посмяла.

– Защо?

– Сам помисли какво говориш Владимир.

– Какво има да мисля? На всички е ясно организаторите на атентати и техните помощници е нужно да се унищожат незабавно. За това вече са задействани армии на различни страни. Спецслужбите. Хора гинат.

– Техните усилия са напразни. Истинските организатори те няма да намерят нито да унищожат. По този начин атентатите не могат да се прекратят.

– Ами още повече тогава. Ако ти можеш да изчислиш и да ги изгориш в един миг и главните организатори, ипомощниците им, тогава го направи! Изгори ги!

– Владимир, а ти можеш ли да помислиш още малко и да определиш кои са помощниците на главните организатори и колко са те?

– Е, да помисля разбира се мога. Но едва ли ще определя. Ако ти знаеш, кажи, назови имената им.

– Добре. Между помощниците на терористите си и ти Владимир, твоите съседни, приятелите ти, познатите.

– Какво? Какво говориш Анастасия? За себе си, както и за моите приятели аз знам с абсолютна сигурност – ние не сме съучастници.

– Начинът на живот на повечето хора Владимир е почвата, пораждаща терор, болести и множество катаклизми. Нима този, който работи в завод, произвеждащ автомати и патрони за тях, не е съучастник в убийствата?

– Онези, които произвеждат оръжие, може и косвено да са съучастници. Но ти говореше за мен. Аз там не работя, там където се произвежда оръжие.

– Но ти пушиш Владимир.

– Е, да. Това каква връзка има?

– Вредно е пушенето, следователно ти тероризиращ своето тяло.

– Своето?... Но ставаше дума за друго...

– Защо за другите веднага трябва да говорим. Нека всеки внимателно анализира своя начин на живот. Особено онези, които в градове живеят. Нима онези, които карат автомобили не знаят, с какъв смъртоносен газ въздуха заразява техния автомобил? Нима живеещите в големи блокове, разделени на множество апартаменти, не знаят, че е вредно да се живее в такива домове, и е опасно? Жизнеустройството на повечето градове насочено е към унищожението на човека, към неговата дезориентация по отношение на естественото пространство. Повечето хора, живеещи по този начин са съучастници на тероризма.

– Да допуснем. Но сега мнозина започват да го разбират, и се подготвят да променят начина си на живот. Тогава помогни на тези хора, изгори главния организатор на терора със своя лъч.

– Владимир, за да изпълня твоята молба, на мен е ми е необходимо да изпратя по лъча си много злобна енергия, способна да унищожи човека.

– Е и какво? Така и направи. Та този човек е главен организатор на терористични актове.

– Разбирам. Но преди да мога да насоча злобна енергия към друг, аз трябва да се концентрирам и в себе си да произведа голям обем от тази енергия. После тя в мен да се всели ще може пак или на части в други ще се разсредоточи. От мен ще бъде унищожен жрецът върховен, но действието си програмата му ще запази. А злобното ще си намери друг жрец върховен и той ще бъде по-силен от унищожения. Разбери Владимир, тероризмът, убийствата и рабойничеството са от много хиляди години. В Египет, от жреците е бил отровен фараон, защото се опитал на техните деяния да се възпротиви. Когато гробницата му открили

учените в миналия век, те определили, че Тутанхамон бил само на осемнадесет години. От Библията на теб ти е известна войната на жреците. Ти си спомни, че в Стария завет говори се за нея. Преди да излязат евреите от Египет, спорели жреците. Жрецът Мойсей искал властта изцяло над евреите, но не пискали да удовлетворят молбата му жреците. И тогава скакалци нападнали посевите в Египет. После мор поразил всички деца. Множество болести настигнали животните и хората. И пуснал фараонът евреите. В уплаха жителите на Египет им давали добитък, оръжие и злато и сребро.

В Стария завет се казва, че Бог такива действия в Египет е сътворил.

Възможно ли е подобни деяния да е извършил Бог? Разбира се това е невъзможно. Твори щастлив Живот за всички Бог. Атенатите в Египет са дело на жреци, когато между себе си властта са делили. И обвинявали са Бога за злодеянията си. Още, спомни си Владимир, Христос на кръста как разпънали са. Кой редом с него, разпънатия, на съседен кръст е бил? Разбойник! Така говори Новия завет. И било е това преди две хиляди години. Но и тогава е имало разбойничество между хората. Разбойниците са наказвали. Но каква полза? Разбойничество има и до днес. Все повече със всеки следващ ден. Защо? Хилядолетия живели в суета, не осъзнават хората, че със зло не трябва да се борят със злото. Само ще се увеличава злото в тази борба. Ето защо Владимир, не мога на злото на отговоря със злоба.

– Не можеш или не искаш, не е толкова важно. Когато говориш Анастасия доводите ти тежат. Действително не е могло човечествот хилядолетия да се пребори с бандитизма. Може и да не са използвани правилните методи. Но като гледам днешната ситуация в света нищо друго не ми идва наум, освен с военна мощ да се смачка тероризма. Все по-често днес се чува и израз: „религиозен екстремизъм“. Ту чувала ли си го?

– Да

– А още казват: „ислямски религиозен екстремизъм“. Той е най-силен от всички религиозни екстремизми, така казват.

– Да, казват

– Тогава какво да правим? Ислямската религия съм чувал, че се разпространява най-бързо от всички. Между познатите ми има мюсюлмани, и те не са лоши хора, а от друга страна, и екстремисти има сред мюсюлманите. Те извършват мащабни атентати. А освен с военна сила как трябва да се борим с тях?

– Преди всичко без да се лъже.

– Кого да не лъжем?

– Себе си.

– Как така?

– Разбираш ли, Владимир, ти си слушал за религиозния екстремизъм на мюсюлманите. Много хора са наречени терористи. Не само ти го знаеш, усилено се носи тази вест из целия свят. Не е трудно такава мисъл да се внуши на много хора, когато наистина се случват атентати и към тях са съпричастни мюсюлманите. Но говорейки за мюсюлмански тероризъм, се премълчва друг тежък аргумент.

– Какъв?

– Онези, които са наричани екстремисти и терористи твърдят, че именно те да спрат терора се опитват, и да спасят народа си от напаст. И аргументите им също са валидни. Те смятат, че целия свят спасяват от чумата, която носи западния, немюсюлмански свят.

– Ти каза, че аргументите им са валидни. Но аз не чувам нищо за тези аргументи. Ако ги знаеш, разкажи.

– Да, ще ти кажа. А ти, опитай, разсъди, после ще кажеш, кой е прав от двете воюващи страни. Примерно следното по смисъл говорят духовните наставници на свойсто паство от мюсюлмани: „Гледайте, хора, гледайте, какво неверниците носят за нас. Светът на Запада потънал е в разврат и блудство. Те своите болести страшни на нас и на децата ни искат да пренесат. Да спрат са длъжни нашествието на неверните, воините на Аллаха.“

– Почакай Анастасия, това са просто думи, къде са аргументите?

– Привеждат се факти, в които се говори за това, че в страните на Запад, в немюсюлманските страни има разврат и проституция, и процъфтява блудство. Разбойничество също. И с всеки ден все повече хора употребяват наркотици. И страшните болести да се спрат не могат – СПИН, например, но и пьянството.

– Да не би при тях, в мюсюлманските страни това да го няма?

– Владимир, в мюсюлманския свят, в страните мюсюлмански, много по-малко са пьяниците и пушачите. Неизмеримо по-малко болните от СПИН. При тях не спада раздаемостта на децата и в сравнение с други страни много по-малко са измените съпружески.

– Значи се получава, че и двете страни са сигурни, че се сражават за право дело?

– Да

– И какво ще стане занапред?

– Жреците смятат, че всичко са направили, за да започне мащабна война. Обединиха се западните страни, християните в съгласие тръгнаха срещу мюсюлманския свят. След това ще се обедини за борба мюсюлмаския свт. Но ще бъдат силите неравни: мюсюлманите нямат съвременен оръжие. Тогава те, виждайки да загиват хиляди техни единовеци, ще започнат да готвят хиляди терористи, за да накарат западния свят да се спре. Ще започне война, но тя ще бъде спряна, няма да я оставят да се развие.

– Кой?

– Твоите читатели. В тях се формира ново светоусещане, различно от това, което е било в последните хилядолетия. В мечтите свои те сега творят. Когато в реалност мечтите им започнат да се възплъщават, всички войни и болести ще почнат да отстъпват.

– Имаш предвид, че това ще се случи, когато започне строителството на родовите имения? Но какво отношение имат те към прекратяването на конфликти, религиозното противопоставяне по целия свят?

– За тях благата вест ще тръгне по света. И от цялата Земя хората ще прозрат, от хипнотичния си сън хилядолетен ще се събудят. Ще променят те начина си на живот и вдъхновено ще строят Божествен свят по цялата Земя.

– Разбира се, ако започне такова нещо, че и повсеместно, светът наистина ще се промени. Знаем, че ти Анастасия мечтаеш за това. Вярваш в мечтата си и няма да я предадеш никога. И много от хората разбраха твоята идея, свързана с родовите имения. Тези хора наистина почват да действат. Но ти Анастасия не знаеш всичко. Да вървим! Да идем в моя апартамент, в моя кабинет. Веднага ще ти покажа едно нещо и ти ще видиш, ще разбереш сама, с какво се сблъскват тези хора.

– Да идем Владимир, ще ми покажеш какво така те е смутило.

КОЙ Е ЗА, КОЙ ПРОТИВ?

Когато влязохме в жилището ми, Анастасия свали горната си дреха, забрадката и по раменете ѝ се разсипаха златистите ѝ коси. Тя леко тръсна глава и домът ми се изпълни с чудесните аромати на тайгата.

Взех стол и го сложих до креслото си зад бюрото, включих компютъра и му зададох програмата на Интернет.

Не всички хора в Русия знаят какво е това, затова накратко ще обясня. Интернет – това е информационна мрежа, интензивно развиваща се в много страни на света. С помощта на компютър може да се влезе в тази мрежа, и чрез телефонна линия да се получи връзка със сървър. Това е специален мощен компютър, който съдържа множество всевъзможни информационни съобщения. На повечето сървъри могат да се поместват и собствени съобщения.

Владимировския фонд за култура и поддръжка на творчеството „Анастасия“, съвместно с московската фирма „Руски експрес“, също направиха свой сървър и свой сайт, неговото название е „Anastasia.ru“. По такъв начин читателят, който има компютър, може да го набере на клавиатурата и да попадне в нашия сайт, да изкаже мнението си за прочетеното, да изпрати съобщение, да се запознае с мнението на други читатели, да спори или обсъжда някакъв въпрос.

Онзи, които нямат компютри, могат да нааправят същото в някой от интернет – клубовете, които сега функционират във всички областни и краевни центрове, а и сигурно в повечето руски градове.

От време на време с моя компютър и аз влизам в Интернет и се запознавам с изказванията на читателите. Често не мога да го правя, тъй като не успявам да отговарям на идващата лично до мен поща. А в сайта „Анастасия“ през последната година са постъпили повече от четиринадесет хиляди съобщения. Хората обсъждат конкретни въпроси, свързани с идеите на Анастасия за родовите имена. Предлагат проекти за поправки в Конституцията, подготвят се за провеждането на референдум по този въпрос.

Същността на идеята на Анастасия за отдаването на всяко желаещо семейство на не по-малко от хектар земя за изграждане на родово име върху него, в обръщение към Президента се излага много точно и аргументирано, отколкото го направих аз в моето обръщение, публикувано в книгата „Кои сме ние?“ Впрочем сами съдете. За онези

читатели, които нямат възможност да влязат в Интернет, ще приведа извадка от едно от обръщенията.

Открито писмо

До Президента на Руската Федерация Владимир Владимирович Путин

Уважаеми Владимир Владимирович!

През годините на съветска власт, за които и до днес някои си спомнят като за най-добрите години в живота им, се случи може би най-страшното: Ние, гражданите на Велика страна – Русия, исторически изградила се като могъща Държава, излязла като победителка от ужасната Втора световна война и успяла за фантастично кратък срок да възстанови разрушената от войната икономика, незабелязано и за себе си се превърнахме в ...безволеви... паразити и търтеи.

Погледнете, ние всички ходехме на работа, без изобщо да се безпокоим за наличието на свободни работни места и получавахме стабилна заплата, с която можехме нормално да живеем. Ние давахме децата си да се учат и бяхме сигурни в тяхното бъдеще. Ние знаехме, че при достигане на пенсионна възраст ще получим стабилна пенсия и спокойно ще прекараме старините си... И тази стабилност, тази могъща тоталитарна система ни изиграха лоша шега. Сега, когато сме свикнали със социалната пасивност и социалната апатия – безразличието, без да получаваме вече такава стабилна основа за живот, ние започнахме да се възмуцаваме. Вижте, ние не започнахме да действаме за да подобрим живота си, а просто започнахме да ругаем и да се заяждаме за каквото ни падне със съществуващата власт – със всеки следващ президент, с поредното правителство, считайки тях за виновници за настоящето. Та нали ние смятаме, че те са ни длъжни – да ни плащат стабилна заплата, да се грижат за нашето настояще и бъдеще. А ние просто да си живеем за свое удоволствие... и нищо да не правим за поддържането на тази Стабилност и Благополучие. Съгласете се, че когато има движение само в една посока – това е паразитизъм. Ако всички искаме да полуаваме, нищо при това не давайки – това е позиция на паразит.

Но ето че се случи УДИВИТЕЛНОТО: хиляди руснаци се изправиха в порив – ДА СЪЗДАВАТ, и ДА СЪТВОРЯТ

ДА СЪТВОРЯТ – прекрасно цъфтящо кътче своя родина – Русия

ДА СЪТВОРЯТ – прекрасно Настояще и Бъдеще за себе си и своите деца

ДА СЪТВОРЯТ – своето материално и духовно благополучие

ДА СЪТВОРЯТ – Русия като най-богата и процъфтяваща страна

И е нужен за това на хората всичко на всичко малък участък земя, с размер един хектар. И сигурност, че няма да им отнемат после тази земя, тяхната Родина, където ще Създават за векове пространство на Любов за себе си и своите деца. ПРОСТРАНСТВО НА ЛЮБОВТА – което ще се слее с всички цветущи кътчета в необятна Русия и ще възвести на Целия Свят за Великото Чудо – Възраждането на Велика Русия!

Струва ми се, че именно сега в Русия иам такава ситуация, за която може да мечтае всеки Ръководител, наречете го Президент, на своята страна: ситуация, когато хората сами искат да работят и да създават за себе си материално и духовно благосъстояние, без да изискват от държавата нищо друго освен участък земя и символ на стабилността, отразен в Закона.

Не е ли това мечтата на всяка държава – да открие НЕИЗЧЕРПАЕМ ИЗТОЧНИК на богатство и благосъстояние вътре в себе си, да придобие СТАБИЛНОСТ сама в себе си и независимост от външни неприятности!

Уважаеми Владимир Владимирович! Аз, както и хиляди граждани на Русия, още веднъж потвърждавам своето намерение да СЪТВОРЯ своя малък кът Родина, Русия, да го направя цветуща градина за много поколения потомци.

Както и хиляди други граждани на Русия още веднъж потвърждавам своето намерение да се труда за благото на своето семейство и за благото на своята Родина.

Както хиляди граждани на Русия аз престанах безмислено и без задръжки да критикувам както Вас така и нашето правителство, разбирайки сложността и отговорността на Вашата работа.

Както хиляди граждани на Русия аз вярвам във Вашата мъдрост и далновидност, в това, че Вие, с цялата си отговорност ще оцените създалата се ситуация.

Настана време да се окажем с Вас един дружен колектив, в колектив от единомишленици, когато ние ще Ви РАЗБИРАМЕ и ПРИЕМАМЕ като близък приятел, вие ще чувствате нашата любов и поддръжка и с любов ще се грижите за нас, като за поверен ви народ.

И ЗАЕДНО НИЕ ЩЕ СЪТВОРИМ НАСТОЯЩЕТО И ПРЕКРАСНОТО БЪДЕЩЕ НА НАШИТЕ ДЕЦА, НА НАШАТА РУСИЯ!

Вадим Пономарьов, гражданин на Русия 20 юли 2001 година

ТАКА СА ИЗЛЪГАЛИ И НАШИТЕ ПРАРОДИТЕЛИ

Веднъж включих системата за търсене, която по ключови думи определя количеството сайтове, употребяващи зададените думи. Набрах думата „Анастасия“. На монитора излезе много голяма цифра-246 рускоезични сървъра и се даваха техните адреси. Все още не вярвайки, че всички се отнасят за сибирската Анастасия започнах подред да набирам тези адреси и да се запознавам с тяхното съдържание. Оказа се, че огромното мнозинство обсъждаха, в по-голям или по-малък обем, именно сибирската Анастасия. Нейните идеи се приемаха в много от сървърите положително. Отначало този ефект много ме зарадва, но задълбочавайки се в обема от информация в Интернет започнах да се натъквам на още по – невероятен факт. В редица от сайтовете бяха поместени части или подбрани статии от пресата и анонимни съобщения, които говореха, че движението свързано с Анастасия е секта. Всички читатели на книгата са сектанти. В един от сайтовете лаконично се привеждаха списъци на всички или на повечето съществуващи в Русия секти и сред тях се посочваше „Анастасия“ и нейните поддръжници. Въз основа на какво беше направено това заявление и кой разпространява тези слухове не се казваше, просто се цитираше като установен и на всички отдавна известен факт.

Статиите и кратките бележки от различни централни или регионални издания, поместени в отделни сайтове много си приличаха помежду си, и в тях винаги се правеше един с същи извод: движението „Звънящите кедри на Русия“ – това е секта или бизнес. Движението „Анастасия“ се приравняваше към такива сектантски организации като „Аум сенрике“. Говореше се за това, че читателите са тоталитарна секта. Употребяваша се дори думи като „мракобесници“, „деструктивизъм“. Никакви конкретни факти не се привеждаха: просто извод и край.

Понеже не знаех точната формулировка на думата „тоталитаризъм“ отворих Големия енциклопедичен речник и прочетох в него следното: „Тоталитаризъм – това е една от формите на господство, характеризираща се с пълен контрол над всички сфери на живота на обществото, с фактическа ликвидация на конституционните права и свободи, с репресии по отношение на опозицията и инако мислещите (наприемр формите на тоталитаризъм във фашистка Германия, Италия, комунистическият режим в СССР)“.

Ето така. Излиза, че аз или Анастасия ръководим една такава тоталитарна секта, готова да свали властта, да отмени конституционните свободи и да установи фашистки режим. Но аз въобще не ръководя никаква организация. Анастасия още по-малко. Всичките последни шест години аз работя само върху книгите, един или два пъти в годината се появявам на откритите за всички желаещи читателски конференции. Моите изказвания се записват и на лента и всеки желаещ може да се запознае с тях.

Но за какво, с каква цел и от кого се тиражира тази откровена лъжа? Например в една от ветсникарските статии, във владимировското приложение на „Комсомолска правда“ се говори направо, че в книгите за Анастасия се призовават хората да зарежат домовете си и да отиват в гората.

Как е възможно? – мислех аз, – Та нали Анастасия говори точно обратното. Ето нейните думи: „В гората не е нужно да се отива, там където си натрупал боклук първо изчисти.“ И прозовава хората да строят край градовете своите родови имения, постепенно променяйки начина си на живот с по-цивилизован, по-приемлив за физическото здраве и душата.

Понеже нямах възможност самостоятелно да се запозная с огромния обем информация и още по-малко да я анализирам, аз се обърнах към няколко известни специалисти политолози, които независимо един от друг да анализират ситуацията и да направят своите заключения. За работата си те поискаха немалко заплащане, тъй като всеки един от тях трябваше да прочете всичките пет книги, а също и поместената в Интернет обширна информация, свързана с книгите. Наложих се да се съглася.

След три месеца аз получих първото заключение на специалист, а след известно време и останалите. Излагайки своите изводи с различни думи, независимо един от друг, тъй като не се познаваха помежду си, те дадоха приблизително еднакви заключения. Ще цитирам извадка от едно типично тяхно изявление:

„...Против идеите, изложени в серията книги «Звънящите кедри ба Русия» се провежда целенасочена, ярко изразена кампания с цел недопускане на тяхното разпространение в обществото...

Основните идеи в книгата се отнасят до укрепването на държавата, постигане на най-висока степен на съгласие в различни социални слоеве на обществото чрез благосъстоянието на всяко отделно семейство. Благосъстоянието се постига чрез отдаването на всяко желалецо семейство на не по-малко от един хектар земя за пожизнено ползване. В контекста на

книгата тази идея звучи доста убедително и доминира над останалите. Следователно опонентите, каквито и аргументи да привеждат, всъщност са именно срещу тази идея.

Следващият въпрос, засегнат в серията книги «Звънящите кедри на Русия» – Божествената същност на човека, неговото духовно начало, може да предизвика отхвърляне от много религиозни обединения. Главната героиня на книгата твърди, че райския живот трябва да се гради от човека на земята. Човекът е вечен, от векове за векове той променя единствено своята плът. Цялата обкръжаваща ни природа е създадена от Бог и е проявление на Неговите живи мисли. Единствено в съприкосновение с природата, човек може да разбере програмата на Бога и същина на негово предназначение на земята...

Тази концепция, нейната аргументираност и убедителност не могат да не предизвикат реакция на отхвърляне, особено в средите на религиозните фанатици, според които краят на света е неминуем, както и прехода на някои хора в рая, а на други в ада. Такъв отговор е изгоден за много хора, които са неспособни да изградят живота си като щастлив в условията на земното битие.

Противодействието срещу идеите на героинята в серията «Звънящите кедри на Русия», Анастасия се осъществява по пътя на разпространение в средствата за масова информация на слухове за принадлежността на читателите, проявили инициатива за осъществяване на изложените в книгите проекти, към някаква тоталитарна секта.

Този ход е избран неслучайно, тъй като той е способен да дистанцира властта от контакти с инициативните читатели, от разглеждането на конкретните предложения, а също и от обсъждане в средствата за масова информация на повдигнатите в книгата проблеми, да възпрепятства разпространението на книгите и обусловените от тях идеи. Необходимо е да се отбележи факта, че противостоящата страна е постигнала целта си. Според някои сведения, с които разполагаме, в много административни органи се разпространява информация за принадлежността на читателите към секта.

Неясни и доста загадъчни ни се струват целите на противостоящата страна.

Като правило, при използването на мръсни техники в конкурентната борба между кандидати за власт, лесно се определя поръчителя. В икономическата сфера, при конкурентната борба между отделни фирми, също не представлява особена трудност да се определи поръчителя на дискредитирането, а също и целта. Тя е винаги ясна – да се отстрани

или отслаби конкурента.

Анастасия говори за новото съзнание на човека, за нов начин на живот, за изменение на устройството на държавата върху по-съвършена основа.

Кой може да противостои на този стремеж? Само сили, заинтересувани от деструктивното състояние на отделните семейства, държави и цялото общество. Фактът на съществуване на такива сили може да се проследи чрез тяхното ярко изразено противопоставяне, състоящо се в дадения случай в организирането на действия, насочени както против Анастасия, нейните идеи, но така също и срещу читателите на книгите от серията «Звънящите кедри на Русия». Те действат, очевидно, чрез подведомствени или косвени структури или отделни лица.“

Показах на Анастасия отделни фрагменти от обсъжданията на темите в сайтове на Интернет, прочетох ѝ заключенията на специалистите с надежда, че създалата се ситуация ще я трогне и развълнува и тя ще започне по някакъв начин да я оправя.

Но Анастасия спокойно седеше до мен на стола, положила ръце на коленете си, никакво вълнение нямаше върху лицето ѝ, дори напротив, тя леко се усмихваше.

– На какво се усмихваш Анастасия? – попитах аз. – Изобщо ли не те вълнува, че клеветят твоите читатели? Че блокират начинанията им за получаване на земя за родови имения?

– Аз се радвам Владимир на вдъхновения порив на многото хора, на тяхното разбиране на същината и значимостта на предстоящите действия. Виж как осъзнато излагат мислите си и строят планове за бъдещето. И обръщението към Президента е по-добро от това, което ти в книгата си формулира. И конференция с добро название се подготвят да проведат – „Избери своето бъдеще“. Много е хубаво, когато хората започват да се замислят върху това.

– Те се подготвят. Но нима не виждаш, как им противодействат? Какъв хитър ход е измислен: наричат ги сектанти и с това плашат народа, административните органи се дистанцират. Нима не забелязваш това?

– Забелязвам. Но нищо хитро и ново няма в това противодействие. Именно по такъв начин е била унищожена култура, начина на живот и знанията на нашите прародители. И сега тъмните сили действат със старите методи. По-нататък и други провокации ще измислят, после пак ще разпространяват плашещи слухове. Това вече е било, Владимир.

– Ами ето, било е. И са победили. Нали сама ти казваш, че са

унищожили културата на нашите прародители. Изопачили са историята. Значи и сега, действайки с изпитани методи, те ще победят. Ако не са и победили вече. Защото такъв прост въпрос като отдаването на хектар земя на всяко желаещо семейство вече година не може да се реши. Ясно би било ако за нещо непотребно се искаше този хектар земя. А е невъзможно да се получи земя за уреждането и изграждането на свое родно имение, нормални условия на бит и хранене. Ето бежанци живеят в палаткови лагери вече повече от три години. Ако им бяха дали, на който иска от тях, по хектар земя, те за тези три години вече щяха да се устроили по човешки. Много мислих Анастасия, за това какви колосални промени биха могли да се извършат в нашата страна. Ако не ни противодействаха, а помагаша на хората, стремящи се да създадат свои имения. Но такъв простичък въпрос като отдаването на земя не се решава.

БЛАГАТА ВЕСТ

– Този въпрос Владимир съвсем не е простицьк. Именно той води след себе си глобалните промени на нашата планета и във Вселената. Когато милиони земни семейства започнат осъзнато да превръщат планетата в цъфтяща градина, хармонията на Земята възцарила се, ще повлияе и на другите планети във вселенското пространство. Сега от земната планета се излъчва смрад в Космоса. И на земната орбита боклукът става все повече. И злобна енергия излиза от Земята. Друга енергия ще се излъчва, когато осъзнатостта се измени у земляните. И благодатта идваща от Земята, градини цъфтящи ще подари на другите планети.

– Чак толкова грандиозно! А няма не е имало по-рано такава възможност през историята на човечеството? И в Рсуия преди революцията са имали помешчиците свои родови имения. И сега в много страни земята е частна собственост. И у нас има фермери, за дълъг срок им дават земя под аренда. Но нищо хубаво не произлиза от това. Защо?

– Такава осъзнатост, каквато днес с кълнчета Божествени израства в душите и умовете на хората, не е имало. Това, което ти наричаш прост въпрос Владимир, всъщност е тайната велика, пазена от жреците, през окултните хилядолетия. В множество религии във всички времена за Бога се говори, но в нито една не се говори за очевидното. Като общува осъзнато с природата, човек общува и с Божествената мисъл. Пространството да разбереш – ще значи да разбираш Бога. Дори само мисълта за родово имение, в което всичко с теб в хармония ще бъде, сближение с Бога по-голямо в себе си таи, отколкото многото сложни ритуали. Всички вселенски тайни ще се разкрият пред човека. Способности човекът ще открие в себе си такива, каквито днес не може и да си представи. И ще бъде наистина Богу подобен онзи човек, който около себе си започне да твори Божествен свят.

Помисли, защо никъде не споменават за това мъдреците. Всичко е затова, че човекът, който е разбрал своята земна същност и възможностите си, ще стане свободен от окултните магии. Ще изчезне властта на жреците. Никой и нищо не ще може да властва над човека, сътворил край себе си пространство на Любов. И не съдия страшен и строг ще е Създателят за този човек, а отец и приятел. Ето защо уловки множество през вековете са създавани, за да се отвлече човека от главното. Земята!. Такъв прост въпрос ти казваш Владимир. Но помисли, защо минават

векове, а родова земя все няма човекът? За фермерите и помешчиците ти каза. Но те нали, имайки своя родова земя, на нея са заставяли други хора да работят. Да извлекат повече доходи те се стремили от своята земя. Тези, които са се трудили не на своя земя, не са могли към нея с любов да се отнасят. И семената хвърляли в почвата дори със злоба, и злобно е израствало. Хилядолетия са скривани от хората простите истини. Към родова земя насилствено чужда ръка и мисли не бива да се докосват. Управници от времена различни поземлени працели са давали на хората, но все така, че да остане непонятен смисълът на земните деяния на хората.

Ако на човека се даде малко по площ земя, четвърт хектар, на нея семейството не може да създаде оазис, който ще служи без да изисква усилия. По-голям по площ парцел, човекът не ще може самостоятелно да управлява с мисълта си и ще покани помощници, чужни мисли ще привлече. Така с хитрост, с условия, от главното през цялото време са отвеждани хората.

– Какво се получава, за хиляди години нито една религия ли не е призовала хората Божествени оазиси да създават на Земята? Дори напротив, през цялото време от земята по-далече хората нанякъде са зовяли? Тогава излиза че те...

– Владимир, не казвай лоши думи за религиите. Твоят отец духовен, отец Теодорит те е довел до днешния ти ден. И с теб веднъж се срещнахме благодарение и на Него. Днес е настанал ден, когато е необходимо да се мисли от цялото паство на изповеданията различни, как лидерите си духовни от беда да спаси.

– Каква беда?

– Такава, която вече се е случвала през миналия век. Когато хората за сривали храмове и на смърт предавали служителите от различни вери.

– Имаш предвид, при съветската власт, но сега е демокрация, има свобода на вероизповеданията и властта се отнася лоялно към всички, или поне към основните религии. Откъде така изведнъж могат да се повторят събитията от изминали години?

– Ти по-внимателно погледни сегашните събития Владимир. Известно ти е, че много страни се обединиха в борбата с тероризма.

– Да

– Те другите страни, които пораждат тероризъм са определили. И назоваха имената на подбудителите. Сред другите са обвинени и духовни лидери, религиозни лидери. Срещу тях е започнато преследване от

страна на специалните войски. Но това е едва началото. Вече има не е един доклад до ръководителите на малки и големи страни, в които се разкрива същността на множество религии. В тези доклади с много примери се казва, че войните на Земята и терорът са творили те – религиите. Докладите са подготвени. В тях аналитиците всичко убедително са изложили. И в недалечно време постепенно ще се обнародват факти за много злодеяния, ще се напомни на хората за нескончаемата поредица от кръстоносни войни, интриги, извращения и алчност сред служителите на окултното. Когато съзрее у много хора негодувание, може да започнат погроми повсеместно и разрушение на храмове. Опитват се сега да спират религиозния екстремизъм служители на много религии и правят изявления, че екстремистите нямат отношение към тях и открито осъждат екстремизма. Техните заявления засега се възприемат. По-точно се правят ръководителите, че не разбират... и че тези изявления ги удовлетворяват. Но в тайните доклади вече е казано: кодират хора религиите и не е важно под какъв предлог. Предлогът може да е благ и към творене на добро да призовава. Но вярата в това, което човекът не вижда, и го приема като истина безропотно от проповедници, винаги предполага и възможността да бъде пренасочен закодирания вярващ. По воля на проповедника, от вярващите свободни хора, може да се направи терорист – самоубиец. И в потвърждение на този извод в тайния доклад много различни доказателства са дадени, от миналото и от днешните времена. Управниците скоро ще обединят своите мнения – да се избере една религия и да бъде тя под пълен техен контрол. Всичко останало да се признае за деструктивно и да се унищожи. Впоследствие, ако не се получи всички народи в една религия да се въвлекат, то да унищожат всички религии поне в своята страна. Решение подобно ще доведе до безкрайна война. Фактически положено е началото на такава война, тя вече се води. Необходимо е тя да се прекрати. И само с един способ това може да се стори – като се всели в духовните лидери осъзнатост – единствено благата вест мирът по цялата земя би могла да възстанови. Онези, които възприемат тази вест, ще я произнесат и в малки и в големи храмове, и ще напълнят храмовете с много хора. Невъзприемащите ще се озоват в пустеещи и разрушаващи се храмове.

– Каква вест имаш предвид Анастасия? Някак по-просто го кажи.

– Тези, които наричат себе си наставници духовни, за Бога говорят и в училища съвременни учат деца, трябва да признаят за деяние богоугодно сътворението на пространство на Любов в имение собствено от всяко семейство живеещо на Земята. Да признаят и в храмовете заедно с

вярващите проектите на бъдещите селища да създават. Заедно с хората да се стремят да върнат знанията на първоизточника. Да мечтаят и да обсъждат, в детайли да усъвършенстват проектите. Не една година ще отнеме този процес на творене с мечтата. После, когато всичко това започне да се въплъщава на Земята, в хармония, в реалност и Божествено пространство ще заживеят хората.

– Анастасия, аз разбрах. Ти искаш, във всички храмове, и на различни религиозни направления, и в училищата, и във висшите учебни заведения да се започне изучаване на природата. Да се познае науката да се създават родови имения по особен план. Да допуснем, че това действително може да сплоти различните религиозни обединения, не на думи, а на дело.

Да допуснем, че това наистина може да събуди от хипнотичен сън хората, да се прекрати тероризма, наркоманията и много други негативни процеси в обществото.

Да допуснем... Но... По какъв начин ти ще можеш да убедиш всички патриарси, всички свещенослужители, че и от различни религиозни обединения? Как ще успееш да убедиш всички светски учебни заведения? Ти успяваш в много неща Анастасия, но това, за което говориш сега е свръхнереално.

– Реално е. Те вече нямат друг път.

– Но само ти така смяташ. Само ти. Това са просто твои думи.

– Но Този, който ми позволява да ги произнеса, както ти каза Владимир, тези мои прости думи, притежава ненадмината сила. Ти си спомни, преди повече от седем години пред теб, тогава все още предприемач, аз с пръчица рисувах букви по пясъка до езерото в тайгата.

– Да, помня. И какво?

– И ти изведнъж, започна да пишеш книги, и много хора вече ги четат. Как мислиш? Чия е за това заслугата? На пясъка край езерото или на пръчицата, с която аз чертаех, или пък думите, които произнасях, или ръката ти сама книгите всички е сътворила? После поезия в сърцата човешки като свят извор бликна. Кой беше главния Творец на всичко?

– Не знам, може би всички фактори са повлияли някак си.

– Повярвай ми Владимир, моля те и разбери. С всичко, което се сътвори беше Неговата енергия. Тя вдъхновяваше човешките сърца. И тя ще продължава да ги вдъхновява.

– Възможно е, но някак ми е трудно да повярвам, че свещенослужителите ще започнат да действат така, както ти казваш.

– Трябва да вярваш. И да моделираш благата ситуация в себе си,

тогава тя ще се въплъти. Още повече, сега вече не е трудно да се прави това. Ти си спомни, идва при теб от селска църва свещеник православен, за да подкрепи духът ти паднал. Друг свещеник купуваше със свои пари твоите книжки и сам по затворите ги разнасяше. И твоят отец Теодорит за много неща ти е говорил... Помниш ли?

– Да.

– Още разбери, не са еднакви служителите на църквите в своите възгледи за света. Ще се намерят такива, които благата вест ще понесат.

– Да, мисля, че ще се намерят. Но ще има и други, които ще започнат да противодействат. Освен това върховният жрец, за който ти разказа, помощниците му окултни още някаква мерзост ще измислят.

– Ще измислят, разбира се, но всички опити на тъмните сили напразни ще са днес. Процесът, който е започнал вече е необратим. И ще познаят хората земния рай. Казваш, че просто думи произнасям. Но виж, две прости думи ей сега ще произнесе и част от тъмнината ще блесне в светлина. Останалата нека да трепери, и да крие своите имена, защото губи своята възможност за въплъщение на яве тя. А словата са съвсем прости: „РОДОВА КНИГА“.

РОДОВА КНИГА

– Действително словата прости са, и е неясно, защо силите всички на тъмнината от тях да затреперят трябва?

– Те се боят от това, което стои зад тези слова. Знаеш ли, кой ще напише тази книга? И колко страници ще има в нея?

– Колко страници? И кой ще я напише?

– Ще минат дни немного и ще създават Родовата книга, ще я пишат със собствената си ръка и страниците ще запълват, бащи и майки милиони, в краища разни на Земята. Те ще бъдат велико множество – книгите родови. И във всяка ще има истина, излизаща от сърцата, за техните деца. Няма да има в тези книги място за лукавство. Пред тях лъжата историческа ще падне.

Представи си Владимир, какво ще стане, когато би могъл в ръцете си днес да вземеш книгата, която лично за тебе твоят далечен праотец започнал е да пише. После друг е продължил, после дядо ти, твоите баща и майка.

Чете книги днес човек, между които много са и тез, които са написани с определена цел: да изкривят историята и същината на живота. Дезориентират в пространството човека те специално с много лъжливи постулати. Не веднага може да се разбете това. Но ясност настъпва веднага, когато синът прочете на прародителите свои книгата, от майка и баща продължена специално за него.

– Но Анастасия, почакай, не всеки умее книги да пише.

– Ще успее всеки, щом усети потребността. Ако поиска да опази децата си и в бъдещето от лъжливи постулати. Във ведическите времена от бащите и майките е писана родова книга за бъдещите им деца и внуци. Тази книга се е състояла не само от думи, но и от дела. Сътвореното пространство са можели децата да четат като книга и да разбират деянията и помислите на родителите си, и били са щастливи, приемайки щастливото пространство. В тази книга е липсвало само едно – предупреждение към децата за окултния свят.

Всичко познаващите знаещи не знаели за него. Сега, когато цялото човечество чрез себе си познало е пагубните проявления на окултните постулати, от тях да опази своите деца ще може.

И макар да няма имения все още, разцъфнали през пролетта, помислите за тях вече живеят в души на хора много. За помислите свои е

нужно да се пише за децата.

– А защо трябва всеки родител да пише? Ето аз пиша книга за именията, архитект от селището Медведково работи над проект за цяло селище, и тази тема бурно се обсъжда в Интернет, нима това не достатъчно?

– Не е достатъчно Владимир. Ти по-внимателно разгледай създалата се ситуация. Ти пишеш книги, но други също пишат в противовес на твоите. Книги има толкова, че за един живот и половината не може да прочете човек. А още и потоци информация, макар и не от книгите, изригва върху хората. Тя изглежда разнообразна, но всъщност само за едно гласи – тя е окултна и оправдава светът нереален, прославя го. И на този, който новодошъл е в този свят какво ще му помогне да се оправи – къде е истината и къде лъжата? Главната светиня на семейството ще му помогне – Родовата книга. Баща и майка ще пишат в нея за своите синове и дъщери, как главното за щастието си в живота е нужно да се сътвори. Ще продължат децата Родовата книга. По-мъдра и по-правдива книга за семействата от цялата Земя не ще да има. И всички знания на първоизточника ще се вляят в нея.

– Анастасия, но как е възможно знанията на първоизточника да се окажат в книга, която ще се пише от днешните хора? Откъде да вземат те тези знания? Ти нали говореше, че на нашите предци културата, техните книги, всичко е било унищожено.

– Тези, които да пишат ще започнат имат в себе си тези знания. Те вътре у всекиго се пазят. Когато се замислят хората и започнат да пишат не за някой друг, а за децата си, от първоизточника всички знания в тях осъзнато ще се проявят.

– Значи, преди да започнат да пишат, първо трябва да мислят, за да може още на първите страници на книгата да се изложат мъдри мисли?

– Най-първите страници могат и външно простици да бъдат.

– Какви например?

– Кога се е родил човекът, да пише почнал Родовата книга. Как бил е назван. И за какво и с какви мисли той почнал е с перото да докосва страниците на тази главна книга, какво той смята в бъдеще да сътвори.

– Такава книга лесно ще започне да пише някой, който е бил например знаменит артист или пък губернатор, или учен, много успешен предприемач. А как ще бъде с този, който просто е живял? Работил е човек, едва е свързвал двата края, едва за хляб и облеклото е печелел. Какво на своите деца той би могъл да напише, какви съвети да даде?

– На управниците в днешния ден и на онези, които пред хората в

лъчи на слава днес блестят и на онези, които много пари печелят, ще бъде по-трудно да отговарят пред своите деца за в бъдеще. Деяния такива, от хората бързо се забравят. Но онова, което е внесъл в бъдещето човекът, ще оценят и бъдещите поколения. Ти или някой друг нима си спомняш миналите губернатори, артисти знаменити или предприемачите?

– Рядко, или по-точно изобщо не мисля за тях. Дори фамилиите им не зная. Но техните деца ще помнят с гордост делата на родителите си.

– Техните деца ще опитат да збравят, ще се срамуват дори да споменават имената на родителите.

– А защо децата им ще се срамуват?

– Възможности големи е предоставила на техните родители съдбата, но те не са разбрали: възможности се дават за сътворяване на бъдещето. В единият свой живот трябва да се стреми човекът, втори живот да си изгражда, тогава ще се възплъти отново и ще живее вечно.

Имение и пристрастие на Любов и днес да мечтае и да мисли всеки може, да сътворява своя проект, и да се постарее земя да вземе: малко фиданки на дървета или семена на родови дървета на засади на взетата земя. Дори да не успее да израсте горичката, зелената ограда или градината прекрасна. Дори бедният стар човек даже основи на дома да не успее да заложи. Но в Родовата книга той ще може да напише за внуците и за своите деца: „Бях беден, едва към старостта си, да се замислям почнах над смисъла на живота и над това какво съм дал на своите деца. Аз проект за нашето пространство за рода създадох, него за вас, мои деца, описах в книгата Сам аз можах, успех дръвчета девет плодни да засадя в градината и само едно дърво там, където горичка трябва да израсте.“

Ще минат години, внук тази книга ще чете, и изпълнена с любов и благодарност ще се слее с дявовата му и неговата мисъл, и тогава нов план на битие ще се роди за двамата. Животът вечно на човек е предоставен и напълно. Усвояването на Земята и на планетите вселенски не е нещо друго, а просто на себе си самия преобразяване.

Ще помогне да се предаде в потомството благата вест Родовата книга, и на душата на започналия да пише в нея ще помогне пак на Земята да се възплъти.

– Анастасия, ти толкова значение придаваш на тази книга, че на мен вече ми се иска да започна да я пиша за своите потомци. Интуитивно чувствам, в идеята ти за книгата има нещо грандиозно и необикновено. И какво название само: „Родова книга“, „Книга родова“, „Най-свещената книга на семейството“. Но на какво може да се напише тя? На

обикновена хартия ще се изпомачка бързо, ще изглее. И подвързията на тетрадките и албумите все примитивно изглеждат. А щом тази книга ще е предназначена за потомците, ако, както ти казваш, ще има такова голямо значение, то и хартията и подвързията трябва да съответстват. Как мислиш, какви да са?

– Ами такива например, – и ми показва с поглед книгата, която легеше на моята маса. Проследих погледа ѝ и след миг държах в ръце необикновеното...

Преди известно време Сергей от Новосибирск ми беше изпратил книжката „Анастасия“. Обикновената издателска подвързия беше отстранена и страниците бяха вкарани в друга... исках да кажа подвързия, но това, в което бяха поставени страниците, не биваше вече да се нарича така. Сибирският майстор беше сътворил необикновено произведение на ускуството. Обложката беше направена от ценни дървесни породи. По края – бук, отвътре – кедр. Всички детайли бяха украсени с изкусна резба: с орнаменти, текст и изображения. Всичко това беше трудно да бъде назовано с обикновената дума „обложка“. Навярно, по точно название ще бъде обков. Горната и задната част се съединяват чрез гръб, а отпред страниците се затваряха с малка ключалчица. Всички детайли бяха много точно паснати един към друг. В затворено положение хартиените страници идеално точно се притискаха от горната и долна част на обкова, без да разрешават на хартията да се нагърчва при повишаване или понижаване на влажността. Те не се деформираха дори при течение, както много други книги, с които сравнявах. Мнозина, които бяха видели това произведение, дълго го държаха в ръце, разглеждаха го и му се възхищаваха.

Като проследих погледа на Анастасия, аз взех книгата в дървения обков, усетих топлината ѝ и разбрах. Разбрах, може би благодарение на това необикновено произведение, небивалата значимост на Родовата книга, за която говореше Анастасия.

Тя седеше скромно на стола до мен, смирено положила ръце на коленете си. Но у мен възникна усещането, че тя е по-мъдра от всички жреци, извеждащи своите династии от дълбока древност, по-мъдра от всички съвременни аналитици. И в своята мъдрост и чистота на помислите е способна да победи всички негативни проявления в човешкото общество. Откъде са тези нейни способности? Какво училище, каква система на възпитание е способна да надаря човека с подобно нещо?

Какъв нестандартен и невероятен ход можа да измисли с тази Родова книга! Без се усетя и много бързо аз започнах да разсъждавам и...

Съдете сами какво е измислила тя.

Никой не би могъл да противостои на потока от всевъзможни внушения, стоварващи се ежеминутно върху хората от различни страни, и на първо място върху нашите деца.

Внушения! Непрекъснато по телевизията вървят военни филми, сякаш така, за развлечение на публиката, а всъщност показващи, колко прекрасно може да се осигури собственото благосъстояние чрез насилие.

Внушения! Колко е хубаво да си знаменита певица, да блестиш в море от светлини и аплодисменти, да ходиш по приеми и да се возиш във великолепни автомобили – Внушение! Иначе би трябвало да се покажат и другите, значително по-дълги като времетраене моменти от живота на тези хора. Ежедневен тежък труд, непрекъснати интриги на шоу-конкурентите, непрекъсващите всевъзможни нападки на завистници и желаещи да спечелят за сметка на известна личност хора от така наречената свободна преса.

Чудовищно внушение е агресивната хитра реклама, готова да рекламира всичко, което ѝ е угодно, само и само да се плащат пари.

Внушение! Непрекъснати новини за всякакви международни благотворителни фондове и чудо-политици – и ето че се създава впечатление у хората, че само благодарение на тях в дома им може да е топло, сито и уютно. И когато истиват в някоя къща радиаторите, хората дори не се опитват да се замислят как да променят живота си, да станат независими от централното отопление, водоснабдяването, електроснабдяването. Хората като безумни излизат по улиците с лозунги „Дайте!“ . Внушение за собствената безпомощност! Внушават се лъжливи постулати и на възрастните и на децата.

Децата! За какво възпитание на децата може изобщо да се говори, ако всички ние родителите, стоим встрани от това възпитание? Ние позволяваме някому в някакви учреждения да изражда децата ни. После пак ние позволяваме някому да ги обучава в детската градина, в училището. Ние позволяваме да се показват пред тях по разни сергии порно-литература, открoвена или скрита.

Ние позволяваме някому да препоръчва на децата ни книгите и учебниците. Ние позволяваме някому да формира за тях телевизионни програми. Кому? Кому е изгодно да държи цялото възпитание на децата ни в свои ръце? Може би не е важно кому го позволяваме? Може би е важно това, че чувстваме своята пълна безпомощност и нищожност? Усещаме невъзможност да спрем тази вакханалия. Но това не истина!

Всеки родител може да го направи! Ако поиска. Ако се замисли. Родова книга! Добре измислено! Край на вакханалията на меркантилните внушения. Нека тази вакханалия още малко се поупражнява и демонстрира. Но скоро ще се вземе в ръце човекът. Родова книга, а там е писано с ръката на дядо, баба, майка и баща – какво е предназначението на човека. Ние, днешните родители, непременно ще успеем да разберем кое е то. Непременно! Ние сме опитни, вече сме видели много, чували сме, изпитали сме върху себе си. Само ни трябва за малко да поспрем, да се отвърнем от потока на внушенията и сами, със своите глави да помислим. Задължително е необходимо всеки родител да помисли. Сам! Само сам. Безполезно е да се търсят отговори на въпроси за смисъла на живота в мъдри книги от минали столетия. Колкото и да са възхвалявани и препоръчвани такива книги. Безполезно е да се търсят отговори и в трудовете на мъдреци, спечелили признание в продължение на хилядолетия.

Те – мъдреците-са били велики проповедници и месици. Те са се опитвали да проповядват и да пишат свои трудове към бъдещите поколения. Но нито един! Нито един от тези велики трудове ние няма да видим никога. Тя са майсторски унищожени. Това може лесно да се разбере, ако само спрем и се замислим.

Сами разсъдете, като се смени мястото на една единствена запетая в едно изречение, как може да се измени смисъла на казаното. Помнете знаменитият пример: „Да се убие не бива, да се помилва!“ – „Да се убие, не бива да се помилва!“ А колко ли подобни изменения са били направени в трудовете на древните мислители? Направено е и умишлено и без умисъл от преписвачи, преводачи, издатели и историци. И става дума не само за промяна на мястото на препинателните знаци, премахвани са глави, страници, писали са се собствени тълкувания. В крайна сметка, ние живеем в някакъв илюзорен свят. Човечеството непрекъснато воюва. Хората с ожесточение се унищожават един друг и не могат да разберат, защо не се прекратяват войните. А как биха могли да се прекратят, ако човечеството нито един път не е могло да определи кой е замислил войната. Не е могло защото, като не мисли самостоятелно, възприема внушенията за истина.

Кой започна Втората световна война? Кой с кого воюва? Кой победи? На цялото световно общество му е ясно: войната започна хитлерова Германия начело с Хитлер. Победата спечели Съветския Съюз начело със Сталин. И тази полуистина, или по – точно глупост, се възприема от мнозинството като абсолютен, ясен за всички исторически факт.

И само малобройни историци-изследователи понякога споменават

за духовните наставници на Хитлер, например руския лама Худжиев, действащ чрез Карл Хаусхофер. Още един духовен наставник на Хитлер има – Дитрих Екарт. Известни са на историците и контактите на тези духовни наставници със стоящи над тях, по-високи в йерархията. И тук фамилиите вече не се назовават от никого,иследователите само казват, че следите им водят в Тибет и Хималаите, към тайни и явни окултни съобщества, съществуващи в Германия, и това, че Хитлер е участвал в тях.

В Германия са били образувани организации като „Германски орден“, обществото „Туле“, като символ на последното е била свастика с венец и меч.

Някой явно и целенасочено е формирал в Германия своеобразна, неизвестна от по-рано идеология. Възпитавал е у хората определено светоусещане. В крайна сметка – широкомащабна война, маса човешки жертви, Международния Нюрнбергски процес, на който са съсени съратниците на Хитлер. Но на съда се представиха обикновени войници, дори и да са били с чинове генерали или фелдмаршали, все едно те са били само войници, включително и Хитлер. Войници на невидимия жрец, който е формирал идеологията. А той – главният стратег и организатор дори не се споменава в съдебните протоколи. Кой е той? Кой са неговите близки, тайни сподвижници и помощници? И толкова ли е важно да си ги представим? Важно е! Необикновено важно! Та нали именно те са замислили войната. А оставайки в сянка, ще я започнат отново. С опита, новите войни ще бъдат още по – изтънчени и мащабни.

Какво са искали всъщност, започвайки Втората световна война? Може би осмислянето на следния факт ще ни доближи до отговора?

За идеолозите на нацизма, съществуващата по онова време организация в Германия „Анебере“ е събирала старинни книги от целия свят. На първо място тях ги интересували древноруските издания от дохристиянския период. Странна верижка може да се проследи: Хималаите, Тибет, ламите, тайните общества, а в крайна сметка – усилено издирване на знанията на нашите прадеди от езическа Русия. На нас те са ни се сторили ненужни, а някому са били жизнено необходими. Защо? Какви тайни пазят в себе си тези знания? И явно са били много по – сериозни – тези тайни, от всичко, което са знаели тибетските монаси. Ни как да се докоснем поне до една от тези тайни? Само до една! И ако тя се окаже толкова значима, то какъв изгубен свят може да се открие пред днешните хора, ако се обнародват още няколко или всички? Но къде, в кои хилядолетия да търсим отговора на тази гатанка? Рим! Древен Рим! Нещо необичайно се е случило там преди холяди години. По небичайно от

завоеванията на римските легиони. Ах да! Ето го това невероятното! Римските сенатори, висшата знат на онова време, притежаваща роби, внезапно започнали да дават земя на своите роби, умеещи и желаещи да отглеждат хранителни продукти... Започнали да им дават земя... за пожизнено позлване с право да я предават по наследство. На семейството на роба се отделяли средства да си построи къща. Семейството на роба не можело да се предава на друг господар без неговата земя. Тя – земята – била неотменима част от семейството на роба.

Но защо изведнъж робовладелците са извършили такъв хуманен или алтруистичен акт? От добри и благородни подбуди или са получили нещо в замяна? Получавали са десет процента от урожая за освененото си изхранване. Навярно, това е бил най-малкият данък за цялото известно ни време. Възниква въпроса: защо римската знат е направила това? Нали робовладелецът е можел просто да застави своите роби да работят с пот на челото по полетата и да вземат за себе си толкова, колкото им се иска? Но не! Защо? Ами защото, в езически Рим все още е имало запазени ведически знания. И знаели патрициите и сенаторите: един и същ продукт, отгледан от неволник не на своята земя, рязко се отличава от това, което ще посади на собствената си земя и ще отгледа с любов.

Тогава още са знаели, че всичко, което расте в земята носи в себе си и психическа енергия. За да бъдеш здрав е нужно да употребяваш добри плодове за храна. За това се е говорело в някои от най-древните книги в Александрийската библиотека, която е била унищожена. Какви ли още знания и каква мъдрост са били скрити заедно с тези книги? Анастасия казва, че може да се възкресят всички знания и цялата мъдрост започвайки от първоизточниците, у себе си. Всеки може да направи това. И ми се иска да вярвам на това, но не мога да повярвам докрай. Къде да намеря доказателства, че това е възможно, какви факти да извлека от паметта си, за да й повярвам докрай?

Да си спомня всичко чуто от баща ми и майка ми, от преподаването в училище, от прочетеното за цял живот? Но няма в спомените ми тежки, абсолютни доказателства. Да си спомня всичко, което ми казваше отец Теодорит? Но той не говореше много, повече слушаше и ми даваше книги странни да чета, а и там нямаше доказателства. Е какво? Как може съвременният човек да разкрие в себе си тези съкровени знания от първоизточника? Може ли? Все пак сигурно има в спомените на всеки човек характерни примери и доказателства! В моите аз намерих един

ДОБРАТА И ВНИМАТЕЛНА БАБА

Баба ми! Моята баба беше магьосница. Не приказна, а реална, истинска, бяла магьосница. Староселците сигурно помнят нейните невероятни чудеса. Тя живееше в Украйна, в село Кузнични, в Городнянския район на Черниговска област. Наричаше се Ефросиния, а фамилията и беше Верхуша. Веднъж в ранното ми детство аз присъствах на едно от нейните чудодействия.

Тогава малко разбрах от тях, но сега ми стана ясно всичко. О, Боже, каква простота в най-загадъчната невероятност! Мисля, че половината от днешните хора, особено лечителите, биха могли спокойно да постигнат нейните резултати. Ако трябва да разкажа по-подробно, ето какво се случи.

Цялото си ранно детство аз прекарах в украинско село, в малка бяла къщичка, покрита със слама. Обичах да наблюдавам как баба ми шета край печката. Веднъж, като се скарах с един от моите връстници аз чух обидното: „А пък твоята баба е магьосница“. Другите веднага започнаха да защитават моята баба: „Майка ми казва, че тя е добра.“

Не веднъж съм виждал как баба ми лекува хората. Не придавах на това никакво значение. В онези времена в селото имаше много лечители. При някои по-добре се удаваше едно лечение, при друго – друго. И никога не наричаха магьосник. Но способностите на баба ми не се побираха в обичайните рамки на лечителството. Моята почти неграмотна баба, както се оказа, с лекота лекуваше много животни. Тя го правеше по невероятен начин. За денонощие изчезваше с животното, после се връщаше с оздравялото или вече с подобрение животно, и казваше на стопанина, как по-нататък да продължи лечението.

Когато чух от връстника ми оскърбителното заявление „Магьосница“ по адрес на баба ми, макар че всички деца малко се страхуват от магьосниците, аз не започнах се отнасям ни най-малко по-зле с моята баба, тя, или по-точно нейните действия събуждаха у мен само интерес.

Веднъж при баба ми доведоха коня на председателя на колхоза – породист, неотдавна закупен за пътуванията на председателя по служебни дела. Ние, местните дечурлига, винаги се любувахме на коня, когато председателя минаваше. Той държеше главата си високо, много по-пъргаво и по-красиво бягаше от всички останали селски коне. Но този път го доведоха при баба ми не запрегнат в каручката и не със седло. Сега

го доведоха помръкнал, бавно крачещ, само с една юзда. За мен това беше небивало събитие – председателския кон в нашия двор, и аз с интерес следях ставащото.

Баба ми се доближи до коня, започна да го милва ту отстрани по муцуната, ту край ухото и нещо ласкаво и спокойно му шепнеше. После баба освободи коня от зъбалото (извади от устата му металния зъбалец), изкара от къщи една скамейка, сложи на скамейката стиска треви, доведе коня до скамейката и започна да предлага на животното подред различни треви. Конят на някои от тях не обръщаше внимание и се отвърщаше, някои подушваше и дори опитваше. Онези треви, на които конят обърна внимание, баба ги хвърляше с менче с вода, която стоеше на огъня и пусна там и забрадката си.

Чух как тя каза на хората, които бяха довели коня: „Елате след един ден на сутринта“. Когато хората си заминаха, аз разбрах, че баба пак се приготвя да изчезне някъде заедно с кончето, и започнах да я моля да ме вземе със себе си. Баба винаги изпълняваше молбите ми и сега не ми отказа, но постави условие: по-рано от обикновено да легна да спя. Аз се подчиних.

Баба ме разбуди на разсъмване. Пред къщи стоеше конят, покрит с малка кенарена кърпа. Като изми лицето ми с отварата от менчето, баба ми даде малък вързоп с храна, хвана в ръка връвчицата-повод, привързана към юздата на коня, и ние тръгнахме по междата разделяща зеленчуковите градини от горичката, която започваше след оградите. По края на гората ние вървахме много бавно. Ако трябва да съм по-точен, баба вървеше редом с коня и всеки път когато той навеждаше глава и опитваше някакви тревички баба спираше. Поводът тя държеше съвсем хлабаво и дори го изгърваше когато конят изведнъж видял нещо в тревата, рязко дръпваше главата си встрани.

Понякога баба все пак придърпваше коня след себе си, но когато стигаме ново място пак му даваше пълна свобода. Ние вървахме по края на гората или леко навлизахме в нея. Към пладне се добрахме до блатистото място сред полето. До една копа от първото окосено сено се настанихме да си починем и пладнуваме. След като хапнах мляко с хляб, изморен от дългия преход, на мен ми се приспа. Баба ми извади от своя вързоп малко кожухче, постла го до копата и ми предложи: „Полегни, поспи си, внучето ми. Умори се май.“

Аз полегнах и започнах да се боря със съня, страхувайки се, че баба загадъчно ще изчезне заедно с коня и без мен, но сънят ме надви.

Като се събудих видях, че баба къса някакви треви до муцуната на

коня и ги прибира във вързопа си. Скоро се упътихме по посока на къщата ни, но вървахме вече по друг път. Когато започна да се стъмнява, на мен пак ми се приспа и баба пак ме настани на кожухчето. Разбуди ме още по тъмно и пак продължихме пътя си към къщи. Чувах, че от време на време баба говореше нещо на коня. Не съм запомнил смисъла на думите ѝ, но ясно си спомням интонацията на гласа ѝ: спокойна, ласкава и радостна. В къщи баба веднага напои коня с вода, като добави във ведрото отвара от менчето.

После видях как тя дава на хората, дошли за коня снопчета от набраната трева по време на нашето пътешествие в гората и нещо им обясняваше.

Малко поободреният кон с неохота си тръгна от двора ни, той беше пак впрегнат и опъваше повода си като обръщаше глава назад към баба ми.

Няколко дни се сърдих на баба за това, че не ми показва магьосническото си изчезване, а през цялото време само пасеше коня, късаше тревички и ги събираше на снопчета.

Щях бързо да забравя за похода и магьосничеството, но когато казах на грубияна, нарекътл баба ми магьосница, че моята баба не изчезва никъде, а просто пасе болните животни, той, който беше малко по-голям от мен, приведе стабилен аргумент, против който няхах какво да възразя, нито аз, нито онези селски дечурлига, които бяха на моя страна.: „А защо тогава всеки път, когато председателят минава край вашия двор, кончето спира да тича, минава само на бавен ход и дори камшика не слуша?“

Не помня какво ми обясни тогава баба. Разбрах причината едва сега. Получих яснота и увереност в това, че да лекуват животни както тя го правеше, биха могли мнозина, които имат добро сърце, и се отнасят внимателно към природата и животните.

Сега разбрах: като даваше на болния кон да опита от различни треви, тя просто е определяла, от кои треви-билки има нужда болното животно, и по такъв начин е определяла маршрута с разчет, по пътя ни да попадат тези треви, както и други, с които тя не е разполагала в онзи момент.

Било ѝ е нужно да заминава за едно денонощие поради това, че всяко растение си има най-благоприятни часове за употреба. Поводът държеше хлабаво за да може кончето да определи какви и колко треви са му нужни. Животните чувстват това по непонятен начин. Тъй като отвара се правеше от тревите, които си е отбрало самото животно, то

измиването с нея и потапянето на забрадката се е правело за да се предразположи повече жиятното към себе си.Ето колко просто се оказва всичко. Неясно, откъде е знаела всичко това моята малограмотна баба? И как сме успели толкова да усложним тази простота! Дали не заради това свирепстват из Европа мащабни епидемии по животните, а съвременната научна мисъл нищо по-добро не е измислила, от това да изгаря по десетки хиляди болни животни.

Дадох само един пример, говорещ за това, че постиженията на нашата медицина са илюзорни, но могат да се дадат още много примери за илюзорността на достиженията на съвременното ни общество. Но защо са ни частни случаи и подробности, ако може направо за главното?!

ДА СЕ ЖИВЕЕ В ПРЕКРАСНА РЕАЛНОСТ

Изобщо в какво общество живеем ние днес? Към какво се стремим? Какво предлагаме да се изгради в бъдеще? Огромното мнозинство от хората без запъване отговарят: „Ние живеем в демократична държава и се стремим да построим свободно демократично общество, като в развитите цивилизовани западни страни“.

Именно така ще отговоря повечето от политиците и политолозите.

Именно така се говори от екраните на телевизорите и се пише по страниците на вестниците.

Именно така смятат повечето хора в нашата страна. Именно това мнение на мнозинството доказва твърдението на Анастасия, че част от хората в съвременната цивилизация спят, а друга част е закодирана, и хората са като биороботи в ръцете на жреците, смятащи себе си за владетели на света.

Само малко ако се поспрем от трескавата ежедневна и еднообразна суета, ако помислим малко и самостоятелно, можем да разберем следното.

Демокрация! Какво изобщо е това? Какво понятие определя самата дума? Повечето ще отговорят с цитат от известния Голям енциклопедичен речник или от Тълковния речник на руския език, а там има приблизително еднакви и лаконични трактовки: „Демокрацията е форма на държавно политическо устройство на обществото, основана върху признаването на народа в качеството му на източник на властта. Основните принципи на демокрацията са – власт на мнозинството, развноправие на гражданите...“

И хората във високоразвитите демократични страни избират с мнозинство на гласовете парламенти и президенти.

Избират ли?! Пълна глупост! Пълна илюзия! Никакви избори няма! Ни веднъж, в никоя от смятаните за най-демократични и цивилизовани страни, народът не е бил на власт.

А изборите? Те са напълно илюзорни! Спомнете си, какво става винаги преди избори, в която и да е от така наречените демократични страни. Помежду си се сражават групи от политолози на кандидатите, харчейки при това огромни парични средства, като използват изтънчени методи на психологическо въздействие върху хората чрез средствата за масова информация, телевизията и нагледната агитация.

И колкото е по-високоразвита атаката, толкова са по – изтънчени в техническо отношение способите за внушение.

Свършено е очевиден факта, че побеждава винаги отбора на политолозите, успял да окаже най-голямо влияние, внушение. После под въздействие на това внушение хората отиват и гласуват. Мислят, че гласуват по собствено желание. Всъщност изпълняват нечия воля.

Затова съвременната демокрация – това е илюзия ха човешката маса. Вярата в нереално построено общество, нереален, илюзорен свят.

Цялата работа е в това, че подчинение на мнозинството в природата не съществува. Всички съобщества на растенията, животните и насекомите могат да се подчиняват на инстинкта, на движението на планетите, на установения от природата ред, на вожда на стадото. И човешкото общество винаги е било управлявано от малцинство.

Не мнозинството е правило революции и е започвало войни, а под целенасоченото внушение на малцинството, мнозинството е участвало е революции и войните. Така е било и така е.

Демокрацията е най-опасната илюзия, на която са подвластни огромно количество хора. Опасна е защото в демократичния свят наистина с лекота могат да се управляват демократични страни от един или няколко човека, и за това е нужно само да има пари и добър отбор от психолози и политолози.

И ние – днешните родители, намирайки се под въздействието на илюзиите, се опитваме да възпитаваме своите деца. А фактически сами въвеждаме, втикваме тяхното съзнание в илюзорен свят... Фактически предавайки ги в нечии лапи... Но само не на Бог. Ние ги предаваме на някаква негова противоположност.

Светът на Бог не е илюзорен, той е реален и прекрасен. Той има своите ненадминати аромати, цветове, форми и звуци. Портите към този свят винаги са отворени и в тях може да влезе всеки, ако се освободи от оплелите нашето съзнание илюзии.

Аз също ще започна да пиша своя РОДОВА КНИГ за моите потомци и заради себе си. И сред другото непременно ще напиша в нея: „Аз, Владимир Мегре, живях в период, когато човечеството не съществуваше в реалния свят.Неговата плът се хранеше с даровете на реалния свят, а съзнанието му блуждаеше в илюзорния. Това беше труден период в живота на хората. Сега ще се опитам да върна своето съзнание в реалния Божествен свят. Този божествен свят на природата е пострадал от съзнанието на хората. Много е пострадал. Аз разбрах това и ще се опитам да го поправа. Колкото мога, колкото успя.Може би само проект

ще създам за моето имение. Може и само част от него. Главното е – да се разбере, да разберат децата.“

Анастасия както и преди тихо седеше до мен и слушаше как съждавам на глас. Когато млъкнах, тя стана и отиде до прозореца:

– В небето започват да греят звезди. Време ми е да си ходя Владимир. Ти за много неща си прав. Но нека новите виждания за действителността не те подтикват към желание да ръководиш хората. Преодолей съблазънта и не влизай в никакви организации. Другите хора също виждат реалността. Те ще се организират, ще направят важното за Земята. Ти ще разбереш своето предназначение в живота.

– Аз не се и опитвам в нещо да се включвам и някого да ръководя Анастасия. Но за какво мое предназначение говориш?

– Като му дойде времето ще го почувстваш сам. Сега легни в постелата, заспи и почини. Ти си превъзбъден. Нетренирано сърцето ти може и да не издържи вълненията.

– Да. Знам. Но ако аз заспя ще си отидеш ти. Винаги си отиваш. Понякога никак не ми се иска да си ходиш. Иска ми се винаги да бъдеш до мен.

– Аз винаги съм редом. Когато ти си спомняш за мен. Скоро ще започнеш да го чувстваш и ще разбереш. Сега се измий и заспивай.

– Немога да заспя. Изобщо в последно време трудно заспивам. Мислите не ми дават да спя.

– Ще ти помогна Владимир, искаш ли ще ти прочета стихове, които са изпратили читателите и приспивна песен да изпея?

– Хайде, ще опитам, може и наистина да заспя.

Когато се измих и си легнах във вече приготвената постеля, Анастасия приседна до мен и сложи ръка на челото ми. После я прокара по косата и тихо запя песен, написана от една от читателките от Украйна. Съвсем тихо пееше Анастасия, а ми се струваше, че гласът ѝ го чуват много хора и звезди. Слушат нейният чист глас и думите:

Ето моята ръка
Друг ден ще дойде
Утре, а засега
Прислони главата си.

Така час след час
За да ти се приспи
Аз ще събера тъгата

От твоите коси

Ще те завия със синева
Бродирана със звезди
Толкова дълго аз живея тук
За да не мръзнеш ти
Ако ме помниш

Така през нощите
Аз векове ще идвам
Да лекувам научена
Болка с ръка да махам
Ако ми вярваш

Камъкът ще падне
Край тебе от високото
Аз зная отнапред
Къде ти ще се спънеш

И в дворец и в храм
Ти като герой ще влезеш
Всички прекрасни дами
Аз ще закривя със себе си

И също ще живея
в света бяло – черен
докато ненужни станат
и стрелите и мечовете

Ако ти, ако ти
Ако ме обикнеш

Пускам аз при жерава
Верния синигер
Прекалено нежно те обичам
За да ти се присъня.

Преди да потъна в дълбок и спокоен сън аз успях да помисля: „Разбира се утре ще бъде друг ден. Той ще бъде по-хубав. Аз ще опиша изгрева на новия ден. И много хора ще започнат да пишат в своите родови книги, как е започвал прекрасния изгрев на човечеството. И това ще бъдат най-великите исторически книги за потомците за хиляди години.

И сред тях една ще бъде моята. Аз още утре ще започна да пиша новата книга, сега вече няма така кратко да пиша. И ще има нова книга, за новото, за историческия завой на хората на Земята към Божествената реалност.“

До следващата среща, уважаеми читатели, в новата прекрасна реалност!

В. Мегре

Следва продължение...

КРАЙ

© Владимир Мегре

Владимир Мегре
Родовая книга

Источник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1673>]